

Slava

Doživljanje vzdušja
nebes

Ruth Ward Heflin

Naslov izvirnika: Glory – Experiencing the Atmosphere of Heaven

Avtorica: Ruth Ward Heflin

© 1990 – Ruth Heflin Vse pravice pridržane.

Ta knjiga je zaščiten z zakoni o avtorskih pravicah ZDA in je ni dovoljeno kopirati ali ponovno natisniti v komercialne namene ali za dobiček.

McDougal Publishing je služenje The McDougal Foundation, Inc., neprofitne korporacije iz Marylanda, ki si prizadeva za širjenje evangelija Gospoda Jezusa Kristusa med čim več ljudi v najkrajšem možnem času.

ZALOŽBA: M: McDougal Publishing P. O. Box 3595, Hagerstown, MD 21742-3595
www.mcdougal.org (sedaj: www.calvarycampground.org/)

Natisnjeno v Sloveniji, prva izdaja 2025

Prevod: Barbara Hojkar Šavli in Marjan Šavli

Lektorirala: xxx

Pregled: Marija Bukovec

Priprava besedila: Marjan Šavli, marjan.savli@gmail.com

Notni zapisi: Primož Hladnik

Fotografija na naslovnici: xxx

Založnik: Marjan Šavli in Barbara Hojkar Šavli, Mestni trg 11, Škofja Loka

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

Prevod dela:
ISBN 978-654-321000-0-1 (samoal. M. Šavl).
COBISS.SI-ID 123456789

BREZPLAČEN IZVOD – NI ZA PRODAJO

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz

- Sveto pismo Kralja Jakoba (SloKJV), razen kjer je naveden vir.

Knjiga je objavljena na spletni strani:

- https://github.com/msavli/Ruth_Ward_Heflin

Predgovor

Večina knjig je napisanih. Ta pa je bila večinoma govorjena. Sestoji iz Ruthinih Jeruzalemskih seminarjev, pridig, ki smo jih imeli na šotorskem srečanju v Ashlandu v Virginiji, in izvlečkov sporočil, ki so bila predstavljena v Angliji, Avstraliji in drugih delih sveta.

Zahvaliti se je treba redovniku Haroldu McDougalu, ki je skrbno poslušal magnetofonske trakove in jih zame uredil. To je bilo veliko delo ljubezni. Vsakdo, ki bo blagoslovljen s tem pisanjem, mu bo dolžan posebno zahvalo.

Zahvaljujem se tudi gospodu Glennu Bunchu iz Baltimora v zvezni državi Massachusetts, g. Arlu Allenu iz Washingtona D.C., gospe Dorothy Buss iz Jasperja, Arkansasa, Thomu Gardnerju iz Chambersburga, Pensilvanija in Edgarju Ceballosu z Long Islanda, New York, za glasbene aranžmaje.

Ruth Heflin

Ta črno-bela računalniška upodobitev je povzeta po akvarelu *The Living Creatures*, avtorice Susan Woodaman, Addis Abeba, Etiopija, pomlad 1967.

In prva žival je bila podobna levu in druga žival podobna teletu in tretja žival je imela obraz kakor človek, četrta žival pa je bila podobna letečemu orlu. In štiri živali so imele vsaka izmed njih okoli sebe po šest peruti in znotraj so bile polne oči; in niso počivale dan in noč, rekoč: »Svét, svét, svét, Gospod Bog Vsemogočni, ki je bil in je in ki pride.«

Raz 4,7-8

Potem sem pogledal in glej, na nebesnem svodu, ki je bil nad glavo kerubov, tam se je nad njimi prikazal kakor kamen safir, kakor videz podobnosti prestola.

Ezk 10,1

V noči na 20. junij 1971 so me obiskala živa bitja in v nekaj trenutkih se je moje življenje obrnilo na glavo. Vedela sem, da bom živela v Jeruzalemu in da bom del Božjega načrta za mesto in Njegovo ljudstvo. Tekom let sem spet in spet videla določene vidike živih bitij. Ta so tista, ki podpirajo Božji prestol.

Živa bitja mi ponazarjajo Božji prestol, SLAVO okoli prestola in gibanje prestola v Njegovi oblasti po vsej zemlji.

Tako kot so druga nebesna bitja nad posameznimi narodi ali območji zemlje, osebno verjamem, da so živa bitja nebesna bitja, ki stražijo Izrael in izpolnitev Božjih namenov zanj.

Posvetilo

V spomin mojemu pobožnemu očetu, častitemu
Wallaceu H. Heflinu, st.

Moji sveti materi, častiti Edith Heflin.

Mojemu maziljenemu bratu, častitemu Wallaceu H.
Heflinu, ml.

Kanoniku Francisu Collinsu iz Petwortha v
Zahodnem Sussexu v Angliji.

Mojim zvestim prijateljicam Susan Woodaman,
Irene Bredlow, Alice Ford, Janet Saunders
Wheeler in Nancy Bergen, s katerimi sem stala v
oblaku.

Neštetim prijateljem in romarjem iz narodov, ki so z
nami v Jeruzalemu slavili in oboževali v slavi.

Vsem lačnim, ki hrepenijo tako kot jaz, da se On in
Njegova slava, razodeneta na zemlji.

Kazalo

Predgovor.....	4
Posvetilo.....	7
Uvod.....	11
SLAVLJENJE.....	15
Slavljenje – kot orodje žetve.....	17
Slavljenje – kot praznovanje.....	43
Slavljenje – kot bojevanje.....	52
Slavljenje – kot vzpon.....	75
OBOŽEVANJE.....	81
Oboževanje – naravni napredek slavljenja.....	82
Oboževanje Kralja – veličanstva.....	95
Oboževanje Ljubljenege – intimnost.....	106
SLAVA.....	125
Območje slave.....	127
Slava prinaša lahkotnost.....	139
Slava prinaša razodetje.....	144
Slava prinaša spoznanje.....	167
Slava prinaša perspektivo.....	176
Dodatek.....	183
Dodatek k petemu ponatisu.....	184
Življenjepis.....	189

Uvod

Rodila sem se v slavi. Neke nedelje po večernem bogoslužju. Moja starša sta bila binkoštna pionirja. Ko sem se rodila, sta živela v nekaj sobah nedeljske šole v cerkvi, ki sta jo ustanovila v Richmondu v Virginiji. Rodila sem se v teh sobah v Božji slavi, ki je bila manifestirana v njunem služenju.

Ko sem bila majhno dekle, sem ob sredah popoldne hodila iz šole neposredno v cerkev. Verniki cerkve so bili zbrani v molitvi od 13. do 16. ure. Udeleževala sem se večine teh molitvenih srečanj.

V prvih dveh urah so izrekli svoje prošnje in posredovali pri Bogu. V zadnji uri so se samo kopali v Njegovi prisotnosti. To so bili najlepši trenutki. Izrekli so vse prošnje, ki so si jih lahko zamislili. Sedaj je vajeti prevzel Sveti Duh. Zvoki slave, ki so v tistih letih padali v

mojega duha, so me spremljali, ko sem v službi potovala po vsem svetu.

Bila sem na tisočih srečanjih in slišala na tisoče pridig, toda največji vpliv v mojem življenju so imeli tisti zvoki slave, ki so se razlegali v zadnjih urah tistih molitvenih srečanj, kjer so se Božji ljudje dotaknili območja večnosti.

Kot je zrak ozračje zemlje, je slava ozračje nebes. Dvigne nas nad zemeljsko, v samo Božjo prisotnost.

Kasneje, ko sem se preselila v Jeruzalem, da bi živela in oboževala na gori Sion, mi je Gospod začel kazati napredovanje od SLAVLJENJA ali HVALJENJA preko OBOŽEVANJA in do SLAVE ter odnos med temi tremi. Ugotovila sem, da te preproste resnice delim z Božjim ljudstvom po vsem svetu. Hvalite ... dokler ne pride duh oboževanja. Obožujte ... dokler ne pride slava. Potem ... stojte v slavi.

Če lahko ujamete osnovna načela slavljenja, oboževanja in slave – tako preprosti so, da jih pogosto spregledamo – lahko imate v Bogu vse, kar si želite. Ni pomembno, če ste sami in nimate nikogar, ki bi se z vami strinjal v molitvi. Ni pomembno, na kateri stopnji duhovnega razvoja ste.

Premaknite se v območje slave in vse postane mogoče!

Zemlja je Gospodova in njena polnost, zemeljski [krog] in tisti, ki prebivajo na njem. Kajti utemeljil ga je na morjih in ga osnoval na tokovih.

Kdo se bo povzpел na Gospodovo goro? Ali kdo bo stal na njegovem svétem prostoru? Kdor ima čiste roke in nedolžno srce, kdor svoje duše ni povzdignil k praznim rečem niti ni varljivo prisegel. Prejel bo blagoslov od Gospoda in pravičnost od Boga rešitve svoje duše. To je rod tistih, ki ga iščejo, ki iščejo tvoje obraz, oh Jakob. Sela.

Vzdignite svoje glave, oh ve velika vrata in bodite dvignjene, ve večna vrata, in vstopil bo Kralj slave. Kdo je to, Kralj slave? Gospod, močan in mogočen, Gospod, mogočen v bitki. Vzdnite svoje glave, oh ve velika vrata, celó dvignite jih, ve večna vrata in vstopil bo Kralj slave. Kdo je ta Kralj slave? Gospod nad bojovníki, on je Kralj slave. Sela.

Psalmi 24,1-10

*Slavite ... dokler
ne pride
duh oboževanja.*

*Obožujte ... dokler
ne pride slava.*

Potem ...

Stojte v slavi!

1. poglavje

SLAVLJENJE

Slavite ... dokler ne pride duh oboževanja.

Slavljenje – kot orodje žetve

Slava, Ruth Ward Heflin

Praise Waiteth for Thee

Ruth Heflin

Ruth Heflin

Praise wait-eth for Thee, oh Lord, in Zi - - on.

5 Praise wait-eth for Thee, oh Lord, in Zi - - on.

9 Praise wait-eth for Thee, oh Lord, in Zi - - on.

13 Praise wait - eth for Thee.

Zgodilo se bo na tisti dan; uslišal bom,« govori Gospod, »uslišal bom nebo in to bo uslišalo zemljo in zemlja bo uslišala žito in vino in olje in ti bodo uslišali Jezreéla. Posejal si jo bom na zemlji in usmilil se bom nje, ki ni dosegla usmiljenja in rekel bom tistim, ki niso bili moje ljudstvo: ›Vi ste moje ljudstvo.‹ In oni bodo rekli: ›Ti si moj Bog.‹«

Oz 2,21-23

Slavljenje je močno orodje žetve!

Če obstaja karkoli za kar binkoštniki vemo kako to delati, je to slavljenje Gospoda. Morda se zavedamo drugih pomanjkljivosti, toda ko gre za slavljenje, nekako čutimo, da imamo iz tega že nekakšen doktorat.

Ko nas je Gospod jeseni leta 1972 odpeljal živeti v Jeruzalem, nam je glede služenja Judom govoril: »Ničesar ne znate. Toda ne skrbite, da ničesar ne veste. Učil vas bom po svojem Duhu.«

Ne moti me Gospodova graja. Ko nas grajajo ljudje, v nas pustijo slab občutek. Toda ko nas Gospod graja, nam Gospod

da odgovor na naš primanjkljaj. Ko nam pove, kaj je narobe, reče: »Pokazal ti bom pot.«

V Jeruzalemu smo bili le nekaj tednov. Skupaj s petindvajsetimi mladimi iz našega šotorskega služenja v Ashlandu v Virginiji smo štiri večere na teden slavili in oboževali Gospoda na gori Sion, v cerkvi svetega Petra en Gallicantu (čudovita katoliška cerkev, zgrajena na tradicionalnem mestu hiše Kajfa, vélikega duhovnika v Kristusovem času). Čez dan smo obiskovali pouk hebrejščine – pet ur dnevno.

Nekega večera nam je govoril gostujoči ameriški duhovnik, ki je delal v Nigeriji. Ogledal si je našo skupino mladih, videl, da so vsi vitalni, in sklenil, da bi morali biti zunaj in razdeljevati traktate. S svojimi preteklimi izkušnjami si je znal predstavljati, kako bi lahko v kratkem času dosegli ves Jeruzalem, in izračunaval je, koliko tisoč traktatov bi lahko razdelili. »Morate biti zunaj in sejati seme,« je rekel.

Vse, kar je brat povedal, je bilo svetopisemsko resnično. Verjeli smo v sejanje Besede in v drugih državah smo izvajali odlične programe razdeljevanja Svetega pisma in evangelija. V Nepalju smo celo najeli helikopterje, da so nas z evangeliji dvignili na oddaljena območja, in s pomočjo kraljeve družine prečkali ovire, da bi jih razdelili. Toda v Jeruzalemu so obstajale določene omejitve. Če smo hoteli tam živeti, smo se morali držati zakona.

To, kar je rekel brat, je bilo svetopisemsko, vendar to preprosto ni bil Božji odgovor za Jeruzalem v tistem času. V

vsaki državi ima Bog svoj načrt. Ni nujno, da obstaja en sam odgovor, ki bi deloval povsod, ali ena praktična rešitev, ki bi ustrezala vsaki situaciji.

Vendar sem med bratovim govorom začutila, da so bili naši mladi izzvani. Predstavljal sem si petindvajset mladih, ki so se naslednje jutro postavili v vrsto in vprašali: »Kje so traktati? Pripravljeni smo, da jih gremo raznositi.«

Tisto noč sem molila: »Gospod, daj mi svoj odgovor zanje.«

Sredi noči mi je Gospod spregovoril in rekel: »Ti sej k nebesom, jaz pa bom sejal na zemljo.« Tako je potekalo naše služenje slavljenja na gori Sion.

Pri roki nisem imela natančne svetopisemske vrstice, ki bi podprla, to kar mi je govoril Bog. In še nisem razumela vsega, kar je mislil z besedami: »Ti sej v nebo, jaz pa bom sejal na zemljo.« Vendar sem bila odločna, da se bom učila.

Večer za večerom smo se zbirali, da bi slavili Gospoda. Govoril nam je in rekel: »Vi me šele začenjate slaviti. Po svojem Duhu vas bom naučil, kako me slaviti.« Še vedno se učim.

Ko smo ga nekaj časa slavili, smo prejeli preroško besedo, v kateri je Gospod rekel: »Vaša hvala me veseli. Vznemirja moje srce. Všeč Mi je. Vendar želim, da me slavite še bolj.« Hitro smo se naučili, da slavljenje Gospoda tako navdušuje, da si vedno želi več.

Obstaja nauk, ki pravi, da je »slavljenje namenjeno nezrelim, priprošnja pa tistim, ki so duhovni.« To ne bi moglo

biti dlje od resnice. V Razodetju, eni od velikih knjig slavljenja v Svetem pismu (v resnici knjigi slavljenja in oboževanja v nebesih), beremo: In glas je prišel s prestola in rekel:

In od prestola je prišel glas, rekoč: »Slavite našega Boga, vsi vi njegovi služabniki in vi, ki se ga bojite, oboji, mali in veliki.« In zaslišal sem, kakor bi bil glas velike množice in kakor glas mnogih vodá in kakor glas mogočnih grmenj, rekoč: »Aleluja, kajti kraljuje Gospod Bog vsegamogočni. Raz 19,5-6

Kdo so ti »služabniki,« ki so pozvani k slavljenju tako pozno v Božjem koledarju, kot je devetnajsto poglavje Razodetja? To so »vsi« Njegovi služabniki. Če je slavljenje nezrelo, bi ga zagotovo prerasli pred večnostjo.

Ljudje, ki jih v tem odlomku kliče k slavljenju, so nadalje opisani kot »vi, ki se ga bojite,« in končno kot »mali in veliki.« Vsi moramo slaviti Gospoda. To je področje, na katerem smo vsi enaki. On k slavljenju kliče tako »majhne« kot »velike.« Na področju slavljenja smo vsi enaki.

Janez je kot odgovor na Božji klic opisal to, kar je slišal, kot »glas velike množice.« Največje orodje slavljenja, ki nam ga je dal Bog, je glas. Naučite se ga dvigniti k Bogu.

Odkrili smo, da našemu Bogu slavljenje ni le v veselje in da si ga želi več, ampak da mu je všeč tudi, če je glasnejše. Ne le, da nas spodbuja: »Slavite Gospoda!« Pravi nam, naj slavimo z »glasom zahvale« (Ps 26,7), »glasom zmagoslavja« (Ps 47,1), »glasom ... psalma« (Ps 98,5) in »glasom veselja« (Ps 118,15).

Glas, ki ga je slišal Janez, je bil »glas velike množice,« »glas mnogih voda« in »glas mogočnih grmenj.« Naše slavljenje se dviga, dokler ne zagrmi kot Niagara ali Livingstonski slapovi. Tako veliki so hrumeči zvoki združevanja glasu z glasom. Še bolj se vzpenja, dokler ni »kot ... mogočna grmenja.«

Glasovi, ki jih je slišal Janez, so govorili: »Aleluja, kajti kraljuje Gospod Bog vsegamogočni.« Glas slavljenja je vedno glas zmage. Zato se sovražnik bori proti slavljenju. Ne morete slaviti zelo dolgo, ne da bi vstopili v zmago. Včasih lahko molite o zadevah, a bolj ko razglašate problem in molite okoli tega problema, bolj začne vaša vera nihati. Najprej vidite problem takšen, kakršen je. Potem pa postane še večji, kot je v resnici. In nazadnje postane nepremagljiv. Toda ko slavite, vedno vstopite v zmago. Slavljenje je vstopanje.

*»Vstopite v njegova velika vrata z zahvaljevanjem
in v njegove dvore s slavljenjem ... « Ps 100,4*

Slavljenje ni konec. Je začetek. Je vstop. Mnogi binkoštni in karizmatični ljudje so se naučili vstopiti s slavljenjem, niso pa vedeli, kako nadaljevati v oboževanje in naprej v slavo. Slavljenje je le vstop v Njegovo navzočnost. Vstopamo skozi vrata slavljenja .

Ko je prišel silvestrski večer, smo na gori Sion slavili že približno šest tednov, pri čemer nas je Gospod nenehno spodbujal k vedno globljemu slavljenju. Nismo ga slavili le z usti, ampak tudi s ploskanjem, dvigovanjem rok in plesom, kar

so bile vse čudovite in svetopisemske oblike slavljenja.

Na silvestrovo nas je Gospod nagovoril in rekel: »Tudi zdaj, ko me vi slavite, razlijem svojega Duha v drugem delu mesta.« Bili smo tako navdušeni. Komaj smo čakali na naslednji dan, da bi videli, kaj je Bog storil v nekem drugem delu mesta.

Naslednji dan smo izvedeli, da se je skupina petindvajsetih mladih arabskih baptistov zbrala na družabnem večeru, ko se je nad njimi nenadoma izlil Sveti Duh in so začeli govoriti v drugih jezikih. Petindvajset v tistem času v Jeruzalemu je bilo kot dva tisoč petsto v Združenih državah Amerike.

Kako navdušeni smo bili! Učili smo se, kot je rekel prerok Mihej, spoznavati Božja pota.

In številni narodi bodo prišli ter rekli: »Pridite, pojdimo gor do Gospodove gore in do hiše Jakobovega Boga in učil nas bo svojih poti in hodili bomo po njegovih stezah, kajti postava bo izšla iz Siona in Gospodova beseda iz Jeruzalema.«

Mih 4,2

Bog je obljubil, da nas bo učil, in to je tudi počel. Cerkev je predolgo poskušala opravljati Božje delo z metodami Madison Avenue.¹ Božje delo smo skušali opravljati s človeškimi metodami. Božje delo smo skušali opravljati z lastnim razumevanjem. Toda ko opravljamo Božje delo na Božji način, dobimo Božje rezultate.

1: Na aveniji Madison so vodilni butiki najboljših modnih oblikovalcev in oblikovalcev nakita, vrhunske umetniške galerije, izvrstne restavracije ...

Toliko smo se morali naučiti. Niti približno nismo bili tako pogumni in osvobojeni, kot smo zdaj. Bog je nekaj časa delal na nas. Toda ko enkrat ugotoviš, da nekaj deluje, si želiš to ponoviti. Na bogoslužja smo začeli prihajati z večjim pričakovanjem in slaviti Gospoda z večjo gorečnostjo. Nekaj tednov pozneje je Gospod nekega večera spregovoril in rekel: »Medtem ko me vi slavite, jaz izlivam svojega Duha v Gazi.« Začeli smo poslušati poročila o izlitju Svetega Duha v Gazi.

Minilo je nekaj tednov. Bog nam je govoril o izlitju svojega Duha v Galileji. Nato smo slišali o izlitju Svetega Duha v Galileji. Minilo je še nekaj časa in Gospod nam je spregovoril in rekel: »Prišel bom k svojemu ljudstvu, Judom, in se jim razodel tam, kjer so – v kibucih, na poljih, v tovarnah.« Judje so začeli prihajati v naš kraj oboževanja in nam pripovedovali, da so prejeli osebno razodetje o Jezusu.

Spoznali smo, da lahko slavimo Gospoda v Jeruzalemu in s tem sejemo v nebesa, Bog pa bo vzel našo hvalo in jo posejal nazaj na zemljo – v Jeruzalemu, Gazi in Galileji – po vsem Izraelu. Kasneje smo se razširili, da smo videli, da bo slavljenje prav tako poželo žetev na koncih zemlje. Slavljenje je eno najmočnejših orodij za žetev v Božjem kraljestvu.

Pred nekaj leti so se povsod pojavile nalepke z napisom: »Vseeno slavite Gospoda!« Pomen je bil: »Slavite Boga, če vam je všeč ali ne. Če pridete iz službe in ste imeli nesrečen dan, se dvignite in začnite slaviti Boga.« Ko sem slišala koga reči to, je to vznemirilo mojega duha.

Gospoda sem vprašala, zakaj me ta koncept tako moti. V Stari zavezi mi je pokazal, da mora biti vsaka žrtev, ki je bila darovana Bogu, popolna, brez napake. Učili so nas, da lahko Bogu darujemo katero koli staro slavljenje in da bo sprejeto.

Rekla sem: »Toda, Gospod, to je res. Včasih, ko pridemo v Božjo hišo, se ne počutimo dobro. Ne počutimo se vedno tako, da bi Te slavili. V tem nauku je element resnice. Pokaži mi odgovor nanj.«

Vsi smo se naučili vrstice v zvezi z žrtvovanjem slavljenja:

*Po njem torej Bogu nenehno darujmo žrtev
slavljenja, to je, sad naših ustnic, ki dajejo zahvalo
njegovemu imenu.* Heb 13,15

To besedilo vsekakor govori o »žrtvi slavljenja.« Toda ko mnogi uporabljajo to vrstico, to počnejo z razumevanjem besede »žrtev,« ki v starozaveznem mišljenju nikoli ni obstajala. Judje so imeli veliko napak, vendar se nikoli niso pritoževali nad tem, kaj so morali žrtvovati Bogu. Za nas je »žrtev« postala nekaj, kar je težko narediti, za kar moramo navidezno plačati ceno. Zato ljudje pravijo: »Darujmo »žrtev« slavljenja« – kar pomeni, »ne glede na to ali se nam zdi, da nam je všeč ali ne.«

Nekega dne sem brala Izaijo:

Jaz ustvarjam sad ustnic ... Iz 57,19

Nenadoma se mi je posvetilo, da če naj bi prinašali »žrtev« in je žrtev »sad [naših] ustnic« in če jo Bog ustvari, to ne bi smelo zahtevati velikega truda z naše strani. Ko pridemo v

Gospodovo hišo, lahko rečemo: »Gospod, ustvari v meni slavljenje.« Potem nenadoma začnemo čutiti, kako se iz najglobljega dela našega bitja začnejo delati majhni mehurčki, in odkrijemo, da iz nas izvira »aleluja,« »amen,« »hvalite Gospoda« ali kakšna druga beseda slavljenja. Ugotovimo, da slavimo tako, kot še nikoli nismo slavili.

Nekoč sem videla gospo, ki je stala pred Gospodom z majhnim listom papirja v roki. Občasno ga je pogledala, medtem ko je oboževala. »Kaj je to, kar imaš?« sem jo vprašala.

»To je moj besednjak slavljenja,« je odgovorila. To me ni motilo. Vedela sem, da je zelo iskrena. Želela je Bogu ponuditi lepo slavljenje. Toda nehanje skrbeti za »besednjak slavljenja.« Ustvarjeno slavljenje, ki prihaja iz najglobljega bitja, tudi če je le »amen,« je večje od veličastnega slavljenja, ki prihaja le z ustnic. Na neki točki sem se zalotila, da ponavljam: »Amen! Amen! Amen!« Sveti Duh me je učil, da je On Amen v mojem življenju, Zadnja beseda, Tako naj bo, Tisti, ki to uresniči, Tisti, ki povzroči, da pride v obstoj. Tega nisem prebrala iz knjige, ampak je Sveti Duh to začel rojevati v meni.

Če nikoli ne izrečete ničesar več kot »aleluja,« vendar je ta »aleluja« ustvarjen »aleluja,« je to dovolj. Ljudem vedno povem, da »aleluja,« ki sem jo pravkar izrekla, ni »aleluja,« ki sem se je naučila, ko sem bila majhna. Prav tako to ni »aleluja,« ki sem jo prejšnji teden darovala Bogu v Jeruzalemu. Ta »aleluja« je povsem nova. Je prav tako nadnaravna, kot če bi

odprla usta in začela govoriti v jezikih. Ustvarjena je.

Vsak od teh »aleluja« ima globok pomen. Ko svojemu zakoncu rečete: »Ljubim te,« imajo te tri besede določen osnovni pomen, vendar imajo tudi polnejše razodetje. Enkrat jih izrečete v enem kontekstu, naslednjič pa v drugem. Besede niso statične. So tekoče. V njih je življenje.

In to življenje besed je tisto, ki tisto, kar obrodi.

To se zgodi, ko slavim. Ta »aleluja« ni statičen. To je »aleluja,« ki prekipeva od življenja, s slavljenjem živega Boga.

V jezikih govorim že od svojega devetega leta. Ničesar, kar izrečem v jezikih, ne razumem, niti enega samega stavka. Občasno mi je Bog v jezikih dal imena ljudi ali krajev. Teh se spomnim. Drugače se ne spomnim ničesar drugega. Govorjenje v jezikih ne pride skozi um. Prihaja po Duhu. Prav tako tudi ustvarjeno slavljenje, ki ga govorim.

Ne razmišljam: »Hočem slaviti Gospoda.« Pridem v Njegovo navzočnost, mu odprem svojega duha in moja usta samodejno začnejo razglašati Njegove slavljenje, ko se Božji Duh začne gibati po meni. Ugotovim, da sama slavim Boga in da ga skozi služenje slavljenja spoznavam na načine, na katere ga prej nisem poznala.

To je tisto, kar Bog misli z »žrtvijo slavljenja.« To ni težka žrtev. Ta žrtev je vseč in sprejemljiva Gospodu in tudi meni. V Gospodovi navzočnosti se ne najdem z zavezanim jezikom, ampak prekipevajoča, entuzijastična, ne morem se zadrževati.

Besede prihajajo z lahkoto: »Jezus, ti si tako čudovit. Kako lep si. Kako si čudovit. Ti si lep, moja Ljubezen, tako zelo lep.«

Prebrati moramo knjigo Psalmov in pridobiti njen besednjak v svojo dušo, njen značaj sprejeti vase. Brati moramo Pesem pesmi in pustiti Bogu, da naši jeziki, kot pravi Sveto pismo, postanejo »*pero veščega pisca*« (Ps 45,1), pero, ki začne pisati in razglašati Gospodovo slavljenje. Bog želi, da bi v nas tekel ta tok Njegovega Duha, da ne bi stali brez besed.

Kolikokrat si želimo slišati Njegov glas. Pesem pesmi opisuje ženina, ki pravi nevesti: »Naj vidim Tvoj obraz, naj slišim Tvoj glas.« Bog nam je dal glas, da ga lahko povzdignemo v slavljenje Njemu. Če mu nimamo ničesar drugega ponuditi, imamo ta čudoviti glas.

Nekoč sem imela avtomobilsko nesrečo. Na bradi imam majhno jamico, ki me spominja nanjo. Čeljust me je preveč bolela, da bi lahko nekaj dni govorila. Slišala sem, da so ljudje govorili: »To je enako. Njega lahko slavim v notranjosti.« Odkrila sem, da to ni isto. Do takrat jim nisem mogla oporekati in reči, da je enako ali da ni enako. Ko pa sem doživela to izkušnjo, da ga ne morem slaviti na glas, sem nenadoma spoznala, da ni enako.

Obstaja svoboda, ki prihaja iz tega, da svoje slavljenje izraziš v slišnih besedah. To sprosti Božjo reko, da teče iz tebe, ko odpreš usta in začneš oznanjati Gospodovo dobroto v deželi živih, oznanjati Gospodov čudež, oznanjati Gospodovo ozdravljenje, oznanjati Gospodovo zmago, oznanjati Gospodovo novost, uporabljati svoj glas kot trobento in oznanjati Gospodove blagoslove.

Bolj ko razglašate Njegove blagoslove, več jih imate za razglašanje. Bolj ko govorite o Njegovi dobroti, več morate govoriti.

*O Gospodovih milostih bom prepeval na veke, s
svojimi usti bom vsem rodovom razglašal tvojo
zvestobo.* Ps 89,1

To bom razglašala. Uporabila bom ta glas in ga uporabila za Božje kraljestvo. Uporabila ga bom v Božjo slavo s slavljenjem Njega.

*Blagoslovljeni so tisti, ki prebivajo v tvoji hiši. Oni
te bodo nenehno slavili. Sela.* Ps 84,4

Njega se ne bomo utrudili slaviti. »Še vedno ga bomo nenehno slavili.« Hočem, da bi Gospoda »nenehno slavila.« Hočem, da me štejejo med slavitelce. Ne želim biti med kritiki ali godrnjači.

Nekoč, ko so naši odšli v Egipt, se je sestra Susan vrnila s čudovitim razodetjem. Rekla je: »Ruth, nenadoma sem spoznala, da je duh godrnjanja duh Egipta.« Ta duh je tam prisoten še danes. Bog ne želi, da bi nas na kakršen koli način obdajal duh Egipta. Želi, da bi bili kot nebeške vojske. Le-te ga slavijo. Mi imamo večji razlog za slavljenje. Odkupljeni smo bili z dragoceno Jagnjetovo krvjo. Toda te so nenehno v Njegovi prisotnosti in ga nikoli ne prenehajo slaviti – podnevi in ponoči.

Mnogi ljudje imajo v svoji mladi duhovnosti težave pri

razumevanju vrstice, ki govori o nenehni molitvi. Sredi naših številnih dejavnosti so trenutki, ko zavestno slavimo in obožujemo. Ko pa enkrat preidemo v slavljenje in oboževanje, tudi med delom, se nezavedni tok slavljenja vzpenja k Bogu. Tudi medtem ko spite, se nezavedno pretaka slavljenje in oboževanje. Nekdo vas lahko sliši, kako se ponoči obračate in govorite v drugih jezikih. Ne da bi bili tako duhovni, vključen ni noben napor.

Prav tako neprostoovoljno kot dihanje obstaja v Bogu področje »neprestanega slavljenja.« Spoznate zvestobo Svetega Duha, da je On, Duh v vas, prevzel oblast in slavi – tudi v trenutkih, ko ste bili morda zaskrbljeni. Na eni ravni ste zaskrbljeni zaradi naslednje situacije. In ko nenadoma pridete k sebi, ugotovite, da medtem ko ste na tej ravni razmišljali in bili zaskrbljeni ter se spraševali, kakšen je odgovor na vašo težavo, je na drugi ravni Sveti Duh skozi vas pel pesem. Ves čas ste peli in se sploh niste zavedali, da pojete.

Ko nenadoma slišite, da pojete, se zavedate, da je Sveti Duh slavil, da je bil Sveti Duh samozavesten, da Svetega Duha ni skrbelo. Sveti Duh v vas je bil miren. Ta razsežnost slavljenja v Bogu je bila popolnoma pod nadzorom. Morali ste le opustiti to naravno plat in dovoliti Duhu, da pride na plan.

*Postavil sem stražarje na tvoja obzidja, oh
Jeruzalem, ki niti podnevi niti ponoči ne bodo
nikoli mirovali. Vi, ki omenjate Gospoda, ne
molčite*

Iz 62,6

To mi je všeč. Ali vidite kontrast v tej vrstici? Na eni strani je intenzivnost: *»ne molčite.«* Držite se ga. To počnite neprestano. Po drugi strani pa je tam takšna lahкотnost: *»vi, ki omenjate Gospoda.«*

Slišimo izraz: *»Moramo bombardirati nebesa.«* Bog pa pravi: *»Vi, ki omenjate Gospoda, ne molčite.«* To je tako nežna lahкотnost. To je ta Gospodova pesem, to slavljenje Gospoda, ne pa trdo delo v molitvi.

Molitev naredimo tako težko, da moramo biti vsi duhovni *»Charles Atlasi«²* ali *»supermani.«* To ni potrebno. Samo omenjajte Gospoda. Recite: *»Jezus, ti si tako čudovit. Naj bo blagoslovljeno Gospodovo ime.«* Samo še naprej prepevajte. Še naprej slavite.

V nočnem času se lahko zbudite in namesto da bi bili vznemirjeni in zaskrbljeni, lahko požete.

*... in njemu ne dajajte nobenega počitka, dokler
ne osnuje in dokler ne naredi [prestolnice]
Jeruzalem [za] hvalo na zemlji. Iz 62,7*

Bog je izbral Jeruzalem in za sveto mesto si ne želi ničesar večjega kot to, da bi bilo le-to za slavljenje in da bi bilo v hvalo po vsej zemlji. To je tisto, kar si Bog želi od tebe in mene. Včasih so naše lastne želje mnoge. Toda če bomo vstopili preprosto v to, da bomo steber hvale, stolp slavljenja, hvala sredi zemlje, hvala sredi ljudstva, nas bo Bog povzdignil.

2: Charles Atlas je bil ameriški bodibilder, ki je sprožil znamenito oglaševalsko kampanjo.

Nekaj časa po tem, ko smo v Jeruzalemu začeli sejati v nebo, nas je nekdo opozoril na resnico iz Ozeja:

Zgodilo se bo na tisti dan; uslišal bom,« govori Gospod, »uslišal bom nebo in to bo uslišalo zemljo in zemlja bo uslišala žito in vino in olje in ti bodo uslišali Jezreéla. Posejal si jo bom na zemlji in usmilil se bom nje, ki ni dosegla usmiljenja in rekel bom tistim, ki niso bili moje ljudstvo: ›Vi ste moje ljudstvo.‹ In oni bodo rekli: ›Ti si moj Bog.« Oz 2,21-23

Beseda »Jezreel« pomeni »Bog seje.« Gospod, ki sedi v nebesih, sliši, kar sejemo v nebesa. Rekel je: *»uslišal bom nebo in to bo uslišalo zemljo.«* Ker smo sejali v nebesa, Bog v odgovor seje na zemljo. On ni le žanjec. Je tudi sejalec. Nikoli nismo imeli težav s prepoznavanjem Boga kot žanjca. On je glavni žanjec polja. To vemo. Ne vemo pa, da je tudi glavni sejalec. Mislili smo, da smo vse sejanje opravili mi. Ne! On je glavni sejalec. Ko vstanem in ga začnem slaviti, sejem v nebesa. V zameno pa zemlja prejema *»žito, vino in olje,«* simbole prebujenja.

Nekateri težko verjamejo, da lahko stojijo v svoji hiši in slavijo Boga ter na ta način pripomorejo k oživitvi v svoji skupnosti. S sejanjem slavljenja lahko vplivate ne le na svojo skupnost. Lahko stojite na enem mestu in služite Gospodu ter vplivate na prebujenje do konca zemlje. Sejte v nebesa.

Če nismo previdni, se stvari, ki se jih kot mladi naučimo v Bogu, pozneje naučimo »bolje.« Vsaj mi mislimo, da se jih naučimo »bolje.« Opustimo jih zaradi neke navidezno »globlje« resnice. Potem nas mora Bog prebuditi in nas spomniti, da še vedno želi preprostost, katere nas je On že naučil.

Pred nekaj leti sem bila na poti v Avstralijo. Iz Londona sem vzela posebno vozovnico na letalu družbe Cathay Pacific, ki je letelo mimo Hongkonga. Cathay Pacific že leta leti v Sydney in Melbourne. Na poti v London pa sem v žepu sedeža zagledala urnik letov družbe Cathay Pacific in presenečena ugotovila, da zdaj letijo iz Hongkonga v Perth. Z direktnim poletom v Perth bi prihranila štiristo ali petsto dolarjev. Toda ali bi mi bili pripravljeni prepisati mojo vozovnico?

Običajno letalske družbe ne želijo prepisati vozovnic, kupljenih po znižanih cenah.

Sestra Alice Ford me je čakala na letališču v Hongkongu. »Koliko časa imaš?« je vprašala.

»Če bom letela v Sydney, imam štiri ali pet ur časa. Če pa letim v Perth, lahko prespim. Počakaj trenutek in mi dovoli, da vidim, kaj je mogoče.«

Ko sem se posvetovala z agentko, je rekla: »Da, z veseljem bomo spremenili termin, tako da boste lahko leteli v Perth.«

V Perthu nihče ni vedel, da prihajam, toda ko sem prišla tja, je bil duhovnik Don Rogers zelo zadovoljen in me je vprašal: »Ali bi nas tri noči poučevala o slavljenju, oboževanju in slavi?« Z veseljem sem to storila.

Tam sem učila podobno kot zdaj in pripovedovala o izkušnjah, ki smo jih doživeli v Jeruzalemu. Po dnevu ali dveh mi je pastor rekel: »Sestra Ruth, naučili smo se naslednjega: način, na katerega smo delali pred tremi leti, ko smo ustanovili to cerkev, je bil pravilen. Tako smo delali, ker nas je vodil Sveti Duh. V zadnjih dveh letih smo se naučili delati »bolje.« Bog vas je poslal sem, da nam sporočite, da je bila preprostost, s katero smo začeli, pot Duha. Vse, kar smo potrebovali, da bi se vrnil v tok Duha, je bilo, da smo to počeli tako, kot nas je Bog učil na začetku.«

NIKOLI ne boste tako napredovali v Bogu, da bi zavrgli slavljenje. NIKOLI! Ko slišite koga reči: »Slavljenje je plitvo,« vedite, da potrebuje globlje razodetje slavljenja.

Gospod nas vodi naprej v večja področja, večje sposobnosti, večje zmoglosti, večje spretnosti in veščine. Uči nas, kako naj svoje ude bolj podredimo. Uči nas, kako se v slavljenju bolj gibati v veri, kako naj naša vera deluje na področju slavljenja. (Tako kot ima naša vera operativno moč, ko molimo za bolne ali služimo nekomu v stiski, tudi mi stopamo na nova področja slavljenja v Bogu.) Vendar ga bomo še naprej slavili v neskončnih stoletjih večnosti. Nikoli ne prerastemo slavljenja. Slavljenje je večno, tako kot je večni Bog in kot smo večni mi.

Lahko ga slavimo »v razumevanju,« v angleškem, francoskem ali španskem jeziku. Na šotorskih srečanjih v Virginiji je včasih zastopanih skoraj trideset različnih jezikov. V Jeruzalemu imamo ljudi iz približno sto narodov, ki vsako

leto pridejo k nam, da bi z nami slavili in oboževali. Kako čudovito je, ko lahko vsi skupaj slavimo Boga v svojih maternih jezikih. Potem ga slavimo v vseh čudovitih jezikih, ki jih prinaša Duh.

Daniel je predvidel, da bodo jeziki služili Bogu (Daniel 7,14). Služijo mu, ko izgovarjamo besede slavljenja, oboževanja in občudovanja.

Nekateri ljudje imajo težave s slavljenjem Boga v plesu. To razumem. Bila sem ena tistih, ki so verjeli, da je ples svetopisemski, vendar sem bila zelo vesela, da so to namesto mene počeli vsi drugi. V tistih časih je v naši cerkvi plesalo le nekaj ljudi – moja mama in še dva ali trije. Ples ni bil tako razširjen niti tako sprejemljiv, kot je zdaj. Vedno sem se naredila nedostopno, ko je bil med nami duh veselja.

Ena od slabih stvari, ki se jih človek nauči pri cerkvenem delu, je, kako biti zaposlen s »svetimi dejavnostmi,« »sveto zaposlenostjo.« Bila sem za klavirjem ali za orglami. Vedno sem bila nedosegljiva za ples. Nekega dne mi je Gospod spregovoril o času, ko se je David vrnil v Jeruzalem in plesal pred Gospodom. Ko se je vrnil v mesto in prinesel Božjo skrinjo, je plesal vzdolž celotne poti.

*To je bilo sporočeno kralju Davidu, rekoč:
»Gospod je zaradi Božje skrinje blagoslovil hišo
Obéd Edóma in vse, kar mu pripada.« Tako je
David šel in z veseljem prinesel gor Božjo skrinjo iz
hiše Obéd Edóma v Davidovo mesto. In bilo je
tako, da ko so tisti, ki so nosili Gospodovo skrinjo,*

naredili šest korakov, je žrtvoval vole in pitance. David je z vso svojo močjo plesal pred Gospodom in David je bil opasan z lanenim efódom. Tako so David in vsa Izraelova hiša z vriskanjem in z zvokom šofarja Gospodovo skrinjo prinesli gor. Ko je Gospodova skrinja prišla v Davidovo mesto, je Savlova hči Mihála pogledala skozi okno in videla kralja Davida skakati in plesati pred Gospodom in ga je prezirala v svojem srcu.

2 Sam 6,12-16

Gospod mi je pokazal, da bomo morali, če bomo hoteli prinesiti Božjo skrinjo, tudi mi plesati.

Ko je David uspešno vrnil skrinjo na njeno mesto, je vse moške in ženske, ki so mu pomagali, nagradil s kosom mesa, hlebcom kruha in flaško vina (2 Sam 6,19). Tako je postal edini v Svetem pismu, ki je kdajkoli nahranil narod.

Jezus je enkrat nahranil štiri tisoč in drugič pet tisoč ljudi. V Svetem pismu so opisane še druge čudežne izkušnje, v katerih so bili nahranjeni drugi. Vendar nihče razen Davida ni nikoli nahranil naroda. To je storil, ko se je vrnil v Jeruzalem in plesal. Nihče drug razen Davida ni nahranil trojne porcije.

Gospod mi je rekel: »Če hočeš nahraniti narod in če hočeš nahraniti trojno porcijo, moraš plesati.« Ni mi rekel, da moram plesati, če hočem biti odrešena. Ni mi rekel, da moram plesati, če hočem iti v nebesa. Ni rekel, da moram plesati, da bi bila del dogajanja v lokalni cerkvi. Dal mi je vedeti, da ples prinaša

maziljenje, ki nahrani narode z izlitjem Svetega Duha. Če sem hotela nahraniti narode s trojnim deležem, sem morala začeti plesati.

Pri narodih sem že bila. Štiri leta sem služila Gospodu v Hongkongu, pridigala na Japonskem, na Tajvanu in v Indiji. V Indiji sem pridigala množicam. Bila sem že blagoslovljena. Povsod, kamor sem prišla, sem bila priča prebujenju. Zdaj mi je Bog govoril o nadaljnji razsežnosti služenja, o razširjenem mestu, na katerem naj bi stala v Bogu.

Rada imam Gospodove izzive! Živeti moramo z izzivi Svetega Duha. Nekaj v naši človeški naravi povzroči, da se upremo, ko nam drugi ljudje dajo dober predlog. Toda ko nam govori Gospod, je bolje, da mu prisluhnemo. Prav tako se moramo naučiti, da smo enako odzivni na Gospodove služabnike kot na Boga. Božji služabnik je v mnogih primerih Božji glas za nas.

To je bila zame težka beseda. Pravzaprav sem se s tem bolj spopadala, kot ko me je Gospod pri petnajstih letih poklical h Kitajcem. Zapustiti dom in družino ter oditi v Hongkong pri osemnajstih letih je bilo lahko v primerjavi s tem, k čemur me je zdaj pozival Bog.

Gospod je bil ves čas pred menoj s tem duhovnim sadom: »Če želiš nahraniti narod, moraš plesati.« To mi je povedal na začetku šotorskega srečanja tistega leta. Odločila sem se, da bom vsak dan na tem srečanju plesala. Šotorsko srečanje je takrat trajalo približno mesec dni. Zdaj traja deset tednov in pol. Prvi dan sem bila tako osredotočena nase, tako prepričana,

da me vsi gledajo, da me lahko vsi vidijo. Na našem šotorskem srečanju so vsi tako ujeti v Duha, da skoraj ne vedo, kaj počnejo drugi. Ko pride Božja moč, ko pade maziljenje, se vam lahko zdi, da so vse oči uprte v vas. Toda zlahka se izgubite v množici, tudi če tam ni množice. Obstaja množica angelov in maziljenja. In veliko stvari se dogaja okoli vas.

Mislim, da tisti prvi dan nisem naredila veliko več kot to, da sem v čevljih migala s prsti na nogah. Razumem težave, ki jih imajo drugi na tem področju. Ko učim ljudi, pogosto rečem: »Če ne naredite ničesar več, kot da prenesete težo z ene noge na drugo, je to začetek.« Toda vsak dan sem se pripravila na to, da bi plesala pred Gospodom. Vsak dan sem postajala vse bolj svobodna. Konec meseca mi je Gospod preroško spregovoril po moji materi.

Ni vedela, kaj mi je Bog govoril. Nihče ni niti opazil, da sem se trudila, da bi vsaj malo plesala. Gospod mi je rekel: »Spremenil bom tvoje služenje. Poslal te bom h kraljem, kraljicam, mogočnejšem, ljudem s položajem, in govorila jim boš o Meni.«

Verjamem, da ples prinaša maziljenje za narode. Nikoli ne pustim, da bi minil dan brez plesa. Plesala sem v straniščih letal 707, 747 in DC10. Kako to počnem? Naravnost navzgor in navzdol.

To maziljenje mora teči skozi vas vsak dan. Ples prinaša to maziljenje. Če služite na kakšnem kraju, kjer nimate te svobode, pojdite v omaro in malo zaplešite pred Gospodom. Če

imate ta ples v nogah, boste imeli maziljenje, da boste narodom podajali kruh, meso in vino.

Med isto preroško besedo je mati v videnju videla besedo »Katmandu.« Kmalu zatem me je Gospod poslal v Katmandu v Nepal, da bi kraljevi družini govorila o Jezusu. (Ta zgodba in druge podobne so za drugo knjigo.) Gospod je rekel, da nas bo poslal nahraniti narode, in tej obljubi je bil zvest; vendar je to prišlo prek maziljenja za ples. Slavljenje v plesu je mogočno!

Obstajajo določeni bližnjevzhodni pojmi, ki so nam tuji in nam pomagajo razumeti Boga. Kako je Salóma lahko dobila glavo Janeza Krstnika? Njen ples je bil kralju tako všeč, da ji je bil pripravljen dati karkoli. Mati jo je pregovorila in jo prosila za Janezovo glavo. V tem primeru je bil ples uporabljen v negativnem smislu.

V pozitivnem smislu pa, ko naš ples in naše slavljenje osrečita kralja, lahko dobimo, karkoli želimo. Slavljenje ustvarja ozračje, v katerem se dogajajo čudeži.

Ko plešem, vedno čutim maziljenje na svojih nogah in vem, da je obljuba, da je dežela, kamor stopijo podplati naših nog, naša.

*Vsak kraj, na katerega bodo stopili podplati vaših
stopal, bo vaš ...*

5 Mz 11,24

Lahko stojim v Ameriki in vendar lahko ob maziljenju, ki prihaja name, v Duhu plešem okoli jeruzalemskega obzidja. Plešem tukaj pri Damaskovih vratih in naprej navzdol do Herodovih vrat, okoli Svetega Štefana in čez Lepa vrata, okoli

Gnojnih vrat in čez Sionska vrata, nato do Jafa vrat, spet čez Nova vrata in nazaj do Damaskovih vrat. Z maziljenimi nogami lahko plešem okoli jeruzalemskega obzidja, ves čas pa stojim in verujem Bogu za mesto. Na podoben način sem plesala za narod za narodom. Ugotovila sem, da če plešete v narodih v območju Duha, vam bo Bog dal priložnost, da v njih plešete tudi fizično.

Sem pokroviteljica katoliške svetopisemske šole v Nutbournu v Chichestru v Zahodnem Sussexu v Angliji. Joan in Michael Le Morvan sta ustanovitelja in direktorja. Joan je rekla: »Ruth, spomnim se, ko sem te prvič slišala reči, da si velikokrat plesala po vsem zemljevidu Anglije, še preden si kdaj služila tam. Mislili smo, da je to najbolj nezaslišana izjava, kar smo jih kdajkoli slišali.«

No, naj bo to nezaslišano ali ne, to sem storila. Nisem dobesedno položila zemljevida na tla in plesala po njem, vendar sem poznala obliko Anglije. Velikokrat sem plesala vzdolž Severnega morja, plesala sem od Škotske dol do Portsmoutha, prečkala Britansko otočje in šla na Irsko in v Wales. To sem počela po Gospodovem bremenu in viziji.

Ali je to močno? Da, močno je. Lahko stojiš v svojem rojstnem mestu in vzameš v last narode. Ples je eden najučinkovitejših načinov da to storite. Bog vam bo dal vso zemljo, po kateri boste stopali Zanj. Naše noge so maziljene da vzamejo v last. Mnoge cerkve imajo »pohode okoli Jerihe«, kjer plešejo po zunanjih hodnikih cerkve in verjamejo Bogu za cerkev, mesto, državo, narod. No, to je le Jerihov pohod v

Duhu, ko mesto ni vidno prisotno.

Včasih me je Bog ujel v Duhu in sem plesala okoli Bele hiše, po eni strani ulice navzgor in po drugi navzdol ter sem in tja. To lahko storite tudi vi: v Duhu vidite Belo hišo in začnete plesati okoli nje. Pojdite po Pennsylvania Avenue in Šestnajsti ulici ter nazaj ob nakupovalnem središču. Na ta način boste za svoj narod poželi blagoslove in zmage.

Podobno sem plesala okoli Buckinghamske palače, Downing Street #10 in poslopja parlamenta v Londonu. Plesala sem na Rdečem trgu, okoli Kremlja (za prebujenje v Rusiji itd.) in okoli obeh Nemčij (za njuno združitev). Pri tem sem se spomnila videnja, ki ga je moja draga prijateljica Debbie Kendrick prejela pred osmimi ali devetimi leti v zvezi s ponovno združitvijo Nemčije, in besede prerokbe, ki jo je dala v zvezi z njo. Kar se je zdelo nemogoče, je postalo resničnost. Plesala sem po državnih hišah in vladnih sedežih enega naroda za drugim. Redko mine dan, da ne bi plesala na vseh večjih celinah.

V plesu je moč. To je maziljenje za narode. Ko boste začeli bolj plesati pred Gospodom, boste ugotovili, da imate maziljenje za hranjenje narodov. Naj ne mine dan, ko ne bi plesali. S plesom slavite Gospoda. Naj to maziljenje sega od vrha vaše glave do podplatov vaših nog. Slavite Gospoda s plesom!

Slavljenje je močno orodje žetve!

Slavljenje – kot praznovanje

***Zato se bodo Gospodovi odkupljenci vrnili in s
petjem prišli na Sion in večna radost bo na
njihovi glavi. Dosegli bodo veselje in radost,
bridkost in žalovanje pa bosta pobegnila.***

Iz 51,11

Gospod je moral spremeniti veliko mojega mišljenja. Vsi smo prepričani, da imamo samo pravilno mišljenje. Toda Bog deluje v vseh nas, da bi spremenil naše mišljenje. Imamo namreč toliko napačnih prepričanj. Bog si prizadeva, da bi jih izbrisal.

Plesati sem začela v Virginiji. Dejansko smo šli živeti v Jeruzalem šele leta 1972. Spomnim se, da mi je neko dekle v zvezi s plesom reklo: »Včasih, ko plešemo v naši cerkvi, sežemo do nekoga, ga primemo za roko in plešemo z njim.«

Pomislila sem: »Kakšna herezija! Predstavljaš si, da sežeš do njega in ... «

Pred Gospodom smo plesali vsak posebej. Bog nas je nekoliko osvobodil, a vseeno ne bi nikoli segla čez in koga prišla za roko ter skupaj z njim zaplesala pred Gospodom. To bi se mi zdelo preveč »naravno.«

Po preroškem služenju cesarju Haileju Selassieju sem iz Etiopije za nekaj tednov priletela v Jeruzalem na poti v Butan, kjer sem bila gost tamkajšnjega kralja. Opazila sem oglas za dvajsetdnevni ulpan, tečaj hebrejščine, med judovskimi velikimi prazniki, ki vključujejo Roš Hašana, novo leto, Jom Kipur, dan sprave, Sukot, šotorski praznik, in Simhat Tora, dan veselja v postavi. Susan in jaz sva se vpisali v Ulpan Akiva v Netanyi, kjer je direktorica Shulamit Katznelson.

V dvajsetih dneh se nisem naučila kaj dosti hebrejščine. Toda to je bil izraelski uvod. Ob petkih zvečer smo vsi skupaj večerjali. Imenovalo se je Oneg Šabat, kar pomeni »užitek ob šabatu.« Judje pozdravljajo šabat, kot bi pozdravili gosta ali kraljico. S pozdravljanjem šabata so prišli ples, petje in veselje.

Ko smo pojedli juho, smo za mizo prepevali hebrejske pesmi. Ljudje so tako razposajeno prepevali. Ves čas sem se spraševala: »Kaj to pomeni? Kaj govorijo?« Predstavljala sem si, da je to morda priljubljena pesem, najnovejša pesem na lestvici hitov. Odkrila sem, da so peli pesmi, kot so: »Zato bomo z veseljem zajemali vodo iz vodnjaka odrešenja,« »Izrael, zanesi se na svojega Boga,« »Veselite se z Jeruzalemom, vsi, ki ga ljubite«, »Veselite se zanj,« in »Na tvoje obzidje sem postavil stražarje, o, Jeruzalem, ki ne bodo molčali ne podnevi ne ponoči.« Med vsakim obrokom hrane so zapeli več pesmi.

V nekem trenutku je vsakdo objel osebo poleg sebe in zapel: »Glej, kako dobro in kako prijetno je za brate, da prebivajo

skupaj v slogi!« Vsi so se v enotnosti zibali sem in tja.

Ob koncu obroka, ko so nam postregli s sladico in kavo (v evropskem slogu), so vsi vstali in zaplesali. Spet sem si predstavljala, da morda plešejo na kakšno priljubljeno pesem, št. 10 na seznamu uspešnic. Vendar so peli Sveto pismo. In plesali so na Sveto pismo. Med plesom so se tudi držali za roke.

Bila sem tako vesela, da sem pred prihodom v Izrael pridobila svobodo za plesanje. Zdaj sem morala le še premagati oviro, da bi se z nekom držala za roke in plesala pred Gospodom. Tudi ta ples je bil veliko bolj spontan, kot sem bila vajena. Premagala sem svoje zadržke, segla v roke, prijela ljudi za roke in se vključila v veselje.

Naslednje leto smo odšli v Jeruzalem, kjer smo živeli s skupino mladih in štiri večere na teden imeli bogoslužja na gori Sion. Med bogoslužji in molitvenimi srečanji smo svobodno plesali. Nikoli nismo imeli izraelskega plesnega inštruktorja, ki bi prišel in nas naučil katerega od judovskih plesov, ampak nas je učil Sveti Duh.

Nekega dne smo bili na molitvenem srečanju. Govorila sem o Kitajski. Kitajska je bila še vedno popolnoma zaprta. Bog nam je dal preroško besedo in rekel, da bo odprl vrata na Kitajsko. Bili smo tako navdušeni nad preroško besedo, da smo skočili pokonci in zaplesali. Eden od mladih je brez spodbude in preden smo se zavedli, kaj se je zgodilo, dvignil roke navzgor kot otrok, ki igra Londonski most. Nekdo drug je dvignil roke na drugi strani in tako oblikoval vrata. Bog je rekel, da bo odprl vrata na Kitajsko. In še preden smo se zavedli, kaj se je zgodilo,

smo vsi zaplesali skozi odprta vrata.

Prepevali smo nek preprost refren: »*Vrata na Kitajsko se odpirajo*« ali morda »*Odprta vrata, odprta vrata,*« ko smo skupaj slavili Gospoda in plesali skozi vrata. Kako navdušeni smo bili!

In če so ena vrata čudovita, so dvojje vrat še boljša.

Nekdo drug je naredil druga vrata. Potem je bilo nenadoma veliko vrat, skozi katera smo lahko plesali.

Nekaj tednov pozneje je bil dan neodvisnosti, eden mojih najljubših trenutkov v Izraelu. Pride meseca maja. Več glavnih ulic je zaprtih in vsi plešejo na ulicah. Vsako ulico ali dve so visoke ploščadi z majhnim bedom in zelo glasno glasbo. Vsa glasba je iz Svetega pisma. Ulice so napolnjene s praznujočimi.

Tam smo se skupaj z judovskim ljudstvom (Izraelci in Judi iz tujine) ter turisti veselili izraelskega čudeža. Plesali smo hora (kolo), ko je eden od mladih zakričal: »Sestra Ruth, pogledjte tja. Pogledj tiste vojake. Plešejo naš ples »vrat.««

Pogledala sem in res so plesali isti ples. Poimenovali smo ga »ples vrat« zaradi načina, kako nam ga je dal Bog. Vendar se je izkazalo, da je to tradicionalni judovski ples. Nikoli jih še nismo videli, da bi ga izvajali. Sveti Duh nas je naučil.

Nekega jutra je Gospod na molitvenem srečanju dal nekaj besed o veselju. Eden od mladih je iztegnil roko, kot da je v središču kroga.

Hitro so tudi drugi položili svoje roke v sredino kroga, da bi oblikovali špice kolesa. Ker ni bilo dovolj prostora, da bi vsi

položili svoje roke kot špice, je vsak z eno prosto roko objel osebo poleg sebe. Nekaj časa smo skupaj plesali in se veselili v tem čudovitem »kolesu« kot kolesu v kolesu, ki ga je videl Ezekiel.

Približno teden dni pozneje se je eden od naših bratov, ki je živel v Aškelonu, vrnil zelo navdušen. »Sestra Ruth,« je rekel, »ko sem se vrnil v Aškelon, sem šel v jemensko sinagogo. In uganite kaj? Plesali so naš ples s kolesi. Stopil sem do njih in jih vprašal: »Ali ima ta ples kakšen pomen?«

»Odgovorili so: »Da, to je ženitovanjski ples. Simbolizira tudi zmago.«

Sveti Duh nas je naučil tega plesa. In plesali smo naokoli in naokoli, učil nas je Gospodov Duh.

Ni narobe, če nekomu stegnemo roko, ga primemo za roko in plešemo z njim, prav tako kot ni narobe, če plešemo sami. Bistveno je, da pri plesu slavimo Gospoda. V plesu pred Gospodom je veliko maziljenje.

Pred Gospodom sem plesala tako na ulicah Moskve kot tudi na Velikem kitajskem zidu. Pred Gospodom sem plesala na ulicah po vsem svetu. Obstaja maziljenje za narode, maziljenje za hranjenje trojnega deleža.

Ko je David skakal in plesal pred Gospodom, ga je njegova žena prezirala. Morda bodo nekateri prezirali tudi vas. Ko smo prvič prišli v Jeruzalem, smo bili edini kristjani v mestu, ki smo plesali. Nekateri so se iz nas norčevali. Imenovali so nas »plešoče Device na gori Sion.« To nas ni motilo. Medtem ko so nas kritizirali, smo bili mi blagoslovljeni.

Judje nas niti enkrat niso kritizirali. S plesom nimajo težav. Vsi plešejo. Jeruzalemski župan Teddy Kollek med šotorskim praznikom javno pleše pred Gospodom. Osmi in zadnji dan je dan slovesne skupščine in se imenuje »Simhat Tora,« kar pomeni »razveseljevanje ob postavi.« Odpravimo se v park Liberty Bell. Tam je dostojanstvenikom, glavnim rabinom in vodilnim možem mesta dana čast, da dvakrat ali trikrat zaplešejo naokrog in nosijo zvitek Tore (Sveto pismo na zvitku) v enem od krogov. Medtem ko ti veliki možje plešejo na ploščadi, ostali plešemo in se čudovito zabavamo v parku.

Videla sem očete, ki so si ob takšnih večerih na ramena vzeli svoje male sinove in več ur plesali. To je čudovito gledati. Vesela sem, da nimam nobenih težav s tem.

Ker smo ostali zvesti tej svobodi in se nismo umaknili, ko so se pojavile kritike, zdaj v mestu skoraj ni skupine, ki ne bi plesala. Tisti, ki so nas nekoč kritizirali, stopijo na velike platforme sveta in plešejo pred Gospodom. Pretrpeli smo kritike in opazovali, kako je Bog obrnil stvari na bolje. Zdaj vsi plešejo pred Gospodom in slavijo Njegovo ime.

Zakaj je to pomembno? Ker je Bog praznujoči Bog in mi bi morali biti praznujoči ljudje. Šele v zadnjih nekaj letih je beseda »praznovanje« postala del našega besednjaka v karizmatičnih krogih. Vesela sem. Bog, ki mu služimo, je praznujoči Bog.

Ko prideš v Jeruzalem, se začneš tega dejstva veliko bolj zavedati. Bog ima rad praznike. Zato jih je judovskemu

ljudstvu namenil toliko. Vsakih nekaj mesecev imaš nov razlog za veselje pred Gospodom, še en čudovit praznik. On ima vse to načrtovano v svojem koledarju in to, kar je načrtoval, je tako lepo.

Za kristjane je Jeruzalem mesto procesij. Ob pomembnih krščanskih praznikih (zlasti ob božiču, cvetni nedelji in veliki noči) na tisoče vernikov napolni ulice v procesijah – pojejo, se veselijo in nosijo transparente – in slavijo Gospoda.

*Ti si zame obrnil moje žalovanje v ples. Odložil si
mojo vrečevino in me opasal z veseljem, z
namenom, da lahko moja slava tebi poje hvalnico
in ne bo molčeča. Oh Gospod, moj Bog,
zahvaljeval se ti bom na veke.* Ps 30,11-12

Prvič sem videla, da so izurjeni plesalci oboževali pred Gospodom v cerkvi Rev. Charlotte Baker, King's Temple v Seattlu v zvezni državi Washington. Preprosto oblečena dekleta so spretno, a nevsiljivo plesala gor in dol po hodnikih, medtem ko je skupnost glasno slavila in oboževala Gospoda. Nikoli več ne slišim refrena »Vsi slavite kralja Jezusa,« ne da bi se spomnila slave tistega jutra.

Moja prijateljica Mary Jones, čudovita episkopalka iz Sydneya v Avstraliji, je direktorica Mednarodne plesne skupnosti.

Morda je eden najlepših primerov tovrstnega plesa za Gospoda vsako leto na krščanskem praznovanju šotorskega praznika, ki ga sponzorira krščansko veleposlaništvo v

Jeruzalemu. Koreografijo in vodenje bogoslužja opravita gospa Valerie Henry in gospod Randall Banes.

Tako kot obstaja zborovsko petje in zborovska glasba, obstaja tudi zborovski ples in usposobljeni plesalci. Oboje je veljavno v Božjo slavo.

V Kristusovo telo prihaja vedno več hebrejskih plesov in pesmi, ki prinašajo rast maziljenja.

Če ima kdo od vas težave s plesom, se jih znebite še danes. Naj vam Bog da maziljenje za ples. In tisti, ki ste plesali, a mu morda niste dali tistega poudarka, ki bi ga morali, naj vas Bog razširi. Odločite se, da boste vsak dan plesali pred Gospodom z vso svojo močjo, z vso svojo močjo. V plesu slavite Gospoda.

Praznujte Gospodovo navzočnost!

Slava, Ruth Ward Heflin

Slavljenje – kot bojevanje

Ko se je posvetoval z ljudstvom, je določil pevce za Gospoda in ki naj bi hvalili lepoto svetosti, medtem ko so šli ven pred vojsko in govorili: »Hvalite Gospoda, kajti njegovo usmiljenje vztraja na veke.« Ko so začeli peti in slaviti, je Gospod pripravil zasede zoper otroke Amóna, Moába in gorovje Seír, ki so prišli zoper Juda; in bili so udarjeni. Kajti otroci Amóna in Moába so se dvignili zoper prebivalce gorovja Seír, da jih popolnoma pobijejo in uničijo. In ko so prebivalcem Seíra storili konec, je vsakdo pomagal uničiti drugega. Ko je Juda prišel proti stražnemu stolpu v divjini, so pogledali k množici in glej, bili so trupla, padla na zemljo in nihče ni pobegnil. 2 Krn 20,21-24

Dvigovanje rok je ena najmočnejših služb slavljenja, ki jih imamo. Je prav tako mogočna kot ples. Bog je rekel:

Hočem torej, da močje povsod molijo, vzdigujoč svéte roke, brez besa in dvoma. 1 Tim 2,8

Ko stojim pred Gospodom v Jeruzalemu, svojih rok ne držim »na pol droga.« Dvignem jih visoko, ker potrebujem moč, ki prihaja od zgoraj. Včasih nam ni treba ničesar razglašati. Samo stati moramo z dvignjenimi rokami.

Že samo to, da stojimo pred Bogom z dvignjenimi rokami, je zelo močna izjava.

Ko je divjala bitka in je imel Mojzes dvignjene roke, se je bitka razpletla v korist Izraela. Ko pa so se njegove roke začele spuščati, je bitka potekala v škodo Izraela. Aron in Hur sta to videla in odhitela k Mojzesu, da bi držala njegove roke, dokler Izrael ne bi zmagal.

Pripetilo se je, ko je Mojzes držal svojo roko pokonci, da je prevladoval Izrael. Ko pa je svojo roko spustil, je prevladoval Amálek. Vendar pa sta bili Mojzesovi roki težki. Vzela sta kamen in ga položila pod njega in sedel je nanj. Aron in Hur pa sta opirala njegovi roki, eden na eni strani, drugi pa na drugi strani, in njegovi roki sta bili stabilni do sončnega zahoda. 2 Mz 17,11-12

Ko sem molila v Jeruzalemu, sem videla videnje Mojzesa z dvignjenimi rokami. Videla sem, da se je pokazala prevladujoča moč. Nato me je Gospod hitro popeljal v naslednji rod. Videla sem Józueta, ki je vodil Izraelce proti Amorejcem. Izrael je imel vse, kar je potreboval za zmago v bitki – razen ČASA. Nenadoma je v Józuetov duh prišla vera, da je storil nekaj, za kar ni bilo precedensa, da bi imel čas za

zmago. Ukazal je soncu in luni, naj se ustavita.

Potem je Józue spregovoril Gospodu na dan, ko je pred Izraelovimi otroki Gospod izročil Amoréjce in rekel pred očmi Izraela: »Sonce, ti stoj mirno nad Gibeónom in ti luna v dolini Ajalón.« Sonce je stalo mirno in luna je obstala, dokler se ljudstvo ni maščevalo nad svojimi sovražniki. Mar ni to zapisano v Jasherjevi knjigi? Tako je sonce mirno stalo na sredi neba in približno cel dan ni pohitelo, da bi zašlo. Pred tem niti za tem ni bilo takšnega dne, da bi Gospod prisluhnil glasu moža, kajti Gospod se je bojeval za Izrael.

Jozue 10,12-14

Bog mi je rekel, da želi, da odletim v Manilo na Filipinih, kjer bom stala v priprošnji z dvignjenimi rokami za predsednico Corazon Aquino, in da želi, da v njenem imenu ukazujem času. Teden dni po mojem prihodu v Manilo je bila v reviji Time objavljena njena fotografija s pripisom »Molitev za čas.« Bog ji je poslal pomoč. Teden dni pozneje sem po milosti njene čudovite tašče, doñe Aurore Aquino, sedela pred predsednico v njeni pisarni v palači Malacañang, jo držala za roko in ji preroško služila. Bog ji je milostno podaril čas. Filipini doživljajo veličastno izlitje Svetega Duha.

Vse prepogosto smo slišali le slavljenje, ki so nas ga učili z vidika pridobivanja odgovorov na naše molitve. Vendar je

veliko močnejše od tega.

Vem, da deluje v tej razsežnosti. Kot otroku nam nikoli niso govorili o potrebah v hiši ali potrebah v cerkvi. Vedeli smo, da se nekaj dogaja, ko je mati rekla: »Danes ne bom dvignila telefona. Danes ne bom odprla vrat. Če me kdo želi videti, nisem dosegljiva. (Običajno je bila vedno dosegljiva.) Ves dan bom slavila Gospoda.« Ves dan je hodila po hiši z dvignjenimi rokami in slavila Gospoda. Pozneje, ko je prišla zmaga, ko je prišel odgovor, smo jo slišali reči: »Bog je dosegel čudovito zmago.«

Ko je dan preživela v slavljenju, smo vedeli, da obstaja velika potreba. K temu se je zatekala le v skrajnih primerih. Toda v skrajni sili je vedno delovalo. Poleg skrajnosti je slavljenje močno pri napredovanju Božjega kraljestva.

Vaše slavljenje spreminja ozračje. Vaše slavljenje lahko spremeni vzdušje v vaši hiši. Vsi ne živimo v hišah, v katerih so samo Duha polni ljudje, in včasih se morate spopadati z vzdušjem, ki ni pravilno. Če želite, da se to vzdušje spremeni, preprosto slavite Gospoda. Vaše slavljenje prežame sobo z Božjim vonjem in bo spremenilo ozračje v vašem domu.

Na enak način lahko vaše slavljenje spremeni ozračje v kraju, kjer delate.

Želite spremeniti vzdušje v svoji cerkvi? Prenehajte kritizirati, ropotati in se pritoževati. Pridite v cerkev zgodaj in se posvetite slavljenju. Ostanite v cerkvi malce dlje in opravite nekaj slavljenja. Pogosto so odgovorni prav tako zaskrbljeni zaradi razmer kot vi, vendar ne vedo, kako bi jih spremenili.

Slavljenje spremeni vzdušje. Pojdite v cerkev in spremenite vzdušje tako, da cerkev napolnite z Božjim slavljenjem.

Pred nekaj leti sem se pravkar vrnila domov v Jeruzalem, iz služenja v Avstraliji. Na našem vsakodnevnem molitvenem srečanju je Maria Deans, sestra iz Poone v Indiji, imela videnje. Videla je črto, ki je potekala od Jeruzalema do sredine severozahodne obale Afrike, se nadaljevala do sredine vzhodne obale Južne Amerike in nato po vzhodni obali Združenih držav Amerike do Virginije.

Medtem ko je na glas pripovedovala o videnju, sem ji tudi jaz začela slediti v videnju. Videla sem Sierro Leone v Zahodni Afriki, goro Sugar Loaf, kjer se nad Rio de Janeirom dviga čudovit Kristusov kip, in Virginijo, kjer se bo kmalu začelo šotorsko srečanje.

Čeprav nisem nameravala tako kmalu zapustiti Jeruzalema, sem vedela, da mi je Bog pravkar začrtal pot. Tega sem bila navajena – saj sva s Susan, preden sva se ustalili v Jeruzalemu, več let potovali po videnju in razodetju po vsem svetu, enako pa so počeli tudi naši ljudje.

Poklicala sem moža in gospo Ade Jones, pastorja cerkve Bethel v Freetownu v Sierri Leone, in ju vprašala, ali bi lahko tam za en teden uporabil moje služenje. Večkrat sta bila z nami v Jeruzalemu. Rekla sta, naj pridem. V Freetown sem prispela sredi noči in bila deležna »obravnave z rdečo preprogo« – dobesedno – do letala so razgrnili rdečo preprogo. Podarili so šopke. Tam so me pozdravili visoki uradniki. Zbor je pel pesmi

dobrodošlice. Bilo je vznemirljivo.

Ko sem jih poklicala, nisem postavila nobenih pogojev. Želela sem biti le blagoslov in bila sem pripravljen služiti v kakršni koli vlogi, ki so si jo želeli. Presenečena sem bila, ko sem izvedela, da so najeli mestno dvorano. Večer za večerom je bila polna. Udeležili so se ga župan z ženo, pa tudi predsednikova žena in družina. Ljudje so se Gospodu odzvali s takšnim navdušenjem. Razumem, da je bilo to prvo srečanje, na katerem se je Freetowna tako dotaknila Božja moč.

Iz Freetowna sem nato odletela v Lagos v Nigeriji in naprej v Rio de Janeiro v Braziliji. Nastanila sem se v hotelu na plaži Copacabana in šla spat. Naslednji dan sem šla na vrh gore, kjer sem slavila, oboževala in prerokovala z dvignjenimi rokami za Rio in vso Brazilijo, zavedajoč se, da Bog spreminja ozračje nad mestom in narodom. Vrnila sem se na letališče, kjer sem se vkrcala na letalo za Miami in Richmond v Virginiji. V četrtek sem poklicala svojega prijatelja Johna Lucasa, pastora v Calgaryju v Kanadi.

Povedala sem mu, kaj sem pravkar storila. Rekel je, da ve, zakaj sem to storila. Rev. Cerullo je imel v Braziliji veliko evangelizacijsko akcijo. Bil je označen kot četrti največji medijski dogodek v Ameriki tistega leta. V Braziliji je imel satelitsko povezavo z zaprtim krogom na deset stadionov, v Združenih državah Amerike in Kanadi pa v šestdeset ali sedemdeset dvoran.

Sprva je želel srečanje izvesti v Sao Paulu, ker je bilo duhovno vzdušje v tem mestu boljše kot v Riu. Toda zaradi

tehničnih razlogov je moral srečanje izvesti v Riu. To je bilo v četrtek. V torek sem bila na vrhu gore, srečanje pa naj bi se začelo v soboto. Bog je poskrbel za duhovno vzdušje nad Riom.

Slišala sem poročila pastorjeve žene z območja Detroita, da je bila Božja moč tako očitna, ko je gledala dogodek, da se je zaradi moči Svetega Duha znašla na tleh. Smo »delavci skupaj z Njim« (2 Kor 6,1).

Vaš glas je mogočno orodje v boju. S svojim glasom lahko prinesete slavo na katerikoli kraj na svetu. Začnite slaviti in v trenutku boste slišali slavo na svojem glasu. Napolnila bo prostor.

Vsi smo že bili na srečanjih, ki so bila običajna, dokler nekdo ni izrekel preroške besede ali spregovoril na kakšen drug maziljen način. Slava je prišla v sobo po glasu in spremenila življenja ljudi. Od tistega trenutka dalje je bilo vse drugače.

Ob vseh časih bom blagoslavljal Gospoda, njegovo slavljenje bo nenehno na mojih ustih. Moja duša bo storila svoje bahanje v Gospodu. Ponižni bodo o tem slišali in bodo veseli. Oh poveličujte z menoj Gospoda in skupaj poveličujmo njegovo ime. Ps

34,1-3

Še en vidik slavljenja, ki je tako močan in ga moramo vedno bolj uporabljati, je petje. Pred nekaj leti je Bog, v našem občestvu v Jeruzalemu, v zvezi s tem začel delati nekaj novega. Začel nam je dajati novo pesem. Zdaj se to dogaja po vsem

svetu. V številnih krogih slišim sporočila o petju nove pesmi Gospodu.

Gospod je govoril z nami in nam rekel, naj mu pojemo novo pesem. Nismo vedeli, kaj je s tem mislil. Toda ko nam Bog govori in ga ne razumemo, nam to ponavlja, dokler ne razumemo. Ali pa pošlje koga drugega, da pove isto stvar, dokler se ta ne začne prebujati sredi ljudstva.

Bog je zelo vztrajen. Isto sporočilo ima lahko zelo dolgo časa. Če vedno znova slišimo isto sporočilo, je to morda zato, ker še nismo stopili vanj. Gospod bo hitro prešel k nečemu drugemu, če se bomo hitro ujeli v to, kar nam govori.

Vedno znova nam je govoril, naj pojemo »novo pesem.« Nismo bili prepričani, ali s tem misli, da poje z drugačnim ritmom, da poje drugačno melodijo, da poje v drugačnem slogu. Nismo vedeli, kaj je mislil. Nihče od nas ni bil posebej glasbeno nadarjen. Nekega dne, ko smo slavili, smo začeli peti pesmico, ki je nismo nikoli slišali, se je nismo nikoli naučili, se je nismo nikoli učili in si je nismo zapomnili. Samo spontano smo peli iz svojega duha. V našem duhu je več, s čimer lahko blagoslovljamo Boga in narode, kot bomo kdajkoli lahko uporabili – če bomo to sprostili v Bogu. Še vedno prosimo Boga, naj nam to vlije v nas.

On pravi: »Izlij to ven. Izlij to ven.«

»Gospod, izlil bom, če imam kaj izliti,« rečemo.

To je že tam, a ker vaša vera ne deluje na tem področju, tega ne sprostite.

Ko nas Bog vodi v nekaj novega, smo negotovi vase in

gremo počasi. Najprej damo v vodo naš prst, nato ga potegnemo nazaj ven in ga ponovno porinemo vanjo, da bi preizkusili vodo. Bog nas je blagoslovil, ko smo spontano zapeli. Sprva smo to počeli le na molitvenih srečanjih v Betlehemu. Ko smo bili v cerkvi na gori Sion, smo vodili bogoslužje kot običajno, kot smo bili navajeni, s pesmimi in refreni, ki smo jih že poznali.

Gospod nam je rekel: »Ali mi ne morete zaupati? Če lahko spontano požete na molitvenem srečanju, zakaj ne morete spontano peti na gori Sion?«

»Toda, Gospod,« sem rekla, »ljudje pridejo deset tisoč milj, da bi bili pri enem bogoslužju. Ne želimo delati napak pred njimi. Kaj pa, če ne bo delovalo?« Osebnostno imam rada, če se pri bogoslužju občasno pojavi jecljanje ali zatikanje. Kadar smo preveč uglajeni, je to morda zato, ker smo tako naredili že prevečkrat. To počnemo na pamet in temu manjka svežine. Zatikanje nakazuje, da se ljudje gibljejo na novem ozemlju, da s Svetim Duhom segajo v razodetje.

Sledil nam je, dokler nismo začeli spontano peti tudi pri rednem bogoslužju. Od takrat se nismo več ozirali nazaj. Pri naših bogoslužjih pojemo spontano. Na ta način nas uči Sveti Duh.

Kako je David dobil takšno bogato gradivo, ki ga imenujemo Knjiga psalmov? To je prepeval. Prvič ga je slišal, ko je prišlo iz njegovih ust. Tudi mi prvič slišimo novo pesem, ko jo izgovarjamo v preroškem učinku. To je preroška Gospodova

pesem, ki se sprošča. David ni sedel in premišljeval vsakega psalma, komponiral glasbe, nato pa sestavil besede in glasbo skupaj. Njegov jezik je postal »*pero pripravljenega pisca*,«³ ko je začel slaviti svojega Gospoda.

In ker je imel David vsestranske izkušnje z Bogom, je imel tudi vsestranske izkušnje s pesmijo. Ker mu je življenje prinašalo različne preizkušnje, je lahko pel o svojih sovražnikih. Lahko je pel o svojih radostih. Lahko je pel o svojih zmagah.

Pred grško kapelo v Betlehemu, kjer smo več let molili ob petkih in sobotah zjutraj, smo imeli velik napis: BINKOŠTNO MOLITVENO SREČANJE od 8. do 12. ure. Čez nekaj časa me je ta napis spravil v zadrego. Mislila sem si: »V resnici ne molimo več.« Vzgojeni smo bili v mučenju duše in posredniški molitvi. Zdaj smo večino časa preživeli ob petju, plesu in veselju. Šele leta pozneje sem se naučila, da veliko mest v Svetem pismu, ki govorijo o molitvi, govori o petju. Obstaja molitev s petjem.

*Nagovarjajte se s psalmi in hvalnicami ter
duhovnimi pesmimi, prepevajte in v svojem srcu
skladajte napeve Gospodu.* Ef 5,19

Obstaja toliko načinov, kako peti Gospodu. Obstajajo pesmi ljubezni, pesmi veselja in zahvale, pesmi prošenj in mnoge druge.

Počutila sem se v zadregi, ker nismo uradno molili. Vendar

3: Ps 45,1

mi je prav v tem času Gospod dal pesem »Prosim za narode.« Dal mi jo je spontano na molitvenem srečanju in celo dopoldne smo prosili za različne narode. Vendar tega nismo počeli na formalen način, kot smo ga poznali prej.

Bog nam je govoril o narodu in nam pokazal odgovor na težavo. Nato smo razglasili zmago, jo prerokovali in se veselili, ko smo videli, da se je vse to uresničilo. Nismo se mučili, jokali in prosili kot prej. In nismo vedeli, kaj naj si o tem mislimo.

Malo pozneje me je duhovnik Edward Miller, znan iz argentinskega prebujenja, povabil, naj spregovorim v po njegovem mnenju »največjih cerkvah slavljenja in oboževanja v Ameriki,« in mi pripravil majhno govorniško turnejo. Ko prepotuješ Ameriko, ugotoviš, kaj si ljudje mislijo. V vsaki cerkvi so ljudje postavljali ista vprašanja. Po približno desetih dneh sem vedela, na kaj vsi mislijo: »Kaj pa posredniška molitev in muke duše?«

Moj odgovor je bil: »Nekoč sem bila avtoriteta na tem področju. Če bi me to vprašali pred nekaj tedni, bi vam lahko dala vse odgovore. Toda Bog počne nekaj novega in drugačnega. Nisem prepričana, kaj počne.«

Velikokrat smo krivi, da delamo stvari, kot smo jih vedno delali, medtem ko se Bog premika na nek nov način. Še vedno potujemo po avtocesti št. 1, medtem ko nam je On že odprl cesto I-95. Je večja, širša in hitrejša. Vendar smo vedno potovali po avtocesti št. 1. Po avtocesti št. 1 boste prišli nekam, toda na I-95 ni lokalnega prometa in ovir, ki vas upočasnijo na

avtocesti št. 1. Zdi se, da bi se še vedno raje ustavili pri vsaki rdeči luči. Zato nas Bog pusti, da delamo po svoje, medtem ko nam je v nebesih odprl druge poti.

»Ne vem, kaj Bog počne,« sem rekla tistim ljudem. »Na naših molitvenih srečanjih se nam zdi, da toliko pojemo. Vendar čutimo izjemno sprostitev v Duhu in vemo, da nas je Bog slišal glede narodov in glede potreb ljudi.«

Odšla sem domov v Virginijo na šotorsko srečanje. Mati me je prosila, naj prevzamem nedeljsko jutranje bogoslužje. To je bila nedelja z Gospodovo večerjo. Bog je rekel: »Obrni na Izaija 53.« Prebrala sem:

Vendar je Gospodu ugajalo, da ga rani; položil ga je v žalost. Ko boš naredil njegovo dušo v daritev za greh, bo videl svoje seme, podaljšal bo svoje dni in Gospodovo zadovoljstvo bo uspevalo v njegovi roki. Videl bo muko svoje duše in bo zadovoljen. S svojim spoznanjem bo moj pravični služabnik opravičil mnoge, kajti nosil bo njihove krivičnosti.

Iz 53,10-11

Ko sem prebrala to vrstico, sem nenadoma uvidela, da odrešenje ni le v odkupitvi in ozdravljenje v odkupitvi, ampak so v odkupitvi tudi muke duše. In ker so muke duše vključene v to odkupitev, mi nikoli ni treba imeti muke svoje duše. On je to storil. Če si ga lahko prisvojim, mi ni treba nikoli več imeti muk svoje duše.

Ko sem to videla, je bilo tako osvobajajoče. In opazite to:

Zato mu bom razdelil delež z velikim in plen bo razdelil z močnim, zato ker je svojo dušo izlil do smrti in prištet je bil med prestopnike; nosil je greh mnogih in opravil posredovanje za prestopnike. Iz 53,12

Bog Oče razdeli Jezusu delež z velikimi. Jezus pa deli delež z »močnimi.« Kdo so »močni«? Slavilci.

Ko je Jezus govoril o izpopolnjevanju slavljenja v ustih otrok in dojenčkov, je citiral osmi psalm:

Iz ust otročičev in dojenčkov si zaradi svojih sovražnikov odredil moč, da bi lahko utišal sovražnika in maščevalca. Ps 8,2

Jezus je to povedal na drugačen način:

Ko so visoki duhovniki in pisarji videli čudovita dela, ki jih je storil in otroke, ki so v templju vzklikali ter govorili: »Hozana Davidovemu Sinu,« so bili hudo nezadovoljni in so mu rekli: »Slišiš, kaj tile govorijo?« Jezus pa jim reče: »Seveda. Mar niste nikoli brali: ›Iz ust otročičev in dojenčkov si izpopolnil slavljenje?‹« Mt 21,15-16

»Odredil moč« je postalo »izpopolnil slavljenje.« Potem, ko je mučil svojo dušo, Jezus razdeli plen z močnimi. Naša slavljenje povzroči, da vstopimo v svojo dediščino in jo posedujemo. Prevzamemo jo s slavljenjem.

»Da, Gospod,« sem rekla, »zdaj razumem, da mi ni treba mučiti svoje duše. Toda kaj naj storimo, da si to prisvojimo?« (Obstajajo načini, kako si prilastiti vse, kar ima Bog za nas.)

Rekel je: »Beri naprej.«

Razdelitve poglavij so bile dodane zato, da bi nam pomagale najti svoje mesto v Svetem pismu. Imamo imena ulic in številke, ki nam pomagajo najti drug drugega. Te številke služijo le za to, da najdemo svojo lokacijo. Svitek je bil napisan in se je nadaljeval od 53. do 54. poglavja. »Kaj naj storim, Gospod?« sem ga vprašala.

Rekel je: »Poj.«

»Naj pojem? To si lahko prisvojim s petjem?«

»Poj,« je rekel.

»Zapoj, oh jalova, ti, ki nisi nosila, izbruhni v prepevanje in glasno zavpij, ti, ki se nisi mučila z otrokom, kajti več je otrok zapuščene kakor otrok poročene žene,« govori Gospod. Iz 54,1

Opazujte »prepevanje« in »izbruhni v prepevanje.«

Gre za dve različni stvari. Večina vas poje. Nekateri med vami se učite prepevati. Petje je uporaba glasilk. Obstaja pa tudi izbruh v petje, pri katerem Bog v vašega duha vnese pesem. Z njo se zvečer odpravite v posteljo. Z njo se zbudite v nočnem času. Zjutraj jo še vedno imate.

Kolikokrat se vam je to že zgodilo? Znašli ste se v zapleteni situaciji. Ste preobremenjeni. Ne veste, kaj storiti, in vaš um se vrti tisoč kilometrov na minuto, da bi vse skupaj razvozlal.

Nenadoma pridete do prometnega znaka. Avto se strese. Ob tem pretresu se osredotočite nazaj na trenutek in ugotovite, da pojdete. Ves čas, ko je vaš um deloval, ste peli.

Sveti Duh je prepeval odgovor v vašem duhu, medtem ko ste vi iskali odgovor v svojem umu. »Ali ni to zvestoba Svetega Duha!« si rečete. »V mislih sem si prizadeval najti odgovor, Sveti Duh pa mi je ves čas dajal odgovor. Hvala Bogu za znak stop, ki me je prisilil, da sem slišala pesem Duha.«

Ne bomo posedali naokoli in prerokovali sami sebi. Služba preroštva je namenjena drugim. Toda pesem sprošča glas Duha znotraj vas v vašem jeziku in vas izgraja, kot vas izgraja slavljenje v Duhu. Ljudje, ki prerokujejo sami sebi, so se zapletli v veliko napak. Jaz pa lahko prepevam. Lahko pustim, da ta Gospodova pesem prihaja iz globine mojega bitja. Nekatera največja razodetja, ki sem jih slišala, so prišla v pesmi, ko smo peli in je bil vsakemu človeku dan majhen verz pesmi.

Če bi vprašali: »Ali je kdo danes zjutraj doživel razodetje?« bi vsi odgovorili: »O, ne!« Beseda »razodetje« je tako velika. Zanimiva je. V katoliških karizmatičnih krogih namesto besede »videnje« uporabljajo besedo »slika.« »Ali je kdo danes zjutraj videl »sliko?« To počnejo zato, ker se jim »videnje« zdi tako veliko in neverjetno. »Ne, nisem imela »videnja.« Toda da, Videla sem »sliko.« »Ne, nisem imela »razodetja.« Toda imam »pesem.«

Pogosto, ko dovolimo, da se pojavi majhna pesem, ta

vsebuje takšno razodetje. To je Bog, ki izpopolnjuje slavljenje iz ust otročičev in dojenčkov. To je tako lepo, tako čudovito. Vsako leto imam v Jeruzalemu knjigo. Ko sedim za klavirjem, se nam spontano porajajo stavki. Iz ust ljudi prihajajo čudovita videnja in razodetja. »*Pojte!*«

Hočem, da od tega dne naprej pojete bolj, kot ste peli kdaj koli prej. Ne prepevajte le znanih refrenov, ki jih že poznate. Naj iz vašega duha pride majhna pesem. Naj bo preprosta, po en majhen verz naenkrat. Ne komplicirajte preveč.

S petjem nove pesmi boste dosegli dvoje. Nauči vas, kako se osredotočiti na Boga, in vas nauči preprostosti. Možno je, da pojete refren, ki ga dobro poznate, in hkrati načrtujete jedilnik. Pri novi pesmi tega ne morete početi. Izgubili jo boste. Za petje nove pesmi se morate osredotočiti na Gospoda. Nato pa potrebujemo to preprostost, da jo bomo lahko naslednjič ponovili.

»Zapoj, oh jalova, ti, ki nisi nosila, izbruhni v prepevanje in glasno zavpij, ti, ki se nisi mučila z otrokom, kajti več je otrok zapuščene kakor otrok poročene žene,« govori Gospod. Povečaj kraj svojega šotora in naj razprostrejo zagrinjala tvojih prebivališč. Ne šparaj, podaljšaj svoje vrvi in ojačaj svoje kline, kajti izbruhnila boš na desno roko in na levo in tvoje seme bo podedovalo pogane in naredila boš, da bodo opustela mesta naseljena.

Iz 54,1-3

Bog želi prinesiti širitev in to bo storil s pesmijo. Pojte in se pripravite na širitev. Pojte in se prepuščajte petju ter se pripravite na razširitev na desni in levi strani.

Ko mi je Gospod pokazal, da mi ni več treba mučiti svoje duše, nas je v Jeruzalemu obiskal nekdo, ki ga zelo spoštujem, in nam služil s starim naukom o mučenju duše. Ta nauk ni napačen. Bog nam samo kaže lažje poti. Mislim, da si želim kupiti pisalni stroj, ker sem iz generacije pisalnih strojev. Toda vsakdo, ki zna uporabljati računalnik, meni, da so pisalni stroji zastareli. »Čemu želiš imeti pisalni stroj?« me vprašajo.

Pisalni stroji so še vedno uporabni. Toda če je v sobi računalnik, zakaj bi kupovali pisalni stroj? Ali razumete, kaj hočem povedati? Če obstaja nekaj, s čimer lahko naredite več, zakaj bi posegali po znanem? Bog gre naprej. Nisem kupila pisalnega stroja.

Enako je z molitvijo za bolnike. V Božji besedi so številne formule za služenje bolnikom in vse delujejo. Nikoli nikogar ne mazilim z oljem. Čutim, da mi je Bog dal dar zdravljenja, zato ne spadam v isto kategorijo kot starešine, ki maziliijo z oljem. Ljudje mi pogosto podajajo stekleničke z oljem. Kolikor je le milostno mogoče, se izogibam uporabi olja. Rečem: »Brat, ti jih mazili, jaz pa bom molila s teboj.« Tečem v drugačnem maziljenju. Bog mi je dal razodetje in želim teči v tem razodetju.

Ali to pomeni, da Bog ne ozdravlja z oljem maziljenja? Ne, ne pomeni tega. Bog deluje na različne načine.

Ko sem slišala to osebo govoriti o mukah duše v tradicionalnem smislu:« ... sestopimo in molimo, dokler v duhu ne začutimo muk duše, začutimo breme za ljudi, kot ženska, ki rojeva, in privedemo posameznike v odrešenje, privedemo celo narode ... » itd, sem Gospodu rekla: »Resnično želim vedeti, ali sem te pravilno razumela. Daj mi malo več informacij o tej novi stvari.«

Žena enega od naših parov je pričakovala otroka.

Ni vedela, kaj sem vprašala Gospoda. Pozneje mi je povedala: »Naslednji dan me je Gospod prebudil s tem verzom: ›Preden je bila v porodnih mukah, je rodila.«⁴

»Kaj to pomeni, Gospod?« je vprašala.

Tistega dne sta bila z možem zaposlena in nenadoma je začutila neprijeten občutek. To mu je omenila in predlagal ji je, naj se ustavi v porodnišnici, saj so bili v bližini.

»Vem, da otrok še ne prihaja,« je protestirala. »To niso porodne bolečine.«

»Ne bo škodilo, če se ustaviš,« je vztrajal. »Smo blizu.«

Tako sta se ustavila. Zdravnik je bil notri. Položil jo je na preiskovalno mizo in jo začel pregledovati.

»Otrok prihaja,« je presenečeno dejal.

»Ne more biti,« je rekla. »Nisem še naredila, kar bi morala.« (Z možem sta imela nekaj lekcij o tem, kaj je treba storiti.)

»Ne morem pomagati,« je rekel zdravnik, »otrok je tukaj.«

Ko mi je to povedala, sem rekla: »Hvala ti, Jezus! Hvala ti, Jezus!«

4: Iz 66,7

Ko slišim, kako so ljudje poučeni o tem, kako naj molijo, mi je zanje žal. Imam prijatelja, ki vstane ob petih zjutraj in prebira formulo enega človeka in formulo drugega človeka in celo formulo tretjega človeka. Ko bi jaz šla skozi vse te formule, bi bila že izčrpana.

Po svojih najboljših močeh se trudim učiti preprostost prihajanja v Njegovo navzočnost. A tudi če vse naredimo narobe, On poskrbi, da je vse v redu.

Na našem šotorskem srečanju imamo včasih gostujoče Božje služabnike, ki nam pridigajo in nam predstavijo enaindvajset korakov do vere ali sedem načinov, kako biti ozdravljen, itd. Moja draga, sveta mama, pogosto stopi pred mikrofona in pove najbolj duhovno stvar, ki je bila izrečena ves večer. Na primer: »Ni potrebno imeti zelo veliko vere, da se dotakneš Boga.« To je res. »Preden je bila v porodnih mukah, je rodila.« To me je tako navdušilo.

Potem sem bila spet na poti v Avstralijo. Letela sem iz Hongkonga s Qantas Airways v Sydney. Potovanje se je bližalo koncu in proti koncu dolgega potovanja boste prebrali karkoli. Vzela sem v roke revijo, da bi jo prebrala. To je bil tednik Australian Woman's Weekly. V njem so objavljeni recepti, najnovejša moda in roman ali dva. Sredi vsega tega so bili naslovi: »SING YOUR WAY TO A PAINLESS CHILBIRTH« (Pojte na poti do nebolečega rojstva otroka). Članek je napisal znani francoski porodničar. Povedal je, da ne misli zgolj na petje, ki prihaja iz ust, ampak na petje, v

katerega je vključena celotna ženska. Ko je ujeta v pesem, je dejal, lahko rodi brez bolečin.

V Jeruzalemu naše nosečnice uporabljajo majhno porodnišnico. Mož gre in stoji na eni strani svoje žene, jaz pa grem in stojim na drugi strani. Začnemo peti v Duhu. Muslimanski zdravnik ve, da bova tam prepevala v jezikih. Izgubimo se v petju v Duhu in čez nekaj trenutkov pride otrok. To je tisto, kar Bog želi, da vemo.

Če bomo peli, nam ne bo treba priti v to območje muk duše. Zakaj? Ker Gospodovo veselje prinaša sprostitev vere in vera opravi delo. V trenutku, kot je ta, lahko sprostimo več vere za Izrael in vidimo več doseženega kot v petih nočeh celonočne molitve, ki smo jo molili v območju razumevanja.

Ustvarjamo ozračje za čudeže. Slepí Bartimáj je samo zaklical: »Davidov sin, usmili se me,« in je bil ozdravljen. Ko je bil Jezus navzoč, so se stvari dogajale z lahkoto. In Bog bo to z lahkoto storil tudi za nas.

Ne dovolite, da bi kdo drug pel namesto vas. Če morate začeti v avtu, začnite v avtu. Večina nas ima dovolj časa, da se sami vozimo v avtu. Nikogar ne moremo motiti. Preprosto prepevajte. Imam prijatelja, korejskega poslovneža, ki me pokliče na daljavo iz Seula, ko je v poslovnih težavah. Ko se pozdraviva, skupaj zapojeva v duhu. Včasih pojeva deset ali petnajst minut.

Ko se dvignemo v petju, nam Bog začne dajati odgovore. Najprej nas dvigne nad skrbi, težave in potrebe. V Bogu je kraljestvo lahkotnosti. Mi si duhovne stvari otežujemo. On jih

želi narediti lahke. Želi, da pride Kralj slave in za nas bije naše bitke.

Večino časa smo tako zaposleni z bojevanjem svojih bitk, da Gospodu ne dovolimo, da bi to storil namesto nas. Spomnite se, ko se je Jozafat odpravil proti kraljem, so pred vojsko šli pevci in plesalci – slavlci. Ker so šli slavlci pred vojsko, se jim sploh ni bilo treba boriti. (2 Krn 20,21-24). In tudi vam se ne bo treba nikoli boriti, če se boste premaknili v to območje slavljenja in oboževanja Gospoda.

Nekoč smo imeli v Izraelu več hiš, v katerih so živeli obiskovalci in romarji. Nekoč je pri nas bivala sestra, ki je bila na dolgem postu. Takšnih obiskovalcev smo vedno veseli. Težava je bila v tem, da ni bila pripravljena z nami hoditi v cerkev. Nisem pripravljena, da bi k nam prišel in se postil kdorkoli, ki ne hodi v cerkev. Ko se postiš, potrebuješ maziljenje, ki ga prejmeš pri bogoslužju. Če se postite, ne da bi hodili v cerkev, boste imeli težave.

Sporočila sem pošiljala po vseh ustreznih kanalih, vendar sem vedno dobila negativen odgovor. Vedno bolj me je vznemirjala. Nekega jutra mi je v molitvi Gospod spregovoril: »Zakaj mi ne dovoliš, da Jaz opravi tem?«

Skoraj sem se zasmejala. Se je kdo od vas kdaj smejal Bogu? Mislimo, da smo mu prepustili, da se s tem ukvarja. Pomislila sem: »Če lahko Gospod nekaj stori z njo, lahko stori s komer koli.«

»Dobro, Gospod,« sem odgovorila. »Ti boš vodil bitko.« In

pozabila sem nanjo. Vmes se vedno pojavi še ducat drugih težav.

Ko sem tistega večera prišla v cerkev, kdo naj bi me pričakal pred vrati, če ne ta sestra, ki je nenehno zavračala prihod. Ne samo, da me je pričakala brez prepričevanja, ampak me je pričakala z opravičilom. »Danes sem molila,« je rekla. »Bog mi je spregovoril, da je bil moj duh napačen in moja drža nepravilna. Žal mi je.«

»Kako neumni smo,« sem pomislila. »Mislimo, da pustimo Bogu, da bije bitke, a v resnici ni tako.« Bolj ko mu pojemo, bolj bo On bojeval bitke.

Slavljenje je močno orožje v boju!

SLAVLJENJE, Slavljenje – kot vzpon

Slavljenje – kot vzpon

***Vzdignite svoje glave, oh ve velika vrata in
bodite dvignjene, ve večna vrata, in vstopil bo
Kralj slave.***
Ps 24,7

Lahko slavite Boga, ko je vse okoli vas popolnoma hladno, in verjemite, da bo Bog v vas ustvaril slavljenje. Ko pridem v Gospodovo hišo in ga začnem slaviti, se moram zavedati, da se vzpenjam. Vzpenjam se na Božji hrib. Prihajam gor na Gospodov visoki kraj.

Ste se že kdaj vozili z nekom, ki se šele uči voziti brez avtomatskega menjalnika in na hribu uporablja sklopko? (Jeruzalem je zgrajen na hribih; in večina naših avtomobilov nima avtomatskih menjalnikov.) Vozila sem se z nekaterimi ljudmi, ki še niso znali uporabljati sklopke. Ko se začnejo vzpenjati v hrib, se malo dvignejo in malo zdrsnejo nazaj, se malo dvignejo in malo zdrsnejo nazaj. Vožnja je tako poskočna. Ali ste bili kdaj na takšnem služenju pesmi? Kot bi doživeli duhovno bičanje.

Oseba, ki vodi bogoslužje, začne peti, vi pa čutite, da se vzpenjate. Potem pa naredi nekaj drugega ali morda spremeni ritem in vi zdrsnete nazaj navzdol. Z naslednjo pesmijo se

povzpnete nekoliko višje, nato pa spet zdrsnete nazaj. Do konca bogoslužja s pesmijo imate duhovno bičanje. To se zgodi, ker se vodja slavljenja ni naučil vzpenjati v Duhu.

Včasih je bolje peti manj pesmi. Ko maziljenje pade na določeno pesem, ostanite pri njej, dokler ne pridete na vrh hriba. Ni pomembna pesem, ampak maziljenje. Maziljenje je kot bencin v avtomobilu, ki vas bo pripeljal na vrh hriba.

Nekateri vodja slavljenja vztrajajo pri dvakratnem ali trikratnem prepevanju refrena ne glede na to, kaj počne Božji Duh. Pojte, dokler ne pridete na vrh hriba. Zavedajte se, da se vzpenjate na Gospodovo goro. Ne nehajte slaviti, dokler ne pridete na »sveti kraj.«

Včasih je potrebnih petnajst minut petja in slavljenja. Včasih lahko traja deset minut. Nekega drugega dne, pri drugem bogoslužju, bo morda trajalo dvajset. Spet drugič bo morda trajalo le sedem. Lahko pa postanete tako lačni Boga, da hitro stečete na Gospodov hrib in pridete tja v treh. Čas se bo spreminjal, vendar bo vzpon vedno potekal. Vedno je treba vstopiti. Prihajamo iz zunanjega sveta. In vedno:

*»Vstopite v njegova velika vrata z zahvaljevanjem
in v njegove dvore s slavljenjem. Bodite mu
hvaležni in blagoslovljate njegovo ime.«* Ps 100,4

Slavljenje je vstop in slavljenje je vzpon.

Jeruzalem je na 760 m nadmorske višine. V celotnem Svetem pismu so omembe plemen, ki gredo »gor« v Jeruzalem

in »gor« v Gospodovo hišo. Gospodova »hiša« je bila zgrajena na Gospodovem »hribu,« zato je Gospodov »hrib« postal sinonim za Gospodovo »hišo« in »sveti prostor.«

V hebrejščini se v povezavi z Jeruzalemom vedno uporablja glagol *laalot*, »vzpenjati se.« V nobeno drugo mesto na svetu ne gremo »gor,« *la-a-lot*. Tudi če živimo v mestu, ki ima višjo nadmorsko višino od Jeruzalema, še vedno govorimo o »vzponu« v Jeruzalem.

Gre za zavest, da zemeljski Jeruzalem predstavlja nebeški Jeruzalem. Tako se moramo pri slavljenju vedno zavedati, da se vzpenjamo v sveti kraj.

*Kdo se bo povzpel na Gospodovo goro? Ali kdo bo
stal na njegovem svétem kraju?* Ps 24,3

Pokojna sestra Jashil Choi, tašča doktorja Choja, je bila moja dobra prijateljica. Skupaj sva vodili konference v Jeruzalemu. Včasih me je poklicala iz Koreje. Uporabljati sva morali tolmača. Njen angleški besednjak je bil sestavljen iz »aleluja,« »hvala, Jezus« in še dveh ali treh podobnih fraz. Imela je seznam štirih stvari, ki jih mora narediti, da bi bila duhovna.

Všeč mi je bila njena četrta točka, ki se je glasila »STORI TO.« Lahko se udeležimo desetih seminarjev o slavljenju in oboževanju, lahko dobimo najboljše zapiske in najboljše kasete o tej temi ter poslušamo najboljšo avtoriteto na svetu, a če tega ne bomo počeli, se ne bo zgodilo nič. STORITE TO. Začnite slaviti Boga.

V Cerkvi je bilo slavljenje vedno prisotno, vendar živimo v obdobju večjega razodetja glede slavljenja. Nekega dne sem v Avstraliji jedla kosilo z Anito Ridge, ženo gospoda Dona Ridgea, in njeno mamo, gospo Kliminock, drago Božjo svetnico, ki je prišla s Poljske, z možem je imela v Evropi znano služenje in je bila pionirka del v Avstraliji. Ena od mnogih stvari, ki sem jo tisti dan vprašala, je bila: »Kaj je danes drugače od prejšnjih dni?«

»Nismo imeli razodetja slavljenja, kot ga imamo zdaj,« je dejala. »Ljubili smo Gospoda in molili, danes pa je zaradi slavljenja to veliko lažje. To je drugačen dan. Nismo ga poznali na enak način.« Še nikoli ni bilo dneva, ko bi to razodetje prišlo močnejše – da lahko s slavljenjem hitro pridemo v Božjo navzočnost.

Mnogi ljudje, ko slišijo nekoga pridigati o molitvi s posebnim poudarkom, sledijo njegovemu zgledu in pozabijo na slavljenje in oboževanje. Potem pride nekdo drug in uči o drugem vidiku molitve. Nekaj časa to tudi počnejo. Kar potrebujemo je kombinacija vseh vidikov molitve. Učim o tistih stvareh, za katere menim, da jih v določenem telesu, kjer služim, primanjkuje.

Služila sem v južni Indiji. Ko sem neko jutro pridigala o Jezusovi krvi, mi je indijski brat rekel: »Nikoli nisem vedel, da lahko pridigaš o čem drugem kot o Svetem Duhu.« No, v dneh, ko me je slišal, sem služila ljudem, ki so nujno potrebovali izlitje Svetega Duha. Tako je sporočilo za sporočilom govorilo

o Svetem Duhu – o napolnitvi s Svetim Duhom, o opolnomočenju s Svetim Duhom, služenju s Svetim Duhom, tolažbi s Svetim Duhom itd.

Ko Gospod pošlje službo, je to zato, da zapolni vrzeli, da nas vzpodbudi na področju, ki ga potrebujemo. To ne pomeni, da Bog ne govori ničesar drugega in da lahko zavržemo vse drugo, v kar verjamemo. Potrebujemo kombinacijo resnic, da lahko skupaj tečemo k Božji dobroti.

Povzpnite se na Božjo goro v slavljenju!

OBOŽEVANJE, OBOŽEVANJE

OBOŽEVANJE

Obožujte ... dokler ne pride slava.

Oboževanje – naravni napredek slavljenja

Jezus ji reče: »Ženska, veruj mi, prihaja ura, ko ne boste oboževali Očeta ne na tej gori niti ne v Jeruzalemu. Vi obožujete, česar ne poznate. Mi vemo kaj obožujemo, kajti rešitev duš je od Judov. Toda prihaja ura in je sedaj, ko bodo pravi oboževalci oboževali Očeta v duhu in resnici, kajti Oče išče takšne, da ga obožujejo. Bog je Duh, tisti pa, ki ga obožujejo, ga morajo oboževati v duhu in v resnici.«

Jn 4,21-24

Jezus je svojim učencem povedal, da mora iti mimo Samarije. Tam je sedel z žensko pri vodnjaku in se z njo pogovarjal. Postavila mu je veliko vprašanj. Dal ji je eno največjih razodetij.

Zakaj pravim, da je bilo to eno največjih razodetij? Pokaže, kaj Bog želi. On išče oboževalce. Če želite živeti v območju slave, morate biti oboževalec. Bolj ga morate oboževati. »Oče išče takšne, da ga obožujejo« To je tisto, kar želi od zemlje.

Razodetje, ki je bilo dano Samarijanki, je zdaj po Svetem Duhu poudarjeno Kristusovemu telesu na splošno. Bog išče oboževalce. Morda mislimo, da smo bili vedno oboževalci. Vsako nedeljsko jutro smo se udeležili

»služenja oboževanja.« Udeležujemo se v liturgiji ali obliki. Vendar je mogoče biti pri »služenja oboževanja« in nikoli oboževati.

Na oglasni deski v cerkvi objavimo: »Nedeljsko dopoldansko oboževanje ob 11. uri.« Resnica je, da imamo pri našem »oboževanju« običajno večino vsega, razen oboževanja. Celotno bogoslužje pa imenujemo »oboževanje.« Pri naših bogoslužjih se v oboževanju iskreno dvigne razmeroma malo src. Bog išče oboževalce.

Bogoslužje nam pomaga, da se znebimo številnih duhovnih in naravnih življenjskih frustracij. Z oboževanjem nam Bog prinaša celovitost telesa, uma in duha. Bog izpopolnjuje naše razumevanje pravega oboževanja. Resnično oboževanje prihaja iz srca, v ljubezni in oboževanju Gospoda.

Prej je Božji Duh prinašal sporočilo o slavljenju. Slavljenje je bistvenega pomena. Je sredstvo za vstop v Gospodovo navzočnost. S petjem vstopamo v Njegova vrata in s slavljenjem vstopamo v Njegove dvore. Slavljenje je vstopanje. Toda v preteklosti, ko smo enkrat vstopili, pogosto nismo vedeli, kaj storiti naprej. Ničesar nismo storili ali pa smo spremenili vrstni red bogoslužja, sprejemanje daritev, oznanjevanje itd.

To je podobno kot obisk Bele hiše, kjer se srečamo s predsednikom. Morda si boste na vso moč prizadevali, da bi prišli tja in šli po vseh ustreznih kanalih, da bi dobili dovoljenje. Ko ga končno dobite, se zapeljete do Bele hiše in opazujete lepoto vhoda. Po nekaj trenutkih vas popeljejo v Ovalno pisarno. Malo se razgledate, nato pa rečete: »Dobro, zdaj lahko gremo domov. Želel sem samo videti,

kako izgleda.«

Bi odšli iz Bele hiše, ne da bi izkoristili priložnost za srečanje s predsednikom? Vendar to počnemo z Bogom. Prizadevamo si, da bi prišli v Njegovo navzočnost. A ko pridemo, se samo ozremo naokoli in rečemo: »Lepo je bilo. Zdaj pa nasvidenje. Se vidimo naslednjič.« Zakaj smo prišli? Mar ne zato, da bi oboževali Kralja v vsej Njegovi slavi, v vsem Njegovem veličastvu?

Gospod nam daje vedeti, da ni nobenega posebnega kraja, kjer bi morali oboževati. »Božje hiše« so zgrajene in to je v redu. Jaz rada obožujem Boga v cerkveni stavbi, kraju oboževanja, kraju, ki je namenjen in ločen za srečanje z Bogom.

V Jeruzalemu obožujemo v kapelici, ki je v neposredni bližini naše hiše. Pred tem smo oboževali v naši hiši. Slava je prišla tja. Če pa imam možnost izbire, imam raje ločen prostor, posvečen Gospodu. To je morda v nasprotju s tistimi, ki spodbujajo oboževanje v hišah. Toda bistvena stvar ni kraj, kjer obožujemo. Srce se lahko sreča z Bogom kjerkoli si to nekdo želi in kadarkoli. Z njim se lahko srečate na letalu. Lahko ga srečate v pisarni, ko sedite za svojo pisalno mizo.

Večina nas preživi zelo malo kakovostnega časa v Gospodovi navzočnosti. Da, molimo za narode. Da, Boga prosimo, naj blagoslovi svoje služabnike. Molimo za naše cerkvene programe. Verjamemo Bogu, da bi bili »ljudje iz sosednje ulice« rešeni. Toda ko gre za Njega in samo Njega, preprosto nimamo časa.

Gospod želi imeti ljudstvo, ki ga bo oboževalo. Kaj naj počnemo v neskončnih stoletjih večnosti? Slaviti, oboževati

in občudovati ga moramo. Začnimo zdaj.

Razliko med slavljenjem in oboževanjem vidim, kot da bi bil del procesije na cvetno nedeljo. Pridružim se drugim, ko snamemo svoje plašče in jih bujno odvržemo, da bi Gospod lahko jezdil nad njimi. Odtrgamo palmove veje in z njimi mahamo ter jih celo potresemo na Njegovo pot. Z vso množico vzklikamo: »Hozana! Hozana! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu.« To je slavljenje.

Nenadoma zagledam oslička, ki se premika po poti cvetne nedelje. Nadaljuje svojo pot, dokler ne gre tik pred mano. Ustavi se. Na osličku sedi Jezus, Kralj kraljev in Gospod gospodov. Pogleda me. Reče: »Ruth, ljubim te.« Solze mi stečejo po licih, ko odgovorim: »Gospod, ljubim te.«

Zdaj ne maham več z dlanjo in ne kričim: »Hozana!« V oboževanju se priklonim in rečem: »Moj Gospod in moj Bog.« Zdi se, da množica ni več prisotna. V resnici pa je množica še vedno prisotna povsod okoli mene. Drugi še vedno mahajo s svojimi dlanmi. Še vedno vzklikajo: »Hozana!« Jaz pa se čisto nič ne zavedam, kaj se dogaja okoli mene.

On me pogleda in vsa ljubezen večnosti se zlije v mojo dušo. V tem trenutku vem, kako zelo me ljubi. Spoznavam Njegovo veličino na način, kot je še nikoli prej nisem poznala. Ni treba, da mi nekdo pove, da On je Kralj. Jaz to vem in ga obožujem, priklanjam se pred njim, priznavam Njegovo veličino, Njegov kraljevski položaj.

Oboževanje pomeni, da se zaprete na samo z Bogom. Sredi najbolj prometne ulice v mestu, v najbolj prometni restavraciji, sredi največje dejavnosti dneva najdeš majhne

trenutke, da si sam z Gospodom. Hvala Bogu, da je lahko čez dan veliko trenutkov, v katerih ste samo vi in Gospod. Čeprav se okoli vas dogaja veliko stvari, se lahko zaprete vase z Njim.

Pred leti je imel eden od naših bratov videnje, v katerem je videl množice, ki so se približale Božjemu prestolu. Te množice so v slavljenju prihajale iz vseh narodov sveta. Spraševal se je, ali bo pri prestolu dovolj prostora tudi zanj. Ugotovil je, da je vedno bližje in bližje. Ko je prišel do prestola, je padel dol v oboževanju in se mu poklonil. Ozrl se je naokoli in ugotovil, da tam ni nikogar drugega. Bila sta samo on in Gospod.

Kako bo, ko bomo tam kot del prihodnjih množic pred njim? Tako bo, kot je to pri resničnemu oboževanju. Veliko drugih je tam, vendar ne veš, da so tam. Pred prestolom ste sami z Gospodom.

Gospod mi je pokazal, kako preprosto je oboževanje. V binkoštnih krogih smo v času mojega otroštva doživljali to, čemur smo običajno rekli »visoki trenutki na Sionu.« Imeli smo bogoslužja, pri katerih sta se kazali Gospodova navzočnost in slava. Po njih smo se spraševali, kako bi to ponovili. Nismo bili prepričani.

Služila sem po vsej Angliji in se pripravljala na srečanje v Royal Albert Hallu v Londonu, ki ga je sponzorirala lady Astor. Ko sem nekega večera v binkoštni cerkvi poučevala o slavljenju in oboževanju, smo doživeli veličastno Božjo navzočnost. Pastor mi je nato rekel: »Samo ena stvar me skrbi, sestra Ruth. Kako naj to ponovimo?«

Mislím, da je vsak pastor večkrat doživel enak občutek. Vsak vodja slavljenja je doživel ta občutek. »Danes smo bili

uspešni. Ta pesem je bila maziljena. Prišla je slava! Ali lahko to ponovimo naslednjič?» Ker je bila določena pesem včeraj zvečer pri bogoslužju maziljena, vodja slavljenja naslednjič poskuša z isto pesmijo, a ta ne uspe. Bog dovoli, da se to zgodi, da bi nam pokazal, da slava ni v pesmi. Slava je v Njegovi navzočnosti. Slava je Njegova prisotnost. Ko ima pastor še posebej blagoslovljeno bogoslužje, ga pogosto poskuša še enkrat opraviti na popolnoma enak način, a se ne obnese.

Zdaj nas Bog uči skrivnosti svojega vzorca za oboževanje. Če tečemo po Njegovem vzorcu, bo ne glede na to, kakšno pesem bomo peli, to prineslo slavo. Slavo lahko doživimo pri vsakem bogoslužju.

Ena od prvih skrivnosti oboževanja je, kako se razlikuje od slavljenja. Ko slavim Gospoda, želim slaviti. Ko pridem v Gospodovo hišo, ponudim svoja usta in želim slaviti. Toda vi ne želite oboževati. Duh oboževanja mora priti na srečanje, mora priti na vas, in potem obožujete.

Pomaga, če pojemo pesmi, ki niso zelo zapletene. Duhovne stvari so preproste. Če se mora vaš um tako zelo ukvarjati z besedami, ste preveč zaposleni z razmišljanjem. Vaš duh se ne dvigne. Želimo, da se naš duh dvigne v slavljenju, ko se maziljenje povečuje.

Uporabite preprost refren. Ne skrbite za lepoto besed in idej. Ne skrbite za zapletene misli. Naj zbor poje te zapletene številke. Naj skupnost slavi in obožuje ter občuduje v preprostosti, tako da se človek lahko izgubi v oboževanju.

Stropni projektorji so blagoslov za obiskovalce, ki morda ne poznajo uporabljenih besedil. Če pa skupnost še vedno

potrebuje pomoč platna, potem je glasba prezapletena za pravo oboževanje. Ko boste peli preprostejše pesmi, bo prišel duh oboževanja.

Kristusovemu telesu je na voljo več čudovitih pesmi za slavljenje in oboževanje kot kdaj koli prej. Tako velika je njihova raznolikost. Tako široka izbira. Uporabite jih, da vnesete duha oboževanja.

Doživljam, da mi pada na ramena ali se premika v globini mojega duha. Ko to počnem, nobenemu ni treba reči: »Obožuj Boga.« Tudi če pojemo najhitrejšje pesmi, se moj duh upočasni in zavedam se, da sva samo jaz in Gospod. Njega obožujem.

Ko se vodja slavljenja zaveda, da se je maziljenje zgradilo do točke, ko pride duh oboževanja, bi moral hitro zdrsni v majhno pesem oboževanja. Ta naj bo manj besedna kot pesmi slavljenja. Ko obožujete, vam ni treba govoriti velikih stvari. Ženske lahko s svojimi možmi govorite naprej in naprej – o otrocih, računih in drugih zadevah vsakdanjega življenja. Toda ko imate trenutek za nežnost, sem prepričana, da je besed malo in so iz srca.

Zdaj se ne pogovarjate o računih. Ne govorite o težavah. Ne govorite o nakupih. Ne govorite o tem, da gredo otroci v šolo. Le uživate v prisotnosti drug drugega. Enako moramo storiti, ko obožujemo Gospoda.

Služba slavljenja povečuje maziljenje pri bogoslužju. Povečuje maziljenje v posamezniku. Toda služenje oboževanja prinaša slavo. Slavljenje prinaša maziljenje za oboževanje in oboževanje prinaša to maziljenje slave.

Tako kot slavimo, dokler ne pride oboževanje, tako, če želimo slavo, obožujemo, dokler ne pride slava. Ko slavite,

pride oboževanje, in če želite veliko globino oboževanja, morate imeti veliko višino slavljenja, ki vam omogoča, da se povzpnete na vrh hriba.

Včasih, ko smo približno na četrtini poti na vrh, rečemo: »Sedaj zapojmo pesem oboževanja.« To zapojemo. Izgovarjamo besede, toda ali naše srce obožuje? Poskušamo oboževati, še preden pridemo v ozračje oboževanja.

V drugih primerih pa to vzdušje pride tako zlahka. Pred Gospodom jokamo. Obožujemo ga v globini. Čutimo Njegovo veličastvo. Čutimo Njegovo kraljevskost.

Z vsako Božjo potezo prihaja slavljenje. V preteklosti smo imeli majhno količino oboževanja v sorazmerju s slavljenjem. To se bo spremenilo, ko bo raslo prebujenje. Manj bomo slavili in več oboževali.

Ko smo začeli peti novo pesem in smo peli spontano, smo se veliko naučili. Veliko smo se naučili o našem odnosu do Boga. Opazili smo, da nam je bilo veliko lažje uporabiti besedno zvezo, v kateri je bil glagol. »Gospod zdravi; rešuje; krsti; tolaži; skrbi; zagotavlja.« Toda pri oboževanju se osredotočamo na Božjo osebo, na to, *kdo je*, in ne na to, *kaj* počne. Ko smo poskušali oboževati brez uporabe glagolov, smo doživeli velika obdobja tišine. Zato smo se vrnili k našim običajnim pesmim slavljenja z glagoli dejanj. Z njimi smo se premaknili nazaj v Gospodovo navzočnost, da bi videli, kaj nam bo pokazal. Trajalo je nekaj časa, da smo se naučili oboževati Gospodovo *osebo*.

Če je vaš odnos z možem takšen, da on živi, odnaša smeti, vozi avto, opravlja določene opravke, potem to ni kaj dosti odnos. To se dogaja v mnogih zakonih. Gre za »glagolski« odnos, ki temelji na tem, kaj on počne.

Mnogi moške pa o svojih ženah pravijo: »Ona je čudovita kuharica. Skrbi za čistočo v hiši. Skrbi za otroke.« Ali je pred poroko kuhala obroke? Ali je čistila hišo? Ali je skrbela za otroke? Kaj je bilo tisto, zaradi česar ste jo vzljubili?«

»No, to so bile tiste modre oči.«

Ste pozabili, da ima še vedno modre oči?

»Pa ta nasmeh.«

Ste pozabili, da ima še vedno ta nasmeh?

»V njeni osebnosti je bilo nekaj čudovitega in očarljivega.«

Tudi ženske pozabijo, zaradi česa so se zaljubile v svoje moške.

»Oh, to je bil način, kako je stal. Nekaj je bilo na njem. Čutila sem Njegovo moč.« Tako je o njem razmišljala, preden sta se poročila. Pozneje je razmišljala le o tem, kaj on počne. On pa misli samo na to, kaj ona počne.

Enako je v našem odnosu z Gospodom. Ko smo ga prvič srečali, za nas ni storil ničesar, česar bi se zavedali. Vendar smo videli, da je bil čudovit. »Oh, ljubim ga iz vsega srca,« so nagnjeni reči novi spreobrnjenci.

Ko smo nekaj časa rešeni, o Njem razmišljamo na drugačen način: »On me je rešil. Napolnil me je s Svetim Duhom. On me ozdravi, ko sem bolan.« Kaj pa o Njem kot osebi?

»Ko sem ga potrebovala, da bi plačal račune, mi je dal denar.« Kaj pa Gospod kot oseba?

Naše slavljenje je usmerjeno na glagol. Pozabljamo, *kdo je On*. Če smo se vanj zaljubili, ne da bi ga poznali, ali ne bi moralo poznavanje Njega prinesiti večji odnos ljubezni in

oboževanja? Angeli v nebesih obožujejo pa nikoli niso bili odrešeni. Obožujejo zaradi Gospodove osebe. Obožujejo ga, ker ga poznajo, in ne zato, ker bi bili rešeni, ozdravljeni ali napolnjeni s Svetim Duhom.

Ne zmanjšujem pomena slavljenja Boga zaradi tega, kar On počne. Nikoli ne smemo opustiti tega početja. Poudarjam le, da Bog želi, da bi tudi mi poznali Njega, ki je bil, ki je in ki bo prišel, da bi čutili Njegovo navzočnost, da bi prišli v Njegovo navzočnost tako, da bi ga oboževali v lepoti svetosti na Njegovem svetem hribu. Njegova volja je, da si prizadevamo biti predvsem oboževalci.

V Angliji me je intervjuval človek, ki sodeluje z angleškim parlamentom, potuje v Evropski parlament in v parlamente drugih posameznih evropskih držav. Ko je slišal nekaj o tem, kaj je Bog storil zame, me je vprašal: »Kakšne so vaše želje za prihodnost?«

Mislila sem, da ima v mislih najino prihajajoče srečanje v Royal Albert Hallu. Zato sem mu odgovorila: »Verjamemo, da se bo, ko bodo ljudje prišli in ko bodo povzdignili svoje glasove v slavljenju in ko bodo oboževali v Duhu, nad dvorano Royal Albert Hall, nad celotnim Londonom in nad celotno Anglijo zgrnil velik oblak slave. Verjamemo, da bo blagoslovil in spremenil narod ter prinesel prebujenje.«

»Ne! Ne!« je rekel. »Nisem hotel vprašati, kakšne so vaše želje v zvezi s tem srečanjem. Rad bi vedel, glede na to, da ste v življenju doživeli toliko čudovitih izkušenj in spoznali toliko čudovitih ljudi ... « (V tej smeri je nadaljeval.) »Kakšne so vaše osebne težnje za prihodnost?«

»Hočem biti samo oboževalka,« sem mu povedala, »in

želim, da mi Bog da sposobnost, da željo po oboževanju prenesem tudi na druge.«

Mislila sem resno. Če Oče išče oboževalce, potem morava biti ti in jaz tista, ki se odzivava na Očetovo srce in ga obožujeva v duhu in resnici. Ne dovolite, da bi minil dan, ne da bi ga oboževali.

V karizmatičnem gibanju smo tisti, ki imamo protestantsko ozadje, ponavadi čudoviti v slavljenju, vendar večina med nami ni zelo močnih oboževalcev. Katoličani vedo, kako oboževati, vendar niso bili zelo živahni slavlilci. Naučiti se morajo, kako slaviti, mi pa se moramo naučiti, kako oboževati. Ko se oni učijo, kako slaviti, in mi, ko se učimo, kako oboževati, skupaj pridemo do izjemne moči.

Oboževanje je tisto, ki prinaša slavo, in Božja končna želja je, da bi Gospodova slava »prekrila zemljo, kakor vode pokrivajo morje.«⁵ Slava se bo spustila kot sneg. Slavlilci slavijo, dokler ne pride duh oboževanja. Oboževalci pa obožujejo, dokler se ne pokaže slava.

Slavo lahko prinesemo s svojimi glasovi. Slavo lahko na naših glasovih prinesemo v naša bogoslužja, v naše hiše, v skupnost, v mesto. Najprej svoj glas prepustimo v slavljenju, nato svoj glas prepustimo v oboževanju in končno se na naših glasovih razodene Božja slava. Učimo se sladkega predajanja Bogu.

Moja mati je vstala sredi jutranjega poučevanja, ki sem ga imela na zimskem šotorskem srečanju v Virginiji, in začela prerokovati. Videla je videnje tega prebujenja zadnjega dne. Bog ji je pokazal, da bo prebujenje zadnjega dne večje od vsega, kar je Cerkev doživela od križanja in

5: Iz 11,9

vstajenja. To je mogočno, kajne? Večje od ulice Azusa. Večje kot prebujenje leta 1948. Večje kot na binkoštni dan. Binkošti so bile prvi sad. Zdaj smo pripravljeni na žetev. Verjamem, da smo na robu tega prebujenja, na začetku tega dne v Bogu. Način, kako vstopiti v to prebujenje, je s slavljenjem in oboževanjem.

Nobena knjiga še ni bila napisana o tem, kaj bo storil Bog. Nihče še ni bil na tej poti, da bi nam povedal: »Zavijte desno, nato levo in potem pojdite naravnost.« Vedeli bomo, v katero smer naj zavijemo, če smo bili v Njegovi navzočnosti v Duhu, če smo se naučili biti z Njim udobni, samozavestni in sproščeni.

Obožujte Boga!

Oboževanje Kralja – veliĉanstva

Kdo je to, Kralj slave? Gospod, močan in mogočen, Gospod, mogočen v bitki.

Ps 24,8

Ko začnemo oboževati, so nekatere od prvih vizij, ki jih imamo, Gospodova stopala. Videnje se pogosto začne pri Njegovih stopalih. Ko vidimo Njegova stopala, obožujemo ob Njegovih stopalih, umivamo Njegova stopala s svojimi solzami, izlivamo dišeče mazilo na Njegova stopala. Obožujemo ob Njegovem prestolu. Začenjamo ga spoznavati v Njegovem kraljevem položaju.

In takoj sem bil v duhu in glej, prestol je bil postavljen v nebesih in nekdo je sedel na prestolu. In tisti, ki je sedel, je bil videti podoben kamnu jaspisu in sardiju in naokoli prestola je bila mavrica, na pogled podobna smaragdu. In naokoli prestola je bilo štiriindvajset prestolov in na prestolih sem videl sedéti štiriindvajset starešin, oblečenih v bela oblačila in na svojih glavah so imeli zlate krone. In pred prestolom so izviralali bliski in grmenja ter glasovi; in pred prestolom je bilo sedem gorečih ognjenih svetilk, ki so sedem Božjih Duhov. In pred prestolom je bilo

stekleno morje, podobno kristalu; in v sredini prestola in naokoli prestola so bile štiri živali, spredaj in zadaj polne oči. In prva žival je bila podobna levu in druga žival podobna teletu in tretja žival je imela obraz kakor človek, četrta žival pa je bila podobna letečemu orlu. In štiri živali so imele vsaka izmed njih okoli sebe po šest peruti in znotraj so bile polne oči; in niso počivale dan in noč, rekoč: »Svét, svét, svét, Gospod Bog Vsemogočni, ki je bil in je in ki pride.« In ko so te živali dale slavo in čast in zahvalo njemu, ki je sedel na prestolu, ki živi na veke vekov, je štiriindvajset starešin padlo dol pred njim, ki je sedel na prestolu in oboževalo njega, ki živi na veke vekov in svoje krone vrglo pred prestol, rekoč: »Vreden si, oh Gospod, da prejmeš slavo in čast ter moč, kajti ustvaril si vse stvari in zaradi tvojega zadovoljstva so in so bile ustvarjene.«

Raz 4,2-11

Janez je vedno znova videl Božje ljudstvo kot oboževalce. V tem odlomku je videl živa bitja, ki so oboževala Boga. Videl je štiriindvajset starešin, ki so pred Gospodom odvrgli svoje krone. Ti so oboževali. Slišal jih je, kako so vzklikali: »Ti si vreden prejeti slavo in čast.«

Še v zadnjem poglavju je dejal:

In jaz, Janez, sem videl te stvari in jih slišal. In ko sem jih slišal in videl, sem padel dol pred stopala angela, ki mi je pokazal te stvari, da bi

ga oboževal. Potem mi je rekel: »Poglej, ne delaj tega, kajti jaz sem tvoj soslужabnik in izmed tvojih bratov prerokov in izmed teh, ki ohranjajo izreke te knjige; obožuj Boga.«

Raz 22,8-9

Potem ko je bil Janez ujet v slavo, ko je videl vse stvari, ki bodo, ko je imel največje spoznanje od vseh ljudi svoje generacije, je prejel preprosto sporočilo: *»obožuj Boga.«*

V tem času bi moral imeti doktorat iz razodetja. Zakaj preprosto sporočilo: *»obožuj Boga«*? Navsezadnje je to tako preprosto. Ali ne obožujemo Boga že zdaj? Tako se zapletamo v zapletenosti, da pozabljam, da je Božje sporočilo preprostost oboževanja Boga.

On nas je pripravljen po svojem Duhu naučiti, kako biti oboževalci. Pripravljen je pustiti, da se Njegov Duh giblje nad nami in nas vedno bolj širi, tako da bo to, kar mu ponujamo, sprejemljivo v Njegovih očeh.

Nekega dne se bodo vsi narodi zbrali v Jeruzalemu, da bi oboževali Gospoda, Kralja kraljev in Gospoda gospodov. Na ta dan želim biti tam.

Dejavnost, ki ji je bil Janez priča, je bila *»naokoli prestola,« »na prestolih,« »pred prestolom« in »v sredini prestola.«*

Večina kristjanov pozna le en odlomek iz Svetega pisma o Božjem prestolu. Če jih prosite, naj kaj navedejo, odgovorijo:

Zato pogumno pristopimo k prestolu milosti, da bi dosegli usmiljenje in našli milost za pomoč v stiski.

Heb 4,16

Ob času molitve rečemo: »Pogumno prihajamo pred prestol milosti in svoje prošnje in zahteve predstavimo Gospodu.« Usmerjeni smo v prošnje in zahteve. V Bogu je tako veliko kraljestvo, da čeprav ste morda prišli z ducatom prošenj in zahtev, po oboževanju, ko vas On vpraša: »Si mi hotel kaj povedati?,« odgovorite: »Ne, Gospod.«

»Ali si me hotel kaj vprašati?«

»Ne, Gospod!« Brez vprašanj, brez prošenj, brez zahtev. Vse je izpolnjeno.

V Njegovi navzočnosti postanejo stvari, ki so se nam zdele velike, tako nepomembne. Sprašujemo se, zakaj smo pustili, da se je hudič boril z nami zaradi te stvari, jo naredil tako pomembno in jo tako poveličeval.

Ko smo v Božji navzočnosti, stvari, ki se nam zdijo tako nepomembne, postanejo velike. On nam pokaže svoje resnične skrbi. Daje nam vedeti: »Resnično me skrbi za Izrael. Izrael ni na dnu mojega seznama. Resnično me skrbi za Kitajsko. Želim, da je na vrhu vašega seznama.«

Z oboževanjem se zgodi večja sprememba kot s katerim koli drugim sredstvom. Če se želite spremeniti, je oboževanje ključno. Ko obožujete, gledate v Njegov obraz in se spreminjate iz slave v slavo. Postanemo podobni tistemu, kar obožujemo. Postanemo podobni Njemu, ki ga obožujemo.

Lahko se usedem in preberem vsako knjigo o svetosti in morda bom razvila kakšen koncept. Lahko pa obožujem minuto in občutim Njegovo svetost ter vem, kaj je to svetost. Ne samo to, lahko študiram o svetosti in se med tem morda razjezim; vendar obožujem in si želim biti podobna Njemu.

Potem je kralj David stopil na svoja stopala in rekel: »Poslušajte me, moji bratje in moje ljudstvo: »Kar se mene tiče, sem imel v svojem srcu, da zgradim hišo počitka za skrinjo Gospodove zaveze in za pručko našega Boga in sem pripravil za gradnjo, 1 Krn 28,2

Kraj oboževanja je Gospodova pručka za noge.

Šli bomo v njegova šotorska svetišča, oboževali bomo ob njegovi pručki. Ps 132,7

Nekateri ljudje še niso prišli v slavljenje kljub prebujenju slavljenja, ki smo ga doživeli v zadnjih tridesetih letih. Bog jih vodi v slavljenje. Nekateri ljudje se še niso premaknili v razodetje oboževanja. Zato jih Gospod uči. Nekateri med nami so lačni slave. Slava je za zdaj Božje razodetje. Pripravljeni smo na oboževanje pri Njegovi pručki.

Pri vsakem bogoslužju sta potrebna tako slavljenje kot oboževanje. Slavimo, dokler ne pride duh oboževanja, in potem obožujemo, dokler ne pride slava. S slavljenjem se povečuje maziljenje. Oboževanje pa prinaša Božje veličastvo med ljudi. Slavljenje je običajno bolj razgibano, bolj besedno. Oboževanje ima to sveto tišino, je čudovito, manj besedno, včasih celo brez besed. Včasih v popolni tišini Gospodu izlijemo svoja srca.

Štiriindvajseti psalm pravi: *»in vstopil bo Kralj slave.«*⁶ Ko ste dvignili svoja vrata in ste dvignili večna vrata, vstopi Kralj slave. O kom govori psalm? Zelo jasno je zapisano:

»Gospod,« »Gospod, močan in mogočen, Gospod, mogočen v bitki, Gospod nad bojevniki, on je Kralj slave.« Ko slavimo in obožujemo, pride On.

Spoznamo ga kot Odrešenika. Poznamo ga kot Zdravnika. Poznamo ga kot krščevalca v Svetem Duhu. Poznamo ga kot oskrbnika, Jahve–jire. Poznamo ga tudi v drugih vlogah. Zdaj je čas, da ga spoznamo kot Kralja slave. Vsaka izkušnja v Bogu ima en sam namen, in ta namen je, da ga spoznamo.

Živimo v veri, popolnoma odvisni od Gospoda za svoje vsakodnevne potrebe, ne zato, ker ne moremo najti drugega načina, kako se financirati. Lahko bi. Živimo v veri, ker ga želimo spoznati kot Oskrbovalca. Želimo imeti stalno zagotovilo, da On bdi nad našimi življenji.

Ko Gospodu zaupamo kot Zdravilcu, to ne pomeni, da nimamo drugih možnosti. Obstajajo. Vendar ga želimo poznati kot Zdravitelja.

In spoznavamo ga kot Kralja slave.

Velika podoba, ki jo vidite v knjigi Razodetja, je Kralj slave, ki prihaja po svojo slavno Cerkev. Prihaja po Cerkev, ki ga pozna kot Kralja slave. On se bori v naših bitkah. On je Gospod nad vojskami, mogočen v boju. Samo v območju slave lahko živimo na mestu, kjer On za nas bije vse naše bitke.

*In v svoji desnici je imel sedem zvezd in iz
njegovih ust je izhajal oster, dvorezen meč in
njegovo obličje je bilo, kot [kadar] sonce sije v
svoji môči.*

Raz 1,16

Prepustite mu boje in težave. On se lahko z njimi

spopade. Spoznajte Kralja v Njegovi moči.

Kanada ima tako tesne odnose z Anglijo. Mladi sin prijatelja kanadskega pastorja ima tako zelo rad kraljevo družino. Veliko je preučeval to družino. Vsak rojstni dan in vsak božič mu starši podarijo še en koledar, še eno četrtno posodobitev kraljeve družine, opremljeno z dragocenimi fotografijami. So zelo dragi, vendar je Njegova ljubezen tako velika, da si ga starši ne bi upali razočarati. Mi imamo še večji privilegij. Dano nam je, da poznamo Kralja in Njegovo kraljestvo. Dano nam je, da poznamo vse, kar se nanaša na Kralja in kraljestvo. Nebeške palače in Gospodova dvorišča lahko poznate tako, kot bi človek v Angliji poznal Buckinghamsko palačo, grad Windsor in Balmoral, poletno bivališče kraljeve družine. Dano nam je spoznati skrivnosti Božjega kraljestva.

Ko govorimo o tem, da imamo ključke kraljestva, se velikokrat usmerimo v delovanje. Res je, obstajajo ključki kraljestva, ki prinašajo dejanja:

*... in karkoli boš zvezal na zemlji, bo zvezano
v nebesih ...* Mt 16,19

Vendar moramo biti usmerjeni h Kralju in kraljestvu, ne le k dejanjem kraljestva.

Imela sem nekaj čudovitih izkušenj s kraljevsko družino. V njihovem položaju je nekaj zelo čudovitega in skrivnostnega.

Bog mi je dvakrat dal privilegij, da sem obiskala etiopskega cesarja Haileja Selassieja in mu preroško služila. Ko sem šla drugič, mi je Bog spregovoril in rekel: »Ruth, tokrat te bom počastil bolj kot prvič.« Čutila sem, da sem

bila prvič zelo počaščena. Cesar ni sprejel le mene, ampak je pozneje sprejel tudi našo prijateljico Sarah Rush, menonitsko misijonarko, ki je bila v Etiopiji šestindvajset let.

Ob drugi priložnosti sem priletela eno jutro, naslednje jutro pa sem morala odleteti. Prijatelji so mi rekli: »Ruth, neumna si, ko priletiš in pričakuješ, da boš videla cesarja v enem dnevu, ko pa on sploh ne ve, da prihajaš.«

Vse, kar sem lahko rekla, je bilo: »To je bil urnik, ki mi ga je dal Bog. Lahko sem prišla na to letalo in jutri zjutraj odšla na letalo, samo zato, da bi se ujela z Njegovim urnikom.« Za judovsko novo leto sem morala biti v Jeruzalemu.

Kljub njihovim dvomom sem poklicala v palačo in govorila z ministrom palače, njegovo ekscelenco Teferawerkom. Rekel je: »Žal mi je, vendar ima cesar sestanek s svetom ministrov.« In začel je naštevati vse druge sestanke, ki jih je imel tisti dan.

Rekla sem: »Vaša ekscelenca, prosim, preverite, kaj lahko storite.«

Popoldne so me poklicali v palačo. Prvič sem šla v Veliko palačo, v dvorano za avdience, kjer je cesar sprejemal voditelje držav, veleposlanike in diplomate. Tokrat me je povabil v palačo Jubilej, ki je njegov dom. Bila je prav tako veličastna kot Velika palača, vendar ni bilo več pompa in navlake. Bila sem zelo počaščena, da me je obravnaval na ta intimen način. Sedela sva in se pogovarjala kot stara prijatelja, iz oči v oči. Tam je bil tudi njegov mali pes, čivava Lu Lu. Z Lu Lujem sva se skupaj igrala. Mimogrede, Lu Lu je bil počaščen, da je bil edini pes, ki

mu je bil kdaj koli dovoljen vstop v Disneyland.

Cesar mi je rekel: »Ruth, ko ti Bog da besedo za katerega koli voditelja države, ne oklevaj, pojdi in jo izreci.« Menila sem, da je bil to verjetno eden od največjih znakov, ki sem jih prejela o tem, kako mu je moj obisk služil.

Bila sem ena zadnjih ljudi, ki so mu služili, preden so prišle težave. V prerokbi ga je Bog vnaprej opozoril na to, kaj se bo zgodilo, in mu dal odgovor.

V prisotnosti kralja je čutiti veliko veličino in strahospoštovanje.

In ko sem ga zagledal, sem padel k njegovim stopalom kakor mrtev. In svojo desnico je položil name ter mi rekel: »Ne boj se; jaz sem prvi in poslednji. Jaz sem ta, ki živi in je bil mrtev; in glej, živ sem na vékomaj, Amen; in ključé imam od pekla in od smrti.

Raz 1,17-18

V petdesetih letih prejšnjega stoletja se je v času prebujenja pojavila čudovita pesem:

*Glej, kakšen mož je ta človek,
stoječ med Bogom, ljudmi?
Oči Njegove kot plamen so.
Vejalnik v roki ima.*

*Janez vidi ga v sedmih cerkvah,
kot sonce v sijaju je.
Glej kakšen mož je ta človek?
kakšen mož je ta človek?*

Refren:

On Gospod je slave.

On velik je JAZ SEM.

Alfa in Omega, Začetek Konec je.

imenovan Čudoviti -

On je Princ miru.

On naš večni Oče je

skozi večnost vso.

Phyllis C. Speers (He's the Lord of Glory)

Kralj je čudovit. Vendar pa služenje Kralju ni nekaj, česar bi se bilo treba bati. Ne razumem, zakaj mislimo, da mora biti Božja volja vedno nekaj težkega. Mnogi kristjani so glede tega tako zmedeni, da če je nekaj težko, mislijo, da mora biti to Božja volja.

Služiti Kralju je veselje. Bila sem zelo blagoslovljena. Božja volja je bila razveseljiva. Bila je prijetna. Res je, en dan sem bila v palači, naslednji dan pa sem morda spala na gnojnih tleh v kakšni odročni vasi. Obe izkušnji sta bili enako koristni. Ko greš kot ambasador Kralja kraljev, življenjske okoliščine niso pomembne.

Kralj slave si zasluži izbrano generacijo. Zasluži si kraljevsko duhovništvo. Zasluži si svet narod. Zasluži si posebno ljudstvo. Zasluži si:

*» ... da naj bi naznanjali hvale tistega, ki vas
je iz teme poklical v svojo čudovito svetlobo;«*

1 Pt 2,9

Oboževanje Ljubljenege – intimnost

***Naj me poljublja s poljubi svojih ust, kajti
tvoja ljubezen je boljša kakor vino. Zaradi
vonja tvojih dobrih mazil je tvoje ime kakor
izlito mazilo, zato te ljubijo device.***

Pp 1,2-3

V prvih dneh razvijanja odnosa z Gospodom v oboževanju sem pogosto videla Njegova stopala, ko sem se priklanjala pred Njim. Zdelo se je, da je to obseg moje vere v oboževanju; toda ko je moja vera naraščala, me ni pustil tam, pri Njegovih stopalih. Postopoma je odnos rasel, dokler nisem stala v Njegovi navzočnosti in ga videla iz oči v oči.

Začnemo tako, da ga spoznamo kot Kralja. To je že samo po sebi veličastno. Toda On nas želi popeljati še dlje. Želi, da ga spoznamo ne le kot Kralja, ampak tudi kot nebeškega ženina. Želi, da ga spoznamo kot Ljubljenega, Ljubimca naših duš in tistega, ki ga naše duše ljubijo.

Ko obožujemo, mu izlijemo svoja srca. Njemu izlijemo svojo ljubezen. On se dotakne globokih kotičkov našega srca. Mi v zahodnem svetu se obotavljamo, da bi pokazali svoja čustva. Nenehno jih tlačimo, dokler ne nastane potreba, da jih ponovno prebudimo. Bog želi, da bi bilo vsako vaše čutilo živo Zanj. Želi, da ste navdušeni nad

zvokom Njegovega glasu. Želi, da ste navdušeni nad dotikom Njegove roke. Želi, da bi bili navdušeni ob pogledu na Njegov obraz. Želi, da vas Njegova prisotnost globoko presune, ko se vam približa.

Ko ljudje začnejo oboževati in ugotovijo, da jih Božja navzočnost ne premakne tako, kot bi jih morala, jih spodbudim, naj se malo postijo. Post zmanjšuje naravno in povečuje občutljivost v Duhu. Človek razvije vedoželjnost. Obnovi in sprosti tiste občutljivosti, ki smo jih vedno znova zatrli.

Ko vas preveva dih Svetega Duha, se morate takoj odzvati. »Ljubim te, Gospod. obožujem te. Občudujem te.« Naj vaša usta postanejo pero pripravljenega pisca.⁷ Izlijte mu svojo dušo.

Morda se vam zdi, da lahko vsi drugi Obožujejo bolje kot vi. Zdi se, da so vsi drugi tako zgovorni, tako večji v besedah, medtem ko se vi borite s svojimi zadržki. To ni res. Morda znajo pripraviti boljšo pico kot vi. Morda se pri določenem delu bolje odrežejo kot vi. Toda vaše oboževanje je značilno, je edinstveno »VAŠE.« Dotakne se Božjega srca. Želi slišati VAŠE besede ljubezni, izraz VAŠEGA srca, stokanje VAŠEGA duha. Tudi če se to pojavlja v zelo preprostih izrekih, celo v vzdihih, se ne primerjajte z drugimi. Bog si želi VAŠE oboževanje.

Vaš mož se je poročil z vami, ker vas je ljubil. Ne zato, ker ne bi bilo na milijone drugih žensk. Njegovo srce je bilo pritegnjeno k tebi. Podobno je Božje srce pritegnjeno k nam posameznikom, kot da na svetu ne bi bilo nikogar drugega. Morda boste rekli: »Ima vse druge kristjane, ki ga

7: Ps 45,1

ljubijo.« Toda On ni zadovoljen, če mu vi ne izlijete SVOJE ljubezni. Ne morete pričakovati, da bo kakšna sestra v pevskem zboru namesto vas opravila vaše oboževanje. To morate storiti sami. On čaka na TEBE.

Kričite v Njegovi navzočnosti, ne od bolečine, ampak od ekstaze. Želi, da bi spoznali ekstazo tega intimnega odnosa z Njim. Obožujte ga in ga občudujte. Poklonite se pred Njim. Oče išče oboževalce.

Kot oboževalci moramo spoznati to veliko knjigo oboževanja, Pesem pesmi. Spoznajte jo, dokler ne postane del vas. Čez nekaj časa se vam bo zdelo, kot da ste jo napisali sami. Salomon vas je samo malo prehitel in jo zapisal na papir. Sprva se vam bo morda zdelo, da si želite, da bi jo znali napisati. Pozneje, ko boste vedno bolj vstopali v oboževanje, boste vedeli, da bi jo lahko napisali vi, saj boste imeli enake izkušnje – ko Bog povzroči, da spregovorijo ustnice »tistih, ki spiyo.« Bog bo odprl vaše srce in se dotaknil globine vašega bitja na točno tak način.

V hebrejščini to knjigo imenujemo *Šir Haširim*, »Pesem pesmi,« namesto »Salomonova pesem« ali »Visoka pesem.« Ne bojte se njenih besed:

*Naj me poljublja s poljubi svojih ust, kajti tvoja
ljubezen je boljša kakor vino. Zaradi vonja
tvojih dobrih mazil je tvoje ime kakor izlito
mazilo, zato te ljubijo device.* Pp 1,2-3

Nedavno so arheologi pri izkopavanjih v Izraelu našli dva tisoč let staro stekleničko, v kateri je bilo še vedno olje. Poročali so, da je bilo olje po konsistenci podobno medu, in prepričani so, da je bila to vrsta olja, ki se je uporabljala za

duhovniško maziljenje.

Sveto olje za maziljenje si običajno predstavljamo kot redko. Bilo je gosto, viskozno, težko in lepljivo. Kakšno čudovito olje! *»Tvoje ime [je] kakor izlito mazilo.«*

Zaljubite se v Jezusa do te mere, da boste previdni, ko boste izgovarjali Njegovo ime. Vedno ga izgovarjajte z ljubeznijo in polnostjo izraza. Včasih je največje oboževanje samo šepetanje: *»Jezus,«* samo izgovarjanje Njegovega imena in dopuščanje, da vonj Njegovega imena napolni vašo dušo. Bila sem na srečanjih, kjer je Božji vonj nenadoma napolnil dvorano. On je hodil med nami, ko smo izgovarjali Njegovo ime.

Nekoč sem bila na takem srečanju. Nenadoma se je zdelo, da je nekdo odprl najdražji parfum in ga razlil. To je bilo nekaj, česar Pariz nikoli ne bo mogel ponoviti. Ko je dišava napolnila sobo, je bilo čutiti Božjo slavo. Bilo je čudovito.

Pred nekaj leti sva se s sestro Janet Saunders Wheeler na véliki petek skupaj odpravili v cerkev Božjega groba v Jeruzalemu. Véliki teden je v Jeruzalemu zelo poseben, celo bolj poseben kot božič v Betlehemu. V četrtek sva pogosto prisotni pri bogoslužju umivanja nog na dvorišču, na veliki petek pa ne greva vedno, ker je gneča tako neverjetna. Tistega dne sem se skozi množico prebijala do *»kamna za maziljenje,«* kamor so po tradiciji položili Jezusa (ko so ga sneli s križa), da bi ga pred pokopom mazilili in na Njegovo telo položili dišave. To, kar sem tam videla, me je zelo ganilo. Ponižni romarji s Cipra, Rodosa, Krete in Grčije ter iz Jeruzalema so prišli vsak s stekleničko dragocenega parfuma. Opazovala sem jih, kako so se približali kamnu za

maziljenje, sneli zamaške in brez zadržkov do zadnje kapljice izlili parfum.

Nekateri so vzeli rože, v rokah zdrobili cvetne lističe in jih razpršili po okolici. Bile so vrtnice, nageljni itd. ki so se mešali v različnih vonjih.

Verniki so jokali. Moje neliturgično ozadje me ni pripravilo na takšen pogled. Toda moj duh je bil globoko ganjen. Več ur sem stala tam in jokala. Pomislila sem: »Jezus, v vseh letih služenja Tebi še nikoli nisem bila priča takšni ljubezni, ki bi Ti jo izlilo toliko ljudi hkrati.« Žal mi je bilo le, da tega nisem vedela vnaprej, da bi tudi jaz lahko vzela stekleničko parfuma in jo izlila Gospodu.

Na zadnji veliki petek smo bili zelo zaposleni. Več turističnih skupin je bilo v mestu že prejšnji teden. Službo smo imeli tako v petek zjutraj kot zvečer. Ves dan sem razmišljala, da bi rada šla v cerkev Božjega groba. Vendar mi to ni uspelo.

Ko je sestra Paracleta (skromna nuna iz kraljevske nigerijske družine) prišla k velikonočni maši ob sončnem vzhodu, sem se zavedla, da je tisti teden nisem videla.

»Draga, kje si bila?« sem jo vprašala.

»O, *mama mia*,« je navdušeno vzkliknila v italijanščini (nekaj časa je živela in študirala v Rimu), »ves véliki teden sem bila v cerkvi Božjega groba. Tam sem ostala tudi ponoči in molila noč in dan.«

Težko je zadrževala svoje navdušenje, ko je nadaljevala: »Se spomnite parfuma, ki ste nam ga prinesli, ko ste se vrnili s svojega zadnjega potovanja v Ameriko? Jaz sem ga obdržala. Nisem ga uporabila niti kapljice. V petek sem ga odnesla na kamen za maziljenje. Bila sem tako navdušena,

da imam parfum, ki ga lahko ponudim Gospodu. Odstranila sem zamašek in izlila vso stekleničko parfuma.«

Vesela sem bila, da ga je izlil nekdo, ki sem ga poznala. Počutila sem se, kot da bi morala biti tam in izliti svoj lastni parfum.

Ko ti in jaz obožujeva, odpirava zamašek svoje stekleničke parfuma in ga izlijeva. Nikakor ne bodimo skopi. Ne dajmo mu le kančka ali dva. Bodimo razkošni. Bodimo velikodušni. Dovolimo, da ljubezen priteče iz globine našega bitja. Obožujmo ga z besedami in pesmimi ljubezni. On je tega vreden! Obožujte ga!

Kaj želite biti? Hočem biti oboževalka.

Kakšne so vaše želje za prihodnost? Hočem biti oboževalka.

Kaj išče Oče? Oče išče oboževalce.

Bog nas bo naučil, kako naj obožujemo. Mazilil nas bo za oboževanje. V nas bo ustvaril oboževanje. Dotaknil se bo globine našega bitja in nam omogočil, da bomo tisti, ki ga resnično obožujejo v duhu in resnici.

Ko sem nekoč na to temo služila katoliškim prijateljem v Angliji, je eden od njih dejal: »Preseneča me, da poudarjate Pesem pesmi in knjigo Razodetja. To sta dve knjigi, ki so ju veliki svetniki prejšnjih stoletij, cerkveni očetje, »poznali.« Mnogi ljudje ne berejo Pesem pesmi, ker je ne razumejo, in mnogi ljudje berejo knjigo Razodetja samo z vidika bede in dogodkov ob koncu časa, ne pa z vidika slave.«

Pesem pesmi ni prispodoba. Če ste kdaj brali ljubezensko pismo ali dialog, v katerem ste videli:

Ona je rekla: » ... «

On je rekel: » ... «

Ona je rekla: » ... «

On je rekel: » ... «

Rekla je: » ... «

... in nato komentar na to, kar je rekel on, in na to, kar je rekla ona, s to knjigo ne bi smeli imeti težav. Gre za ljubezensko pesem ženina za nevesto in neveste za ženina.

Nekateri pravijo: »Takšnih besed sploh ne morem brati. So preveč intimne.« V naši skupnosti je bil brat, ki se je vedno zdrznil, ko sem učila o Pesmi pesmi. Te nežne besede so ga spravljale v zadrego.

Ali bi Gospod rekel: »*Ti si moja ljubezen, ti si moj golob?*« se je spraševal. Ni bil edini, ki je imel težave pri glasnem branju teh besed. Nato mu je Gospod začel dajati novo in čudovito izkušnjo. Začel je prerokovati v poeziji. Verjetno pred tem ni nikoli veliko bral poezije. Vendar je njegovo preroško izrekanje prišlo do izraza v čudoviti pesniški obliki. Sedel je in jokal, premagan zaradi lepote, ki jo je Bog prinašal iz njegovih grobih ust.

Bog želi, da bi imeli to sposobnost izgovarjanja besed ljubezni do Njega. Prepričana sem, da mu večina izmed nas ni govorila tako nežno, kot bi si On želel. Naredimo to v prihodnjih dneh. Pri tem vam bo pomagalo branje Pesmi pesmi. Razširilo bo vašo sposobnost oboževanja in občudovanja. Dalo vam bo sposobnost, da Gospodu poveste, kako zelo ga ljubite. Nekateri opisi Gospoda, ki jih najdemo tam, so tako lepi.

*Moj srčno ljubljeni mi je sveženj mire, vso noč
bo ležal med mojimi prsmi. Moj ljubljeni mi je
kakor skupina kan v engedijskih vinogradih.*

*Glej, lepa si, moja ljubezen, glej, lepa si, imaš
oči golobice. Glej, lep si, moj ljubljeni, da,
prijeten. Tudi najina postelja je zelena.*

Pp 1,13-16

*Kakor jablana med gozdnimi drevesi, tak je
moj ljubljeni med sinovi. Z velikim veseljem
sem se usedla pod njeno senco in njen sad je bil
sladek mojemu okusu.*

Pp 2,3

*Glas mojega ljubljenega! Glej, prihaja, skače
na gorah, poskakuje po hribih. Moj ljubljeni je
podoben srni ali mlademu jelenu. Glej, stoji za
našim zidom, gleda pri oknih, kaže se skozi
mrežo.*

Pp 2,8-9

*Kdo je ta, ki prihaja iz divjine, podobna
stebrom dima, odišavljena z miro in kadilom, z
vsemi trgovčevimi praški?*

Pp 3,6

*Kaj je tvoj ljubljeni več kakor drug ljubljeni,
oh najlepša med ženami? Kaj je tvoj ljubljeni
več kakor drug ljubljeni, da nas ti tako
bremeniš? Moj ljubljeni je bel in rdečkast,
vodilen med deset tisoči. Njegova glava je
kakor najbolj čisto zlato, njegovi prameni so
košati in črni kakor krokar. Njegove oči so
kakor oči golobice pri rekah vodá, umite z
mlekom in primerno postavljene. Njegova lica*

so kakor postelja iz dišav, kakor dišeče cvetlice. Njegove ustnice [so] podobne lilijam, ki kapljajo sladko dišečo miro. Njegove roke so kakor niz zlatih prstanov napolnjene z berilom. Njegov trebuh je kakor svetla slonovina, prevlečena s safirji. Njegove noge so kakor marmorni stebri, postavljeni na podstavke iz čistega zlata. Njegov obraz je kakor Libanon, odličen kakor cedre. Njegova usta so najbolj sladka. Da, on je povsem očarljiv. To je moj ljubljeni in to je moj prijatelj. Oh hčere jeruzalemske.

Pp 5,9-16

Vse to ima svoj namen. Želi, da bi gledali Njegov obraz. Želi, da vidite Njegove oči. Želi, da vidite Njegova lica. Želi, da ga spoznate tako, kot ga do zdaj niste.

Judje verjamejo, da je bila Pesem pesmi dana ob posvetitvi templja. Nekateri pravijo, da je bila pesem pomembnejša od templja. Čeprav gre za kratko knjigo, je bila za nas takšen blagoslov.

Če imate kasete s Svetim pismom, poiščite tisto, na kateri je Pesem pesmi. Vstavite jo v magnetofon v avtomobilu in jo vedno znova poslušajte. Naj vstopi v vašega duha. Potem boste pri oboževanju ugotovili, da imate novo globino izražanja.

Bog želi prebuditi vaše srce za ljubezen. Želi prebuditi vaše srce k oboževanju. V vas želi prebuditi sposobnost, da ga obožujete.

V svoji knjigi »Četrti zid, Jeruzalem in Kitajska« Susan pripoveduje o kitajski cerkvi. Gibanje »Three-Self

Movement⁸ je priznana cerkev na Kitajskem, ki so jo nekateri ljudje na Zahodu ostro kritizirali in jo imeli za orodje vlade.

Menimo, da temu ni tako.

Bila sem v številnih uradnih cerkvah po vsej Kitajski in ugotovila, da je to edina cerkev na svetu, v kateri, ko ljudem rečeš: »Molimo,« molijo vsi v stavbi. Ne molijo slišno, vendar lahko na njih vidiš duha molitve. Kako lepo je videti celotno skupnost, kjer se nihče ne ozira naokrog, nihče ne sanja, ne načrtuje jedilnika za današnjo večerjo ali kuje kakršne koli druge načrte. Molijo. Izgubljeni so v molitvi.

Pravo oboževanje je takšno. Iz Gospodove hiše moramo imeti možnost oditi domov in vedeti, da smo na neki točki oboževanja izlili svoje srce v ljubezni, oboževanju in občudovanju pred Njim. Če se odločimo, da nikoli ne bomo šli v Gospodovo hišo, brez da bi Mu v oboževanju izlili globino svojega duha, bo On zadovoljen. Uživa v ljudeh, ki uživajo v Njem – ne le v tem, kar naredi za nas – ampak v tem, kdo On je.

Oboževanje je drža srca, v kateri se srce skloni pred Bogom. Nihče drug ni prisoten. V vaših mislih ni drugih misli, razen o Bogu. Niste prišli s prošnjo. Niste prišli z

8: Three-Self Patriotic Movement (TSPM) je uradna vladna organizacija, ki nadzoruje protestantizem v Ljudski republiki Kitajski. Ime izhaja iz treh načel: samoupravljanje, samo-podpora in samo-propagacija. Ta načela so bila prvotno oblikovana v 19. stoletju s strani misijonarjev, kot sta Henry Venn in Rufus Anderson, z namenom, da bi kitajske cerkve postale neodvisne od tujih vplivov. TSPM je bila ustanovljena leta 1954 in je delovala kot način za integracijo protestantskih cerkva v novo komunistično državo. Organizacija je igrala pomembno vlogo pri rasti protestantizma na Kitajskem, čeprav je bila tudi predmet kontroverz zaradi sodelovanja z vlado pri omejevanju tujih misijonov.

zahtevo. Niste prišli, ker potrebujete ozdravljenje. Niste prišli zaradi kakšne druge potrebe. Prišli ste, ker ga tako zelo ljubite in čutite potrebo, da to ljubezen izrazite. Oboževanje je čas ljubezni. On izliva svojo ljubezen na nas, mi pa izlijemo svojo ljubezen Njemu.

Čakajoča nevesta iz Pesmi pesmi ne pravi: »Ljubim ga, ker me je ozdravil; rešil me je; osvobodil me je; pripeljal me je na dolgo pot; vodil me je; usmerjal me je.« Pravi: »To je moj ljubljeni. To je moj Prijatelj.«

Gospod želi, da bi ga poznali tako intimno, da bi ga lahko predstavili drugim in ga opisali – iz osebne izkušnje, ker smo ga videli, ker smo slišali Njegov glas, ker smo občutili Njegov dotik.

Že leta vodim ljudi v slavljenju prek mikrofona. Ko sem prvič poskusila voditi javno oboževanje, sem se počutila tako ovirano. Oboževanje je tako intimno. Pred zborom sem se počutila golo in razgaljeno. Mislila sem si: »Tega ne bom nikoli zmogla.« Gospod me je opomnil, da če ne bom jaz, kdo bo potem pomagal učiti ljudi, kako naj ga intimno obožujejo. Z Njegovo milostjo sem še naprej zadržano vodila javno oboževanje. V Njegovi navzočnosti se vsi bolj in bolj sproščamo.

Nekaj najlepših izrazov ljubezni je prišlo od mladih ljudi, od mladih vernikov. »*Iz ust otročičev in dojenčkov*«⁹ smo slišali, kako Bog izpopolnjuje slavljenje. Njihova ljubezen do Gospoda je tako sveža, da je nalezljiva. Bog želi, da bi ga vsak od nas ljubil tako močno, da bi to postalo nalezljivo – da bi ga tudi drugi želeli ljubiti na enak način.

Ko sem kot mlado dekle služila Gospodu v Hongkongu,

9: Ps 8,2; Mt 21,16

je bila ena od kritik, ki sem jih bila deležna, ta, da sem v cerkev prihajala že vzdignjena v molitvi in vznemirjena glede Jezusa. Večina mojih cerkvenih prijateljev je imela službo v cerkvi od devetih do petih. Mnogi med njimi so menili, da če so že od devetih do petih delali za Boga, svojega dela ne želijo vzeti s seboj domov. Če so šli v družbo, se zvečer niso želeli pogovarjati o Bogu. Bog je bil njihovo delo od devetih do petih. O čemer koli drugem in o vsem drugem so se želeli pogovarjati ob drugih priložnostih. Bila sem deležna številnih kritik, ker sem se po delovnem času pogovarjala o Bogu. Ne morem nehati govoriti o Njem ves čas, kadar koli, kjer koli in povsod.

Vaša ljubezen do Jezusa mora biti tako nalezljiva, da bodo drugi rekli: »Tudi jaz želim ljubiti Boga kot ta oseba. Hočem nov odnos. Želim si, da bi ga lahko opisal kot ljubimca svoje duše. Nočem biti omejen pri izražanju svoje ljubezni do Gospoda.« (Če lahko svobodno govorimo o vsem drugem, Bog želi, da bi imeli sposobnost intimno govoriti o Njem.)

Ko se je začelo karizmatično izlitje, sem bila zelo blagoslovljena, ker sem bila v Hongkongu in sem imela privilegij pomagati pri organizaciji srečanj za moške, kot je bil častiti David du Plessis, častiti Ed Stube in drugi. Ti možje so pogosto govorili, da je nominalnemu kristjanu najtežje izreči besede: »Ljubim te, Jezus,« to je, dokler jih ni napolnil Sveti Duh. Po govorjenju v jezikih pa so bile to prve besede, ki so jih izrekli v angleščini.

Bog prinaša nov dan slave, v katerem bomo lahko svojo ljubezen nenehno izlivali Njemu brez oklevanja, brez kakršne koli zadrege. Naš opis Njega mora biti: »*Njegova*

usta so najbolj sladka. Da, on je povsem očarljiv.«¹⁰

V Pesmi pesmi nas kliče na polja. Pravi: »*Tam ti bom dala svoje ljubezni.*«¹¹ Pokliče nas, da bi lahko slišali Njegov glas, glas, ki je »*njegov glas kakor glas mnogih vodá.*«¹²

Zaljubite se vanj. Obožujte ga. Bolj ko ga boste oboževali, bolj intimno ga boste poznali. Bolj intimno ko ga boste poznali, bolj intimno si ga boste želeli spoznati. Če resnično poznate Gospoda, ni prostora za brezbržnost. Če ste še vedno zaznamovani z brezbržnostjo, živite preblizu svetu. Preveč ste vpleteni v stvari življenja. Bolj ko boste živeli bližje Njemu, bolj boste želeli slišati Njegov glas. O, kako vznemirljiv je Njegov glas v nočnem času – tudi takrat, ko nas graja!

V Dallasu sem bila nastanjena na domu dr. Elizabete Vaughan in gospe Geri Morgan. Nekega dne sem se v Bethinem Rolls Royceu vozila skozi mesto. Če bi me Gospod želel okarati, tega ne bi smel storiti, medtem ko sem vozila ta lep Rolls. Tako jasno mi je rekel: »Moja pota niso vaša pota. Moje misli niso vaše misli.« Vznemirila sem se. Bila sem grajana, vendar me je grajal Gospod. Tako čudovit glas! Gospod me je grajal! To me sploh ni motilo.

»Govori mi, Gospod, tudi če je to tvoj ljubeči očitek.« Tistega dne sem bila navdušena.

»Moje poti niso tvoje poti. Moje misli niso tvoje misli.«

Zdelo se mi je, da postajam precej dobra v poznavanju Njegovih poti in Njegovih misli.

»Moje poti niso tvoje poti. Moje misli niso vaše misli.«

10: Pp 5,16

11: Pp 7,12

12: Raz 1,15

Njegove poti so višje. Njegove misli so višje. On nas nenehno kliče iz zemeljskega v nebeško, iz naravnega v nadnaravno. O, zvok Njegovega glasu! On me lahko kadar koli pokara.

Ena od naših težav kot Američanov je, da slišimo preveč zvokov. Slišimo preveč glasov. Preveč je celo zvokov, ki jih slišimo v službi. Ljudem v šali povem (ker imam na voljo svoje kasete), da bi rada pripravila zvočno kaseto z naslovom »*Naučiti se spoznati Božji glas*« in jo prodajati po vsej Ameriki. Ko bi jo vstavili v svoj predvajalnik, bi bila vso uro popolna tišina.

»*Naučiti se spoznati Božji glas*« – ena ura tišine, ki nam omogoča, da slišimo Boga!

Tisti, ki živimo v tujini, se pogosto znajdemo v krajih, kjer se nimamo s kom pogovarjati. Potovala sem z vlaki, avtobusi in letali, ko ni bilo nikogar, ki bi govoril angleško. Ljudje so se pogovarjali v svojih jezikih. Tako sem se naučila komunicirati z Gospodom.

V Združenih državah Amerike ste nenehno zasuti z zvokom. Naučiti se morate uglasiti na nežen Odrešenikov glas. »*Njegov glas kakor glas mnogih vodá.*«¹³ O, kako vznemirljiv je Njegov glas! Na svetu ni večjega vznemirjenja. Če bomo za Njegov glas gluhi, če bomo zatrli poslušanje Njegovega glasu, če ne bomo cenili Njegovega glasu in bomo raje slišali kaj drugega, bo šel nekam drugam in govoril nekomu drugemu. Če pa ljubimo zvok Njegovega glasu, se bo z nami pogosto pogovarjal.

Ste že kdaj koga poklicali in mu rekli: »Pogrešam zvok tvojega glasu«? Ste se kdaj znašli v Gospodovi navzočnosti

13: Raz 1,15

in mu rekli: »Naj slišim tvoj glas; ne prosim te, da bi mi rekel, da sem dober; ne prosim te, da bi mi rekel, da sem čudovit; ne prosim te niti, da bi mi povedal, kaj naj storim ali kam naj grem; želim samo slišati tvoj glas«? To morate storiti. On čaka, da bo to slišal.

Nevesta iz Pesmi pesmi z navdušenjem pravi:

*Glas mojega ljubljenega! Glej, prihaja, skače
na gorah, poskakuje po hribih.* Pp 2,8

V zameno nam govori tako nežno:

*Očarala si moje srce, moja sestra, moja
nevesta; z enim izmed svojih očes si očarala
moje srce, z eno verižico svojega vratu. Kako
poštena je tvoja ljubezen, moja sestra, moja
nevesta! Kako mnogo boljša je tvoja ljubezen
kakor vino! In vonj tvojih mazil kakor vse
dišave. Tvoje ustnice, oh moja nevesta,
kapljajo kakor satovje. Med in mleko sta pod
tvojim jezikom in vonj tvojih oblek je podoben
vonju Libanona. Obdan vrt je moja sestra,
moja nevesta, zaprt izvir, zapečaten studenec.
Tvoje rastline so sadovnjak granatnih jabolk s
prijetnimi sadovi; kana z nardo; narda in
žafraan; kolmež in cimet, z vsemi kadilnimi
drevesi; mira in aloja z vsemi vodilnimi
dišavami; vrtni studenec, vodnjak živih vodá in
vodotoki iz Libanona.* Pp 4,9-15

Spim, toda moje srce bedi. To je glas mojega

ljubljenega, ki trka, rekoč: »Odpri mi, moja sestra, moja ljubezen, moja golobica, moja neomadeževana, kajti moja glava je napolnjena z roso in moji prameni z nočnimi kapljami.«

Pp 5,2

Krasna si, oh moja ljubezen, kakor Tirca, ljubka kakor Jeruzalem, strašna kakor vojska s prapori. Svoje oči odvrni od mene, kajti prevzele so me. Tvoji lasje so kakor trop koz, ki se pojavljajo iz Gileáda. Tvoji zobje so kakor trop ovc, ki gredo gor s kopanja, od katerih vsaka rojeva dvojčke in med njimi ni niti ene jalove. Kakor košček granatnega jabolka so tvoja sènca znotraj tvojih pramenov. Šestdeset je kraljic in osemdeset priležnic in devic brez števila. Moja golobica, moja neomadeževana je le ena, je samo ena od svoje matere, je izbranka nje, ki jo je rodila. Hčere so jo videle in jo blagoslovile, da, kraljice in priležnice in so jo hvalile. Kdo je tista, ki gleda kakor jutro, lepa kakor luna, čista kakor sonce in strašna kakor vojska s prapori?

Pp 6,4-10

Tako zelo nas ljubi.

Dobro je primerjati Gospoda z vsemi najlepšimi stvarmi v življenju. Vem, da ni nobene primerjave, vendar On rad sliši, da to rečemo. Moški, vaše žene vedo, da so najlepše, vendar rade slišijo, da to rečete. Želijo si, da jih spomnite, zakaj so prav oni izbranci. Povejte Gospodu, zakaj je

»vodilen med deset tisoči.«¹⁴

Ne bojte se intimnosti. V Pesmi pesmi odnos prehaja od kralja do pastirja, od ljubimca njene duše do ljubljenega. Spoznajte ga na vse te načine.

Nekateri ljudje se razburjajo zaradi Boga. Če se morate razburjati, se razburjajte z vsemi drugimi, vendar se ne razburjajte z Bogom.

Ko sta se mama in oče prvič podala v služenje, sta vse svoje prihranke vložila v šotor in pripadajočo opremo. Oba sta pustila službo. Med prvim prebujenjem, ki sta ga imela, je nevihta podrla šotor. Oče je bil tako razburjen, da se je odločil vrniti domov in se vrniti k svojemu posvetnemu delu. Verjetno je govoril proti Bogu, saj se je spomnil, da je mama začela jokati in mu rekla: »Wallace, ne govori tako o Jezusu.« To se je očeta dotaknilo. Bil je tako močan, mati pa tako občutljiva.

»Če lahko moja mala žena prenese ta neuspeh in se ne pusti omajati, če lahko prenese preizkušnje, potem lahko tudi jaz. Sem velik, močan moški.« Nikoli več ni želel »nazadovati.« Premaknile so ga materine besede.

Če se razburite, ne govorite proti Jezusu. V vsaki situaciji je popolnoma čudovit. V njem ne najdem nobene napake. Vse Njegove poti so vzvišene. Vse Njegove poti so svete. Vse Njegove poti so veličastne.

Obožujte Ljubljenega v intimnosti!

SLAVA

Potem ... stojte v slavi!

Območje slave

*Toda mi vsi, ki z odgrnjenim obrazom
gledamo kakor v steklu Gospodovo slavo,
smo iz slave v slavo preobraženi v isto
podobo, celó kakor po Gospodovem Duhu.*

2 Kor 3,18

Kaj je območje slave? To je območje večnosti. To je razodetje Božje navzočnosti. To je manifestacija Njegove navzočnosti. On je slava. On je povsod, toda slava je manifestacija te resničnosti. Zemlja ima ozračje zraka, medtem ko je nebeško ozračje slava, Njegova navzočnost. Ko se slava spusti, je to košček nebeškega ozračja, ki se spusti k nam, okus Njegove manifestirane navzočnosti.

Ne vidimo zraka, mar ne? Toda vsi bi bili mrtvi, če ga ne bi dihali. Zraka se ne zavedamo, razen če vidimo veter, ki razgrinja listje na drevesih. Vendar je zemlja prekrita z njim. Prav tako niti enemu centimetru nebes ne manjka slave. Zdaj nam Bog daje okusiti to slavo, Nebesa, ki se kažejo na zemlji.

Bog svojo slavo vidno razodeva mnogim ljudem. Govorila sem v cerkvi Dr. Fucia Picketta v Dallasu. Po bogoslužju je k meni pristopil brat in rekel: »Sestra Ruth, ko ste govorili, smo videli slavo kot oblak, ki je vstopil in se začel dvigati v prehodih ter je počasi pokril skupnost. Bolj

ko ste govorili, bolj se je oblak dvigal. Ko ste končali, je bil že nad glavami vseh ljudi. Bili ste na odru in slava se je še naprej dvigala, dokler nismo videli le vaše glave.«

Včasih, ko sem govorila, me ljudje sploh niso mogli videti. Videli so lahko le svetlobo Božje slave. Velikokrat so mi ljudje povedali, da so med mojim pridiganjem videli oblak, ki se je oblikoval kot postava človeka in stal ob meni, medtem ko sem pridigala. Oblak so videli tudi nad menoj, ob meni, za menoj, pred menoj in kako me obdaja.

Včasih se slava spusti kot kapljice rose. Včasih se spusti kot zlate dežne kaplje. Včasih pride kot oblačni steber. Včasih pride kot ognjeni steber. Včasih pride kot megla. Nekateri ljudje vidijo drobne iskrice, prah slave, ki pada z Njegovega oblačila. Nekateri jo vidijo kot siv ali rumen dim. Ljudje jo vidijo na različne načine. Ni pomembno, kako točno vidite slavo, samo glejte jo.

Eden od naših mladih v Jeruzalemu je videl slavo in jo opisal kot »velikanski maršmalov.« No, če se mu je zdela kot maršmalov, je to v redu. Nekateri vidijo Božji ogenj, ki se spušča, kot ognjena krogla ali ognjeni jeziki. Besedišče, s katerim opisujemo slavo, ni pomembno. Pomembno je, da jo doživimo. Naj slava pride v središče Božjega ljudstva, slava Njegove navzočnosti.

Tako kot verjamemo v ustvarjeno slavljenje in ustvarjeno oboževanje, verjamemo tudi v ustvarjeno slavo.

*In Gospod bo nad vsakim prebivališčem gore
Sion in nad njenimi zbori ustvaril oblak in dim
podnevi in svetlikanje plamenečega ognja
ponoči, kajti nad vso slavo bo obramba*

(pokrivalo).

Iz 4,5

Šele začenjamo videti slavni Gospodov dan. Bog nam je pokazal, da lahko vsak dan izkusimo slavo s preprostostjo slavljenja in oboževanja. Ne gre za to, da v cerkvi ne bi imeli slavljenja. Ne gre za to, da v cerkvi ne bi imeli oboževanja. In ne gre za to, da v cerkvi ne bi bili deležni slave. Toda nismo vedeli, kako slavljenje in oboževanje delujeta skupaj, da bi prinesla slavo.

Ne glede na to, ali molim sama, s tremi ali štirimi drugimi ljudmi ali s tremi ali štirimi tisoč ljudmi, če slavim in še naprej slavim, dokler ne pride duh oboževanja, in še naprej obožujem, kmalu pride slava. Čas za oboževanje moramo preživeti tako, kot smo ga preživeli v slavljenju.

To ne traja več ur. Ko se naučite, kako teči v Duhu, lahko hitro pridete v skrivni prostor, skriti prostor stopnic.

Jakob je videl lestev z angeli, ki so se vzpenjali in spuščali. V hebrejščini je beseda za lestev *sulam*. Njena številčna vrednost je 136. Prav tako ima beseda za glas, kol, številčno vrednost 136. Glas torej postane lestev za vzpenjanje. Na naših srečanjih redno videvamo angele. Prihajajo, ker naše slavljenje in oboževanje ustvarjata vzdušje nebes. Slavljenje in oboževanje prinašata slavo. Gospod to slavo prinaša k nam in nas tudi vzpenja v slavo. Ste lačni slave?

Nikoli ne mislite, da ste presegli slavljenje. Slavljenje bo vedno potrebno. To je ključ. Je vstop. Je vzpon. Ljudje pri bogoslužju pogosto poskušajo začeti s oboževanjem. To ne deluje enako. Bog nas časti zaradi lakote v naših srcih. Toda če želimo doživeti globoko oboževanje, moramo najprej

živahno slaviti. Če imamo živo slavljenje, bomo imeli globoko oboževanje. In tako se bo pokazala polnost Božje slave.

Morda še nikoli niste slišali za slavo. Pred nekaj leti smo imeli na velikonočno nedeljo v Jeruzalemu zelo natrpan dan. Moj brat je s svojo turistično skupino zgodaj zjutraj odhajal čez mejo v Jordanijo, na poti nazaj v ZDA. Dan se je za nas začel z bogoslužjem ob sončnem vzhodu. Nato smo skuhali, za zajtrk pogostili veliko ljudi in odšli pospremit skupino. Imeli smo nedeljsko bogoslužje in ponovno kosilo na vrtu. Popoldne smo šli poslušat zbor, ki je pel »Mesijo.« Ko smo prišli do večernega bogoslužja, sem se spraševala, ali bodo naši ljudje tako utrujeni, da ne bomo imeli dobrega bogoslužja.

Ko smo začeli bogoslužje, je Karen Stage, eno od naših deklet, spregovorila. Nisem prepričana, ali je bila to beseda slavljenja ali prerokbe, vendar je v njenem glasu zvenela večnost, ki je bila tako veličastna. S seboj je prinesla osvežitev. Bilo je, kot da smo si vsi v eni sekundi vzeli enomesečni dopust. Bili smo pripravljeni za cerkev. S svojim glasom je na srečanje prinesla večnost. To je bil zvok slave, ki je napolnil naše duše in nam dal energijo.

Če je lahko Hitler s svojim glasom v negativnem smislu obvladoval množice, bo Bog imel ljudstvo, ki bo imelo maziljenje na svojem glasu. Ko bodo govorili, se bo pokazala Božja slava.

Nekateri ljudje so bili kritični do brata Rolanda Bucka in njegovih izkušenj z angeli, ki jih je opisal v svoji knjigi »*Angels on Assignment*.« Ko je knjiga prvič izšla, je mati ob obisku Jeruzalema s seboj prinesla en izvod. Ko mi jo je

glasno prebrala, sva skupaj jokali. Zgodbe, ki jih je pripovedoval, so naju tako blagoslovile. Nekaj časa je brala in nato sva malce jokali. Potem je brala še malo in še malo sva jokali. Vedeli sva, da je to od Boga.

V tistem času, ko je bil deležen toliko kritik, nam je nekdo prinesel kasete, na katerih je pripovedoval isto zgodbo, kot je opisana v knjigi. Ko sem poslušala te kasete, sem v njegovem glasu slišala zvok večnosti. Poznala sem ta nebeški zvok. Poznala sem ta zvok slave. Sploh mi ni bilo treba slišati, kaj je govoril. Prepoznala sem območje Duha. Obstaja zvok slave, ki služi globini duha.

William Branham je imel v svojem glasu zvok slave. Bog je Harolda Bredesona, nizozemskega reformiranega duhovnika, napolnjenega z Duhom, uporabil za blagoslov mnogih ljudi. Njegovo služenje me je vedno blagoslavljal, saj je bil v njegovem glasu slišati zvok slave.

Nekateri ljudje ga imajo tudi takrat, ko ne slavijo in ne obožujejo. Lahko govorijo o ceni fižola, o rižu na Kitajskem, pa imajo v svojem glasu še vedno ta zvok slave.

Jezus je imel ta zvok v Svojem glasu. In Bog ga želi dati v naše glasove. Dobili ga bomo, ko bomo vedno bolj uporabljali svoje glasove, da bi ga slavili in oboževali.

... da ste v vsaki stvari obogateni po njem, v vsej izgovarjavi in v vsem spoznanju ...

1 Kor 1,5

Milost in mir naj se vam pomnožita prek spoznanja Boga in Jezusa, našega Gospoda, glede na to, kot nam je njegova božanska moč

dala vse stvari, ki se nanašajo na življenje in bogaboječnost, prek spoznanja tistega, ki nas je poklical v slavo in krepost [odličnost].

2 Pt 1,2-3

Ni dovolj, da se Božja slava razodeva na Kitajskem, v Afriki ali Aziji. Živeti moram na področju, kjer se Božja slava razodeva v mojem življenju. Ko se slava razodeva, se mi začneta množiti milost in mir. Slava deluje v nas, da bi nas naredila za zmagovalce v vseh pogledih. Slava deluje v nas, da bi prinesla odličnost. Znani bi morali biti kot tisti, ki imajo odlične duhove in odlične službe. To odličnost lahko dosežemo le tako, da poznamo območje Božje slave. Od Boga Očeta je namreč prejel čast in slavo, ko mu je prišel tak glas iz odlične slave:

»Ta je moj ljubljeni Sin, v katerem sem zelo zadovoljen.«

2 Pt 1,17

Nekateri med vami morda razmišljate: »Sestra Ruth, Mislila sem, da si želimo slave, da bi lahko videli čudeže ozdravljenja in osvoboditve.« Da, tudi to si želimo in to pride s slavo. Toda vsi niso bolni. Vsi potrebujejo mir in milost.

Pred mnogimi leti mi je Gospod v Jeruzalemu spregovoril, da bi morali v naši svetopisemski šoli imeti pouk o slavi. Čutila sem, da nisem opremljena za poučevanje te teme, zato sem poklicala sestro Victorine Cheek, staro binkoštnico, ki je bila dolga leta odlična svetopisemska učiteljica. Pri nas je poučevala enkrat tedensko. »Sestra Victorine,» sem vprašala, »ali bi bila

pripravljena poučevati o slavi? Bog mi je rekel, da želi, da bi imeli nekaj lekcij o tej temi.«

Rekla je: »Da.« Kasneje je premislila in poklicala nazaj ter rekla, da misli, da ni pripravljena poučevati o slavi.

No, vedela sem, da Bog želi, da se naučimo več o slavi, zato sem se odločila, da bom učila, kar sem vedela. »Naučila vas bom vse, kar vem o slavi,« sem rekla našim ljudem prvi dan, »potem pa bomo morali verjeti, da bo Božje razodetje prišlo na področju slave.« To smo tudi storili.

Ko pridigaš o odrešitvi, se ljudje odrešijo. Ko pridigaš o ozdravljenju, ljudje ozdravijo. Ko pridigaš o finančni preskrbi, se ljudje začnejo premikati v Božjo preskrbo. In ko pridigaš o slavi, ljudje pričnejo imeti razodetje o Božji slavi.

Bog nas je v Svoji zvestobi začel učiti. Ko pa smo se zazrli v slavo, smo ugotovili, da ima sovražnik naših duš številne taktike za odvrčanje pozornosti od Gospoda in Njegove slave, da bi nas od Gospoda in Njegove slave, odvrnil k vsakdanjim življenjskim težavam. Bog je enemu od naših mladih dal naslednji napev:

***Kaj bo prišlo
iz Gospodovega ognja?
Samo SLAVA! Samo SLAVA!
In kaj si želimo mi?
Samo SLAVO! Samo SLAVO!
In koga si želimo?
Samo JEZUSA! Samo JEZUSA!***

Odločili smo se, da nas nič ne bo oviralo ali zmotilo, ko se bomo prebijali v slavo. Zdaj skorajda ni trenutka, ko se zberemo, da v našo sredino ne bi prišel čudovit občutek Božje slave.

Ko smo na začetku začeli uporabljati katoliško cerkev, Sveti Peter en Galicantu, je bila to tako neverjetna ekumenska priložnost – daleč nad vsem, kar se je takrat ekumensko dogajalo v Jeruzalemu.

Nismo vedeli, kako dolgo bomo imeli privilegij bogoslužja na gori Sion. Nismo poznali vseh Božjih namenov za nas, poznali smo le začetek. Zato smo Bogu obljubili, da ga bomo vsak večer slavili in oboževali z vsem, kar je bilo v nas. Tudi v zelo mrzlih nočeh nam je Gospod pomagal izpolniti to obljubo.

Vsak večer smo oboževali, kot da bi bila to naša edina noč na gori Sion – čeprav smo si cerkev izposodili za skoraj deset let in še vedno ohranjamo tesne odnose s patri.

Slavljenje je vstop v Gospodovo navzočnost. Duh oboževanja pride, ko vstopimo v kraj velikega maziljenja.

Nekdo je rekel, da moramo iti globlje, da bi prišli višje. Menim, da je to podobno vprašanju o kokoši in jajcu: kaj je prej, kokoš ali jajce? Osebnostno verjamem, da moramo iti višje, da bi lahko šli globlje. V slavljenju se vzpenjamo. Bolj kot je slavljenje vzneseno, večja bo globina oboževanja.

Slavljenje prinaša maziljenje, oboževanje pa slavo. Če želite, da je slava pri vsakem bogoslužju, mora biti pri vsakem bogoslužju tudi oboževanje. Tako kot slavimo, dokler se maziljenje ne poveča, tako moramo oboževati, dokler ne pride slava.

Pri nekaterih bogoslužjih lahko obožujemo dlje. Všeč so mi jutranja bogoslužja, ker se lahko posvetimo daljšemu slavljenju in daljšemu oboževanju, da pride slava. Ko pride slava, se zgodi dvojje. Prvič, duh razodetja začne delovati v naših srcih.

In drugič, slava nas spremeni.

*Torej Gospod je ta Duh, in kjer je Gospodov
Duh, tam je svoboda.* 2 Kor 3,17

Ta svoboda se pokaže, ko obožujemo. V 18. vrstici piše:

*Toda mi vsi, ki z odgrnjenim obrazom gledamo
kakor v steklu Gospodovo slavo, smo iz slave v
slavo preobraženi v isto podobo, celó kakor po
Gospodovem Duhu.* 2 Kor 3,18

Vstopite v območje slave in si oglejte čudovite stvari, ki vas čakajo pri Bogu.

Ena od najpomembnejših sestavin za razodetje slave je enotnost. Ugotovili smo, da lahko pojemo iste pesmi in plešemo isti ples, pa nismo v enotnem duhu. In slava ne pride, dokler nismo v enem duhu. Ko pride edinost duha, se pokaže enotnost. Ko pride enotnost, takoj nastopi slava. Zaradi želje po slavi ste pripravljeni odložiti marsikatero malenkost, za katero ste se borili v preteklosti, stvari, ki so v resnici brez pomena – v luči večnosti.

V orkestru posamezni glasbeniki uglasijo svoje instrumente, nato pa sledijo dirigentu. Ne preverjajo, ali so med seboj sinhronizirani. Nasprotno, ker je vsak od njih sinhroniziran z dirigentom, so samodejno v času drug z drugim. Gospod nam je pokazal, da če so v danem trenutku

bogoslužja vsi osredotočeni na Gospoda, je to enotnost.

Zelo mi je všeč stavek iz refrena:

*Samo pozabite nase
in se osredotočite Nanj
ter ga obožujte!*

Nekega jutra smo vsi prišli na molitveno srečanje v Betlehemu nekoliko utrujeni od poznega srečanja prejšnji večer. Eden od bratov tistega jutra je v približno dveh minutah stekel na Božjo goro in že na vrhu mahal s svojim praporom. »Tukaj sem! Tukaj sem!« Nihče drug še ni dosegel vznožja gore.

V starih binškoštnih dneh, ko je bil nekdo blagoslovljen, si bil vesel, da je bil blagoslovljen, in si stal ob strani ter gledal, kako je bil blagoslovljen. Potrepljala sem ga po rami in rekla: »Pojdi nazaj dol in vse skupaj odpeljemo gor.«

To ni dan, ko ena oseba vidi slavo, ostali pa samo sedimo in gledamo ter poslušamo. O, ne! To je dan, ko ga bo vse meso videlo skupaj. Nič ni bolj čudovitega od tega, da se slava skupaj razodene celotnemu občestvu.

Tistega jutra se je brat vrnil dol in nadaljevali smo s slavljenjem, se počasi pomikali navzgor, dokler nismo vsi skupaj začeli teči. Skupaj smo se dvigali vedno višje in višje. Nato smo začeli oboževati in slava je prišla. Ko je minilo nekaj ur, sem ga potrepljala po rami in ga vprašala: »Ali ni bilo bolje?«

»Da,« je priznal, »bolje je, ko vsi skupaj vidimo slavo.« Bog nas uči, kako to storiti. Kar se je prej dogajalo individualno, se zdaj dogaja v skupnosti. Prav zborovski

vidik slavljenja je bil za ljudi ob prvem prihodu v Jeruzalem nekaj novega.

Oh, da bi ljudje hvalili Gospoda za njegovo dobroto in za njegova čudovita dela človeškim otrokom! Naj ga povišujejo tudi v skupnosti ljudstva in ga hvalijo v zboru starešin.

Ps 107,31-32

Pastorji, voditelji pesmi, ne vznemirjajte se, ko se poskušate premikati na te načine in se zdi, da to ne deluje vedno. Bog vas bo učil. Včasih se več naučimo ob trenutkih, ko to pogrešamo. Zdaj se vsaj zavedamo, da to pogrešamo. Prej se tega sploh nismo zavedali.

Preprosto smo nadaljevali v svoji lastni obliki oboževanja in liturgije.

Želimo, da bi se Božja slava v teh dneh pokazala sredi ljudstva. In Bog nam pomaga, da ga znamo slaviti, da znamo oboževati in občudovati, dokler se ne razodene Božja slava.

Na področju oboževanja se bolj zavedamo kakovosti Božje ljubezni. Na področju slave pa se bolj zavedamo Njegove svetosti. Zato angeli kličejo: »Svet! Svet!«

Eden je vzklikal drugemu in govoril: »Svét, svét, svét je Gospod nad bojevniki. Celotna zemlja je polna njegove slave.« Iz 6,3

Ko se znajdemo v območju slave, ne le razumemo, zakaj angeli kličejo svet, ampak se jim pridružimo!

Območje slave je območje večnosti!

Slava prinaša lahkotnost

***Trudimo se torej, da vstopimo v ta počitek,
da ne bi katerikoli človek padel po istem
zgledu nevere.***

Heb 4,11

Prva stvar, ki jo opazimo v območju slave, je lahkotnost, ki jo prinaša. Slava prinaša lahkotnost v vseh razsežnostih služenja. Slava prinaša lahkotnost, na primer pri služenju ozdravljenja. Morda smo v eni dimenziji molili za bolne, toda ko se premaknemo v območje slave, se ozdravljenje preprosto zgodi. Nobenega boja ni.

Slava prinaša lahkotnost na področju financ. Medtem ko smo ljudi prosili, naj darujejo Gospodu, in smo jih morda morali včasih k temu tudi spodbujati, toda ko pride slava, hitro in prostovoljno izpraznijo svoje denarnice.

Karkoli nas je Bog poklical storiti na katerem koli področju služenja, slava prinaša lahkotnost in odstrani boj, prizadevanje in trud. Zaradi nje se počutiš, kot da si na toboganu Svetega Duha. Kralju slave prepustiš, da opravi svoje delo.

»Kaj naj storim v življenjskih skrajnostih?« Če lahko ostanete sami z Bogom in ga začnete slaviti, nato pa preidete v oboževanje in pustite, da se slava spusti, se boste znašli kot zmagovalec. Ugotovili boste, da Bog deluje v vaš prid.

Pred nekaj leti, ko sem se ravno vrnila s potovanja v

tujini, sem vstopila v našo skupnost v Jeruzalemu. Še nikoli nisem občutila Božje slave, kot sem jo občutila tam tistega dne. Občutek Njegove navzočnosti je bil neverjeten. Takšnega strahospoštovanja nisem čutila ne prej ne pozneje. Mnogi so doživeli to, čemur pravimo »sveta tišina.« Po veliko slavljenja, razveseljevanja in veliko oboževanja se zdi, kot da bi dirigent po crescendo pripeljal orkester v tihi trenutek in bi vsi stali v popolni tišini ter čutili veličastno navzočnost Božje slave.

Tistega dne v Jeruzalemu sem to občutila kot še nikoli prej. Nenadoma sem se zavedla, kako preprosto je obuditi mrtve in ozdraviti vse vrste bolezni in obolenj. Kako preprosto je v tem območju slave! Kako lahko je videti ljudi, ki skačejo z invalidskih vozičkov in z nosil! Kako lahko je videti, kako se odpirajo slepe oči in odpirajo gluha ušesa! V tem območju slave ni nič nemogoče.

Ta slava je morala ostati z nami dve ali tri ure. Bog nam je, kot to pogosto počne, dal predokus večjega dne, da bi lahko spodbudili sebe in druge, da bi se premaknili v območje slave.

Tisti dan mi je Bog pokazal, da če v meni ne deluje smrt, če ni grenkobe, sporov, kritik (ničesar od smrti), lahko ukazujem smrti. Če v meni deluje smrt, nimam oblasti nad smrtjo. Če po meni teče samo življenje, imam oblast nad smrtjo in ji lahko ukazujem v Gospodovem imenu. Premakniti se moramo v Božjo moč vstajenja. Ko bomo živeli v območju slave, bomo videli čudeže, kakršnih svet še ni videl.

Katherine Kuhlman je služila v območju slave. Preprosto je klicala, kar je videla, da dela Bog.

William Branham je služil v območju slave.

Nekateri posamezniki, kot je Benny Hinn, danes začenjajo delovati v območju slave.

Toda Bog bo po vsem svetu pripeljal cele kongregacije, ki se bodo znale gibati v njej.

Če smo se naučili, kako slaviti, in postali ljudje, ki slavijo (kar v preteklosti nismo bili), če smo se naučili, kako nam je z Njim udobno, da zaupamo in smo sproščeni, in postali ljudje, ki obožujejo (kar v preteklosti nismo bili), mar nas Bog ne more pripeljati v to, da bi bili ljudje slave z maziljenjem slave?

Sveto pismo pravi:

*Kajti zemlja bo napolnjena s spoznanjem
Gospodove slave, kakor vode pokriva jo morje.*

Hab 2,14

Bog ne pravi, da se bo Njegova slava hočeš nočeš spustila na svet. Ne! Bog je vedno uporabljal glinene posode. Torej, če bomo videli povečanje slave na zemlji, bo to po ljudeh, kot ste vi in jaz. Seznaniti se moramo s slavo. Doživeti moramo območje slave kot še nikoli prej.

Vsak z Duhom napolnjen Božji otrok ima privilegij, da slavo in lahkotnost vnese v službo, v svoje življenje, v svoja gospodinjstva, v svoje cerkve, v svoje skupnosti, v svoj narod. To počnemo s svojimi glasovi. S povzdigovanjem glasu v prostor vnesemo drugačno vzdušje.

Moj prijatelj Don Walker pravi: »Produktivnosti semena ne določa seme samo. Določa jo zemlja. Zemlja, ki jo je pripravil Duh, sprejme seme, ki nato prinese stokratno rodovitnost.« V območju slave smo rodovita zemlja in

lahko prinesemo stokratno rodovitnost.

S prisotnostjo slave se vam ni treba več truditi za svojo službo, kot ste se včasih. Ni vam več treba delati na svojem poslu, kot ste se včasih morali truditi. Ni vam treba več delati na svoji družini, kot ste se včasih morali truditi. V območju slave je počitek, lahkotnost.

*Trudimo se torej, da vstopimo v ta počitek, da
ne bi katerikoli človek padel po istem zgledu
nevere.*

Heb 4,11

Apostol Pavel nam podaja paradoks. Obstaja prizadevanje, delo. Vendar si prizadevamo le, da bi vstopili. Ko vstopite, spoznate počitek.

Slava prinaša lahkotnost!

Slava prinaša razodetje

Kajti Bog, ki je zapovedal svetlobi, da zasije iz teme, je zasijal v naših srcih, da nudi svetlobo spoznanja Božje slave na obrazu Jezusa Kristusa.

2 Kor 4,6

Slava prinaša razodetje. Ko se kaže Njegova navzočnost, začnete videti v območje slave.

Razodetje se vedno začne pri Gospodu. Razodetje je lahko sprva preprosto, ko ga začnete videti. Nekateri vidijo le Njegove noge. Nekateri vidijo le Njegovo roko. Nekateri vidijo Njegov obraz.

Od kod prihaja ta »svetloba spoznanja Božje slave«? Prihaja iz samega »obrazu Jezusa Kristusa.« Zato pridem k bogoslužju in začnem slaviti, potem nadaljujem v oboževanju. Ko obožujem, začnem gledati Gospoda. Slava prinese maziljenje, da vidim. Prepričana sem, da mnogi od vas še nikoli niso videli Gospodovega obraza. Zagotavljam vam, da ga boste videli, če boste oboževali, dokler ne pride slava. Bolj ko boste oboževali, večja bo slava, bolj boste videli. Prišli boste do tega, da nikoli ne boste oboževali, ne da bi videli Jezusov obraz.

»Spoznanje Božje slave« prihaja iz »obrazu Jezusa Kristusa.« Zato moramo biti tisti, ki vidijo Njegov obraz. To ni le dodaten privilegij za izbrano skupino ljudi. Vsakemu

izmed nas je dano, da ima oči, ki so maziljene, da vidijo.

Na začetku binkošti nas niso učili, da lahko vsi vidimo. Verjeli smo v videnje in vedno so obstajali tisti, ki so bili vidci. Ker nas niso učili, da bi verjeli, da vidimo, so bili mnogi med nami dolga leta brez vida. Nekega dne nam je Bog spregovoril v Jeruzalemu in rekel, da celosten človek (v naravi) vidi, sliši in čuti. Če nekdo ne sliši, rečemo, da je »gluh.« Če malo sliši, rečemo, da je »naglušen.« Če sploh ne vidi, rečemo, da je »slep,« če pa le malo vidi, rečemo, da »slaboviden.« Vendar nas nikoli niso učili, da lahko vsi vidimo v Duhu.

Bog nas želi v vidu popeljati do svojega prestola. Želi nam pokazati Jezusov obraz. S tem, ko vidim Jezusa, se spremenim. Vsakič, ko stojim v slavi, sem še malo bolj spremenjena. Vsakič, ko pogledam Njegov obraz, se v meni prebudi želja, da bi mu bila bolj podobna. On je zgled. V slavi ga vidim in si želim biti podobna Njemu.

Poleg slave se lahko pojavi splošna želja, da bi mu bila podobna. Toda v slavi vem, kaj pomeni biti podobna Njemu. Vem, kako je občutiti Njegovo sočutje. Vem, kakšen je občutek Njegove svetosti. Vem, kakšna je Njegova ljubezen. Vem, kakšno je Njegovo usmiljenje. V slavi ga poznam na način, kot ga ne morem spoznati na noben drug način.

Gospod želi, da bi bili maziljeni, da bi videli. Vse, kar je videl Ezekiel, lahko vidimo vi in jaz. Vse, kar je videl Janez Razodetnik, lahko vidimo tudi mi. Preprosto nismo dovolj učili o videnju v območju Duha. Bog mi je pokazal, da če so ljudje poučeni, zelo zlahka vidijo Gospodov obraz. To sem preizkusila na poletnem šotorskem srečanju.

Sestra Gladys Faison, ki je našo cerkev obiskovala petnajst ali dvajset let, je nekega večera tistega tedna prišla na oder in jokala.

»Sestra Faisonova, zakaj jokaš?« sem jo vprašala.

»Bila sem tako blagoslovljena,« je rekla. »Vsa ta leta sem se borila in želela videti Gospoda. Trudila sem se, da bi videla nebesa. Trudila sem se, da bi vstopila v nekaj večnega. Ta teden, ko smo peli v Duhu, sem vsak dan videla Gospoda. Videla sem nebesa. Vse to je bilo tako lahko. Nikoli nisem vedela, da je to tako preprosto.« Na desetine drugih je imelo podobno izkušnjo.

Včasih grem v cerkve, kjer je več sto ljudi, a nihče od njih ni nikoli videl Gospodovega obraza. Ko skupnost deset ali petnajst minut stoji in obožuje, jih vsaj petdeset prvič vidi Gospoda.

Zakaj se to zgodi prav v tistem trenutku in pride tako zlahka? Ker so bili naučeni, da lahko vidijo, in pričakujejo, da bodo videli. Ko gledate v pričakovanju, da boste videli, začnete videti.

Torej Gospod je ta Duh, in kjer je Gospodov Duh, tam je svoboda. Toda mi vsi, ki z odgrnjenim obrazom gledamo kakor v steklu Gospodovo slavo, smo iz slave v slavo preobraženi v isto podobo, celó kakor po Gospodovem Duhu. 2 Kor 3,17-18

Ne glede na to, kakšne izkušnje imate z Bogom, ne boste nikoli doživeli ničesar bolj vznemirljivega, kot je gledanje Njegovega obraza. V slavi se postopoma naučite, kako priti in pogosteje videti Njegov obraz. Njegov obraz torej ni več

tako izmuzljiv. Prav tako ga ne vidite skozi temno steklo. Vidite ga iz oči v oči.

Spomnim se časov, ko sem si tako želela videti Njega. Nekateri moji prijatelji so ga videli iz oči v oči, jaz pa ne. Nisem vedela, kako naj to storim. Želim si, da bi kdo vodil seminar na to temo. Bila sem tako lačna, tako zelo lačna, da bi videla Njegov obraz. Zelo sem mu hvaležna, da me je naučil, kako to storiti.

Spominjam se dni, ko je Irena, moja prijateljica in sodelavka, jokala, ker so vsi drugi imeli videnja, ona pa ne. Zdaj duh razodetja tako lepo deluje v njej, da je veselje biti na srečanju z njo.

Če boste slavili, dokler ne pride duh oboževanja, in če boste oboževali, dokler ne pride slava, boste videli Gospoda. On se vam bo pokazal na toliko čudovitih načinov. Videli ga boste vedno bolj jasno in vedno bolj ga boste spoznavali – dokler vaše srce ne bo prekipevalo od tolikšne ljubezni do Njega, da bi lahko napisali svojo lastno Pesem pesmi.

Dolga leta nisem mogla razumeti, zakaj je Gospod v Svetem pismu tolikokrat rekel: *»Iščite moje obraz.«* Odkar sem postala oboževalka, sem se naučila, da se Božja volja in Božji nameni vidijo na Gospodovem obrazu. Ko gledate Njegov obraz, poznate Njegove namene. Poznate Njegovo misel. Poznate Njegove želje. Vidite Njegovo srce.

Gledala sem v Njegov obraz in videla žetvena polja sveta. Gledala sem v Njegov obraz in videla zemljevid sveta.

Janezova izkušnja je dober zgled za nas. Vse, kar je videl on, lahko vidimo tudi mi. Skoraj vsako poglavje Razodetja vsebuje besede: *»Videl sem.«*

*In obrnil sem se, da vidim glas, ki je govoril z
menoj. In ko sem se obrnil, sem zagledal sedem
zlatih svečnikov.* Raz 1,12

Janez se je obrnil, da bi videl. Hvala Bogu za obrate, ki nam omogočajo, da vidimo v območje slave. Nekateri ljudje so utrujeni od sprememb. Drugi se sprememb bojijo. Pravijo: »Ne zahtevajte od mene, naj se še bolj obrnem, da bi videl Boga,« medtem ko jih bo morda že najmanjši obrat pripeljal na to mesto videnja. Ne utrujajte se od osebnih naporov, ko gre za iskanje Boga. Janez se je obrnil in videl.

Kaj je videl? Videl je sedem zlatih svečnikov. Na koncu poglavja izvemo, da je sedem zlatih svečnikov pravzaprav sedem cerkva. Če imate težave z videnjem Gospoda, vedite to: vedno ga boste našli med njegovim ljudstvom, sredi skupnosti. Včasih ljudje, ki gredo skozi življenjske stiske, ko imajo bremena in so na hudi preizkušnji, bežijo iz cerkve. Pobegnejo od vernikov. Pobegnejo od tistih, ki jih imajo radi.

»Naveličan sem,« rečejo. »Dovolj imam.«

Gospoda boste vedno našli sredi cerkva, ne glede na to, kako nepopolne so. To je kraj, kjer želi biti najden, in to je kraj, kjer bo najden. To je kraj, kjer bo viden. On ljubi Cerkev in se je zanjo daroval.

Ni pomembno, kje se srečujemo, ali v gotski katedrali ali v hiši v predmestju. On ljubi Cerkev in vedno ga bomo našli sredi nje. Če želite videti Gospoda, se ozrite v Cerkev. Janez se je obrnil in videl sedem zlatih svečnikov.

*... in sredi sedmih svečnikov nekoga,
podobnega Sinu človekovemu, oblečenega z*

*obleko, ki sega do stopal in okoli prsi
opasanega z zlatim pasom. Njegova glava in
njegovi lasje so bili beli kakor volna, tako beli
kakor sneg in njegove oči so bile kakor plamen
ognja ...*

Raz 1,13-14

Gledal sem v te plameneče oči. In Njegovo ljubezen sem čutila kot goreč ogenj. Ta ogenj ljubezni ne more biti pogašen, dokler se ne izpolnijo vsi Njegovi nameni za svet. Ta strast do človeških duš in izgubljenega človeštva se ne more nikoli zmanjšati. Gledala sem mu v oči in videla narode sveta. Gledala sem mu v oči in videla krik Njegovega srca (odvisno od časovnega obdobja in dogajanja na zemlji).

Če želite videti Božje srce, pogledjte v Njegove oči.

Videli boste Njegovo srce. Znanje in modrost prihajata iz Gospodovih oči.

Morda boste videli Njegova usta ali druge značilnosti. Ko boste čakali v Njegovi navzočnosti, vam bo morda pokazal še druge stvari – to je, če boste imeli čas. (Nimamo vedno časa za to, kar nam želi pokazati.) Morda vam bo pokazal dele nebes. Morda vam bo pokazal svoj čudoviti vrt vrtnic, svoj vrt ljubezni, ki je večji od vrtov Šalimar v Kašmirju v Indiji ali katerega koli drugega znamenitega vrta na svetu. Na vrtnicah ni trnja in cvetovi nikoli ne zbledijo. Morda vam bo pokazal drevesa, ki cvetijo v nebesih.

Lahko vas popelje v glasbeno sobo v nebesih. Ko sem videla to sobo, je bila zelo podobna velikim knjižnicam z visokimi skladovnicami in premičnimi lestvami na tirnicah, po katerih je mogoče priti do njih. Videla sem angele, ki so

izvlekli rokopise in jih spustili v usta vernikov, ki so želeli zapeti novo pesem Gospodu. Morda boste videli angela, ki je odložil nekaj novih pesmi in se pripravlja, da vam jih bo posredoval.

Morda vam bo pokazal vse lepote, ki jih je pripravil za tiste, ki ga ljubijo.

Morda vas bo popeljal v poveljniško sobo v nebesih in vam pokazal, kako v tistem trenutku odreja gibanje svojih angelov. Morda boste videli, kako se pošiljajo nebeške vojske. Morda boste videli, kako pošilja in naroča določenim angelom, da pomagajo na določenih področjih sveta.

Bog mi je pokazal toliko čudovitih stvari o nebesih. Ena od stvari, ki me najbolj navdušuje v tem nebeškem kraljestvu, je, da ni nobenih ovir, nobenih omejitev. V naravnem svetu ne moreš iti daleč, sicer naletiš na kakšno oviro. Ko pa prideš v Duha in si v nebesih, ni nobenih ovir, nobenih omejitev. Na vseh straneh je odprtih na milijone kilometrov.

Mnogi so z nami delili svoje izkušnje o nebesih. Moj stric, Dr. William A. Ward, je imel v nebesih tako čudovite izkušnje, ki nam jih je povedal. Vedno znova je bil dvignjen v nebesa. Bog želi, da bi bili vsi mi maziljeni, da bi videli.

*Toda kakor je pisano: »Oko ni videlo niti uho
slišalo niti ni vstopilo v človekovo srce, stvari,
ki jih je Bog pripravil za tiste, ki ga ljubijo.«*

1 Kor 2,9

Toda to še ni konec te misli.

*Toda Bog nam jih je razodel po svojem
Duhu ...* 1 Kor 2,10

Bog želi, da bi živeli na področju razodetja. In v tem območju razodetja lahko živimo le, če živimo v Gospodovi slavi.

*... Gospodova slava se bo razodela in vse
meso jo bo hkrati videlo, kajti Gospodova usta
so to govorila.»* Iz 40,5

Prihaja čas, ko bo vse meso skupaj videlo razodetje Božje slave. V teh dneh Bog prihaja k nam posamično, da bi nam pokazal svojo slavo, svojo moč, samega sebe.

V Jeruzalemu smo doživeli večtedenska obdobja, ko so ljudje videli Gospoda, ne le v videnjih, ampak tudi osebno. K njim je prihajal v fizični obliki. Videli so ga hoditi po jeruzalemskih ulicah. Govoril jim je. Imeli smo veliko slavnih angelskih obiskov, v katerih so ljudje sedeli poleg angelov in se z njimi pogovarjali. Stali so z angeli in angeli so jim služili. O teh izkušnjah so lahko govorili ure in ure. To se dogaja v slavi.

Morda boste rekli: »Sestra Ruth, za vse to še nisem dovolj duhovna. Sem nova vernica.« Pogosto ugotovimo, da se novi verniki teh stvari lažje lotijo, ker se jim ni treba ničesar odvaditi. Mnogi imajo vtis, da so te stvari namenjene le peščici izbrancev. Sama sem bila pripravljena živeti in potovati več let, ko sem slišala Božji glas, nisem pa videla videnja. A odkar me je Bog prebudil, da moram tako videti kot slišati, moje življenje pozna polnost, ki je prej nisem doživljala.

V naravi ne poznam nič hujšega od slepote – da ne moreš videti lepote narave. Za kristjana je prav tako slabo, če ne vidi Gospoda in hodi slepo. Videnje je eden od načinov, kako nam Bog govori.

Ni nam treba hoditi na slepo. Božja slava je razodeta. Če imamo lahko vero, da verjamemo, da bodo ljudje ozdravljeni, če imamo lahko vero za finance, če imamo lahko vero, da gremo k narodom, ali ne moremo imeti vere na področju oboževanja in verjeti, da bomo videli Božjo slavo? Mar ni Gospod rekel:

»Kaj ti nisem rekel, da če boš verovala, boš videla Božjo slavo?«
Jn 11,40

Bog želi, da bi bili tako maziljeni, da bi imeli v srcu to željo videti uresničeno Božjo slavo.

Na naših šotorskih srečanjih smo vsa leta imeli slavna angelska obiskanja. Ponoči smo imeli izkušnje, ko je Božja slava prišla in služila ljudem. Kralj slave je navzoč, kot je Bog obljubil. Toda v teh zadnjih dneh bomo videli, kako se bo povečala Njegova navzočnost in navzočnost Njegovih nebeških vojsk.

Ko boste dvignili glave v slavljenje in vas bo Duh dvignil v oboževanje, bo vstopil Kralj slave. On bo za vas bojeval vaše bitke. V vaše služenje in osebno življenje bo vnesel lahkotnost. Njegovi angeli bodo vse bolj vidni, Božje vojske bodo prisotne pri naših služenjih, vse do Gospodovega prihoda.

Gospodova slava se bo razodela in vse meso jo bo hkrati videlo ...
Iz 40,5

Če želite biti učinkovit molitveni posrednik, morate poznati območje slave. V nasprotnem primeru boste živeli v kraljestvu človeškega razumevanja in večino časa porabili za molitev o vseh napačnih stvareh. Ko se premaknete na področje Duha, vam On pokaže, na kaj se morate osredotočiti.

Nekaj časa je diplomat z avstralskega veleposlaništva v Tel Avivu vsak konec tedna prihajal v Jeruzalem in se udeleževal naših bogoslužij. To je bilo ravno v času, ko se je Kitajska začela odpirati in ko je bilo na Bližnjem vzhodu veliko dejavnosti. Imel je dostop do diplomatskih pošilk, obveščevalnih informacij Mosada (izraelske obveščevalne službe), Cie, britanske obveščevalne službe, Avstralije in drugih zahodnih držav. Njegova naloga je bila, da je zunanjemu uradu v Canberri pošiljal telekse o novih informacijah in novih premikih. Povedal nam je, da so bile informacije, ki so prihajale v Duhu na naših molitvenih srečanjih v zvezi s Kitajsko, šest mesecev pred diplomatskimi pošilkami.

Nekega dne, ko smo molili, nam je Bog pokazal, da bo Sirija vstopila v vojno z Libanonom. Do takrat ni bila dejavno vključena in se je zadrževala na svojem ozemlju.

Ta človek je bil zelo navdušen nad tem, kar nam je pokazal Gospod, in je želel ukrepati v skladu s tem. Vendar ni mogel poslati teleksa, v katerem bi zapisal: »Bil sem na molitvenem srečanju na gori Sion in Bog nam je pokazal videnje in vemo, da bo Sirija vstopila v vojno.« Potreboval je nekaj bolj konkretnega. Skrbno je preiskal lokalne novice, da bi našel kakršno koli utemeljitev za to.

Čez dan ali dva je premier Menachem Begin komentiral,

da bo Sirija kmalu vstopila v vojno. Oborožen s to novo informacijo je diplomat odšel k svojemu veleposlaniku in dejal: »Mislim, da bi morali to informacijo poslati v Canberro.«

»To je bila le bežna izjava,« mu je odgovoril veleposlanik. »Ne moremo nečesa graditi na bežni izjavi.« (Seveda sem vedela, da Menachem Begin nikoli ni dal bežne izjave.)

Ko je naš prijatelj poskušal pritisniti na to vprašanje, je veleposlanik odgovoril: »Poslušajte, danes imam večerjo z več veleposlaniki. Dovolite mi, da najprej razširim nekaj informacij. Vaše sporočilo lahko še vedno pošljemo jutri.«

Ko je naslednje jutro prišel v pisarno, je rekel: »Pošljite ga!«

Čez nekaj dni je Sirija vstopila v vojno.

Velikokrat so se zgodile podobne situacije, v katerih je bil Sveti Duh tako zelo zvest. Bog želi, da nas naše slavljenje in oboževanje pripeljeta v slavo in na področje razodetja, da bi bili lahko učinkoviti v molitvi.

Tik preden je v Dallasu nastopilo obdobje težkih finančnih časov, so mi predstavili premožen par, ki je bil veren. Ko sem sedela nasproti njiju na letališču Dallas, Fort Worth in si z njima delila osvežilno pijačo pred odhodom, sem začela videti zavozlano kepo rdeče preje. Nisem mogla ločiti konca od začetka. Takoj sem vedela, da je zapletena krogla predstavljala njihove finance. Začel sem opisovati videnje.

»Vidim zapleteno kepo rdeče preje in Bog mi kaže, da je to vajino finančno stanje. Vajine finance so tako zapletene, da ne morete najti ne konca ne začetka.«

»Vidim Božjo roko, ki seže noter, zagradi konec in vse poravna.«

Ta je bilo vse, kar sem rekla, a solze so jim napolnile oči. V samo nekaj minutah je Bog služil potrebi v njunem življenju. Prišlo je tako zlahka.

Ko sem bila v Houstonu, je prijateljica priredila kosilo, da bi me predstavila svojim prijateljem. Ko sem dobila svoj krožnik in se usedla, so se ljudje v bližini pogovarjali o teksaški govedini. A komaj sem se usedla, že sem začela videti vizio gospe, ki je sedela poleg mene. Videla sem tri ali štiri puščice, ki so ji na obeh straneh segale v srce. Začela sem ji opisovati, kaj vidim.

Videla sem Gospodovo roko, ki je segala v srce in izvlekla eno puščico za drugo. V trenutku je bila vsaka od teh puščic izvlečena pred mojimi očmi.

Tako hitro, kot sem ji opisal videnje, je Bog opravil svoje delo. Solze so ji tekle po licih. Bilo je tako preprosto.

Enkrat sem odhajala s Kitajske in nameravala leteti naravnost v Jeruzalem. Gospod mi je spregovoril in rekel: »Hočem, da greš na Japonsko. Tam nimaš časa za služenje, vendar te bom poslal k nekomu, ki bo govoril na številnih zborovanjih. Želim, da mu poveš, o čem naj govori.«

»Koga mi pošiljaš?« sem vprašala Gospoda.

Spomnil me je, da sva s Susan pred dvema letoma nekaj časa preživela na Molitveni gori v Koreji pri sestri Choi. Ona ni govorila angleško in midve nisva govorili korejsko. Govorila pa je japonsko, tako kot mnogi Korejci (zaradi nekdanje japonske okupacije). Tam je bil na obisku japonski brat, zato je govorila z njim, on pa nama je njene besede tolmačil v angleščini.

Edina stvar, ki sem si jo zapomnila o tem japonskem bratu, je bila, da nam je povedal, da je pravkar zgradil cerkev med letališčem Narita in Tokijem. (To je tako, kot če bi rekel, da je pravkar zgradil cerkev med Los Angelesom in San Diegom.) Ko mi je Gospod rekel, naj grem k temu človeku, nisem imela možnosti, da bi o njem izvedela kaj več.

Priletela sem v Tokio, šla neposredno v enega od letaliških hotelov, vzela telefon in začela klicati cerkve na tem območju. Najprej sem poklicala baptiste. Povedala sem jim, kdo sem, da prihajam iz Jeruzalema in da sem v Koreji spoznala Japonca, ki je v zadnjih nekaj letih zgradil binkoštno ali karizmatično cerkev, ki se nahaja nekje med letališčem Narita in Tokijem. Niso mi mogli pomagati, toda dali so mi številko cerkve Assembly of God.

Poklicala sem cerkev Assembly of God. Niso poznali brata, ki sem ga iskala, niti ničesar niso vedeli o njegovi cerkvi, poznali pa so brata, ki se giblje v karizmatičnih krogih. Dali so mi njegovo številko.

Poklicala sem tega brata in še tretjič opravila isto predstavitev.

»Sestra Ruth,« je odgovoril, »nikoli vas nisem srečal, vendar je nekaj naših ljudi odšlo v Jeruzalem in obiskovalo vašo svetopisemsko šolo. Poznam brata, o katerem govorite. Naj vam dam njegovo telefonsko številko.«

Ko se je najin pogovor končal, sem poklicala na številko, ki mi jo je dal. »Brat,« sem rekla, »verjetno se me ne spomniš. Dve sestri iz Jeruzalema sva te pred nekaj leti srečali pri sestri Choi na Molitveni gori.«

»Oh, ja, spomnim se vas, sestra iz Jeruzalema,« je

odgovoril. »Pogosto sem molil za vas. Kje ste zdaj?«

»No, sem na letališču,« sem mu povedala. »Imam sporočilo od Gospoda za vas. Na Japonsko sem prišla samo zato, da bi vas videla.«

»O, sestra, tako mi je žal,« je rekel, »ravno se pripravljam na odhod na konferenco.«

»Vem,« sem mu rekla.

»Veš?« je vprašal. »No, zdaj pakiram in bom še danes odšel. Ali lahko pridete hitro?« Dal mi je navodila za vlak.

Ko sem bila še na letalu iz Hongkonga, sem Gospoda vprašala: »Kakšno sporočilo naj ta človek oznani na konferenci?« Spomnil me je, da sem nekega dne, preden sem zapustila Jeruzalem, molila in On mi je rekel: »*Kabuki*.«

Vedela sem, da je *kabuki* japonska umetniška oblika, tradicionalna igra. Toda ko mi je Bog rekel *kabuki*, nisem mislila, da govori o igrah. Kaj bi lahko On mislil?

Takrat smo imeli v naši jeruzalemski skupnosti japonskega brata in pomislila sem: »Ko bom imela čas, se moram spomniti vprašati brata, kaj pomeni *kabuki*.« Vendar sem to pozabila storiti.

Ko sem zdaj na letalu iz Hongkonga v Tokio vprašala Gospoda, kaj je to sporočilo, mi je spet rekel: »*Kabuki*.«

Poklicala sem japonsko stevardeso in jo vprašala: »Kaj pomeni beseda *kabuki*?«

»To je klasična japonska igra,« je rekla.

»Da,« sem rekla, »vem, da gre za klasično japonsko igro. Kaj pa pomeni beseda *kabuki*?«

Za trenutek je pomislila, nato pa odgovorila: »Ka pomeni »pesem«, bu pomeni »ples«, ki pa pomeni »umetnost««

Takoj sem razumela, da je Bog govoril o umetnosti

pesmi plesa, s katero ga slavimo.

Ko sem prišla na železniško postajo, me je brat pričakal in me odpeljal v cerkev, kjer sta z ženo živela v nekaj sosednjih sobah. Med pitjem japonskega čaja sva se pogovarjala o mojem potovanju na Kitajsko in o Izraelu.

Ko sva končala s pitjem čaja, je bil pripravljen začeti z delom. Vprašal je: »Sestra, zakaj ste prišla?«

»Prišla sem,« sem mu odgovorila, »da bi vam dala sporočilo, o katerem boste govorili na srečanjih.«

Zdi se, da je bil presenečen, ko sem rekla »srečanja.«

»To je prvo srečanje, na katerega sem bila povabljen,« mi je dejal. »Vendar sem bil povabljen tudi na druge. Kakšno je sporočilo?«

»Odgovor za prebujenje na Japonskem,« sem mu rekla, »lahko najdete v eni japonski besedi – kabuki.«

Nenavadno me je pogledal, verjetno je mislil na japonsko igro.

Ponovila sem besedo zlog za zlogom: »Ka – bu – ki – pesem / ples / umetnost slavljenja Gospoda.« Njegove oči so se napolnile s solzami.

»Molil sem za sporočilo za konferenco,« je dejal. »Vsakič, ko sem molil, mi je Bog rekel, naj govorim o petju in plesu. Gospodu sem rekel, da vem, da bo petje igralo zelo pomembno vlogo pri prebujenju na Japonskem, ne pa ta brezbožni ples. Vsakič, ko sem molil, sem dobil isti odgovor in vsakič sem ga zavrnil.«

Bog me je peljal vse od Jeruzalema prek Kitajske, da bi mu povedala, da bo do prebujenja na Japonskem prišlo s petjem in plesom.

Služila sem mu preroško. Odpeljal me je nazaj na

železniško postajo. Vrnila sem se v letališki hotel, vzela prtljago in se vkrcala na naslednji let za Jeruzalem.

Duh razodetja deluje sredi razodete slave. Ta slava nam razodeva tisto, česar oko ni videlo in uho ni slišalo.

... temveč govorimo Božjo modrost v skrivnosti, celó prikrito modrost, ki jo je Bog pred svetom odredil v našo slavo ... 1 Kor 2,7

Obstaja določena modrost, ki jo je Bog določil v našo slavo. Pavel pravi, da govorimo to modrost. Pogosto upamo, da jo bomo govorili. Želimo jo govoriti. Toda Pavel je dejal, da jo že govorimo. Rekel je, da govorimo Božjo modrost v skrivnosti. Govorimo celo skrito modrost, ki jo je Bog od temeljev sveta določil v našo slavo.

Kajti kdor govori v neznanem jeziku, ne govori ljudem, temveč Bogu, kajti noben človek ga ne razume, čeprav v duhu govori skrivnosti.

1 Kor 14,2

Kaj torej počnemo vsakič, ko molimo v jezikih? Govorimo skrivnosti. Govorimo Božjo modrost. Tiste besede, za katere ste mislili, da so tako nepomembne, so v resnici globoka Božja skrivnost. Tudi če še niste zaslužili svojega prvega milijona, lahko govorite Božje skrivnosti. Da! Lahko! Govorimo Božjo modrost v skrivnosti. To je bilo določeno v našo slavo.

Ko govorimo v drugih jezikih, govorimo skrivnosti, ki jih. »noben človek ga ne razume.« Velikokrat so ljudje to drugo vrstico uporabili kot kritiko govorjenja v jezikih. Apostol Pavel tega ne uporablja negativno. Pravi, da je to

prednost. V bistvu pravi: »Hvala Bogu, da nihče ne razume. Hvala Bogu, da je vaše razumevanje brezplodno. Hvala Bogu, da ne živite samo na področju svoje logike. Prehajate v duhovnega človeka. Duh govori. Duh moli. Duh je razumevanje.«

Oko tega še ni videlo. Uho tega ni slišalo. Človekovo srce še ni zaznalo, kaj je Bog načrtoval. On pa to razkriva po svojem Duhu.

Prehajamo torej v Božje razodetje. Bog nam to razodeva po svojem Duhu. Kaj nam je razodeto? Kar oko še ni videlo. Kaj nam je razodeto? Kar uho še ni slišalo. Kaj nam je razodeto? Česar človeško srce še ni zaznalo. Bog povzroči, da po razodetju spoznamo iste skrivnosti, o katerih smo govorili v jeziku, ki ga nismo poznali. In sredi teh besed je bila skrita modrost. Nenadoma ugotovimo, da začnemo to modrost izgovarjati, ker se v naših življenjih začenja pojavljati razodetje.

Če želite živeti na področju nadnaravnega razodetja, veliko molite v jezikih. Veliko prepevajte v jezikih. S tem napajate vodnjak. Pojete za vodnjak, ki bo prinesel to sprostitev informacij. Prelivali se boste v znanje razodetja. Morda se to ne bo zgodilo ravno v tem trenutku, ker tega ne potrebujete ravno v tem trenutku. Ko boste prišli v situacijo, ko ga boste potrebovali, bo tam.

Ko sem kot mlado dekle odšla v Hongkong, da bi služila Gospodu, sem delala s skupino bogatih moških v tamkajšnjem Društvu poslovnežev polnega evangelija (Full Gospel Businessmen's Fellowship). Približno petdeset jih je bilo milijonarjev. Pogosto me je eden ali drugi poklical s poslovnimi vprašanji. Kaj sem vedela? Stara sem bila

osemnajst let in nisem imela več kot petdeset dolarjev na mesec za upravljanje. Nisem imela nobenih poslovnih izkušenj. Toda Bog mi je obljubil, da če bom iskala Njegov obraz, bo On moja modrost.

Vedno znova sem se naslonila nazaj in prisluhnila odgovorom, ki mi jih je dal Bog, in bila presenečena, kot da bi prek mene odgovarjal nekdo drug. To je bil moj glas, ki sem ga slišala. To so bila moja usta, ki so bila uporabljena. Toda besede so bile besede razodetja. Veliko sem molila v jezikih. Ko sem potrebovala znanje razodetja, je bilo to znanje tam.

Bog ga bo dal tudi tebi. Njegovo znanje razodetja lahko uporabimo ne le na področju duhovnih stvari, ampak tudi na področju naravnih stvari.

To področje razodetja dosežemo z molitvijo v Duhu. Nihče od nas tega ne počne dovolj. Sama premalo molim v Duhu. Občasno rada poučujem o molitvi v Duhu, ker tudi samo sebe tako vzpodbudim in se zalotim, da se sredi noči zbudim ter molim v jezikih.

Če želite živeti na področju spoznanja razodetja, potem morate govoriti Božjo modrost v skrivnosti. Bog nam je po svojem Duhu razodel skrivnost. Tisti, ki jo najprej govorijo v skrivnosti, jo začnejo razumeti. Zakaj? Ker

*« ... kajti Duh preiskuje vse stvari, da, globoke
Božje stvari. »* 1 Kor 2,10

Obstajajo stvari, ki bi jih vsi radi vedeli o Bogu. Vendar ne bi imeli pojma, v kateri knjigi bi jih morali najti ali v katerem delu Svetega pisma bi jih morali poiskati. Naše konkordance in drugi študijski pripomočki nam ne morejo

osvetliti stvari, ki jih imamo včasih v duhu in na katere želimo, da nam Bog odgovori. Toda, hvala Gospodu, imamo Svetega Duha, ki je Raziskovalec.

Ko univerzitetni profesorji pripravljajo strokovne članke, imajo nekaj raziskovalcev, ki opravijo vse delo v ozadju in pripravijo gradivo. Avtor vse to samo smiselno združi. Mi imamo Svetega Duha. On išče globoke in skrite resnice. On je boljši od najzmogljivejšega računalnika, ki je na voljo.

Bog daje nadnaravno, razodeto znanje tistim, ki ga iščejo, molijo v Duhu in dovolijo, da pride razodetje. Govorimo Božjo modrost v skrivnosti.

*« ... kajti Duh preiskuje vse stvari, da, globoke
Božje stvari. »* 1 Kor 2,10

*Kajti kateri človek ve stvari o človeku razen
človekovega duha, ki je v njem? Točno tako
Božje stvari ne pozna noben človek, razen
Božjega Duha. Torej nismo prejeli duha sveta,
temveč duha, ki je od Boga; da bi lahko
spoznali stvari, ki so nam velikodušno dane od
Boga.* 1 Kor 2,11-12

Rada bi vas spodbudila, da molite v Duhu in pojete v Duhu bolj kot doslej. Pridigala sem v metodistični cerkvi v Severni Karolini. Gostujočega pastorja sem vedno znova spodbujala, naj moli v jezikih. Rekel je: »Ta teden sem govoril v jezikih več kot v desetih letih, odkar sem prejel to izkušnjo.«

Bog nam je ne daje le kot dar. Daje nam ga zato, da bi bili učinkoviti v Božjem kraljestvu. Biti moramo tisti, ki

molimo v Duhu in pojemo v Duhu. Lahko slavimo v jezikih. Lahko obožujemo v jezikih. V jezikih lahko stojimo v slavi. Če to storimo, pride razodetje.

Vem, da bo petje v Duhu velik del prihajajočega prebujenja. Celotna bogoslužja bodo potekala tako, da bodo skupnosti stale v slavi in oboževale v Duhu.

Od dneva, ko mi je Bog to povedal, vsak dan prepevam v Duhu. Imam veliko prijateljev, ki zelo lepo pojejo v Duhu. Njihova pesem zveni skoraj nebeško. Sprva sem oklevala, ali naj prepevam v Duhu, ker moje petje ni bilo tako lepo kot njihovo. Vseeno pa sem sklenila, da bom vsak dan prepevala v Duhu, dokler se moja sposobnost, da se na ta način prepustim Svetemu Duhu, ne bo povečala. Ko nam Bog razkrije duhovno resnico, moramo v njej delovati – tudi na osnovni ravni – dokler ne dozorimo v tej nadarjenosti. (Dar ne dozori, dozori pa naša zmožnost, da se prepustimo Duhu in v njem tečemo.)

Nisem bila videc. Drugi so imeli videnja in razodetja in vedno sem bila navdušena nad tem, kaj jim je Bog pokazal. Jasno sem slišala Gospodov glas, vendar osebno nisem prejemale videnj. Deloma je bil razlog v tem, da nas o tem niso učili, da bi za to verjela. Pri oboževanju moramo uporabljati vero. Uporabljamo jo za odrešitev, ozdravljenje, krst s Svetim Duhom in finančne čudeže. Vendar nas redko učijo, kako naj svojo vero uporabljamo pri oboževanju. Uporabljajmo svojo vero, da se premaknemo v območje slave, da bomo lahko videli in spoznali.

Moja druga težava je bila, da nikoli nisem prosila, da bi videla. Ko sem začela prositi, sem začela videti. Eden od razlogov, zakaj prej nisem prosila, je bilo moje napačno

razumevanje tega, kar je Jezus rekel Tomažu.

Jezus mu reče: »Tomaž, ker si me videl, si veroval; blagoslovljeni so tisti, ki niso videli, pa so vendarle verovali.« Jn 20,29

Sprejela sem dejstvo, da je v redu, če ne vidim. Mnogo let pozneje, ko me je Bog začel izzivati, naj vidim, mi je dal vedeti, da ta vrstica nima nobene zveze z mojim videnjem v območju duha.

To, kar Bog počne danes, ni nič novega, vendar to počne za več ljudi hkrati. Včasih smo se zadovoljili s tem, da je bil pri določenem služenju blagoslovljen en ali dva človeka. Domov smo odhajali veseli, da je sestra Jones dobila blagoslov. Zdaj pa Bog počne nekaj novega. Želi, da bi vsi imeli enake izkušnje. V naravi se lahko vsi usedemo pred televizor, preklopimo na isti kanal in gledamo isti program. V območju slave imamo lahko vsi skupno videnje. Imamo lahko skupno razodetje. Vsi lahko vidimo, spoznavamo in zaznavamo po Božjem Duhu. Naj vas slava dvigne v območje razodetja.

Tomažev primer je bil drugačen. Poskušal je doseči, da bi mu Gospod nekaj dokazal. Prosite za videnja in prejeli boste videnja.

Susan, ki je bila episkopalka, je začejala imeti videnja od trenutka, ko je bila izpolnjena z Duhom. Bog jo je Sveto pismo učil s pomočjo videnja. Nekega dne mi je rekla: »Ruth, ti vidiš videnja.«

»O, ne, ne vidim,« sem ji odgovorila. »Ne vidim videnj.« (Nekateri ljudje so skoraj ponosni, da ne vidijo: »Drugi ljudje potrebujejo te stvari. Jaz ne potrebujem pripomočkov

ali znamenj, ki bi mi pomagali slišati Boga.«)

»Oh, ne! Ne vidim nobenih videnj,« sem zatrdila.

»Da! Vidiš videnja,« je vztrajala.

»Ne, ne vidim,« sem trmasto nadaljevala.

»Zakaj torej,« je vprašala, »ko prerokuješ, slišim, da praviš: ›Vidim to in to?‹«

O tem sem morala za trenutek razmisliti. Vem, da ne lažem, in zagotovo ne bi lagala med prerokovanjem – če bi sicer lagala.

»No,« sem odgovorila, »vidim, vendar ne vidim.«

Toliko časa porabimo za razlaganje nečesa, kar nam je Bog že dal. »Vidim, a ne vidim.«

Od tistega dne naprej sem začela biti pozorna na to, kaj se je dogajalo, medtem ko sem prerokovala, in spoznala sem, da je imela prav. Čeprav videnje ni bilo najpomembnejše, mi je Bog dajal pomoč, ko sem prerokovala nad temi ljudmi. Videnje mi je razodevalo, kaj naj povem. Videnje je eden od pomembnih načinov, kako nam Bog govori.

*Stal bom na svoji straži in se postavil na stolp
in stražil bom, da vidim kaj mi bo rekel in kaj
bom odgovoril, ko bom pograjan. Gospod mi je
odgovoril in rekel: »Zapiši videnje in ga naredi
razločnega na ploščah, da bo lahko tekel, kdor
ga bo bral.*

Hab 2,1-2

Slava prinaša razodetje!

Slava prinaša spoznanje

Odgovoril je in jim rekel: »Ker je vam dano spoznati skrivnosti nebeškega kraljestva, toda njim to ni dano. Kajti kdorkoli ima, njemu bo dano in imel bo večje obilje; toda kdorkoli nima, bo od njega vzeto proč celó to, kar ima. Zatorej jim govorim v prispodobah, ker gledajo, a ne vidijo in poslušajo, a ne slišijo niti ne razumejo. In v njih se je izpolnila Izaijeva prerokba, ki pravi: ›S poslušanjem boste slišali, pa ne boste razumeli; in gledali boste ter videli, pa ne boste zaznali; kajti srce teh ljudi je otopelo in njihova ušesa so naglušna in svoje oči so zaprli, da ne bi lahko kadarkoli s svojimi očmi videli in s svojimi ušesi slišali in bi s svojim srcem razumeli ter bi bili spreobrnjeni in bi jih jaz ozdravil. Toda blagoslovljene so vaše oči, ker vidijo, in vaša ušesa, ker slišijo. Kajti resnično, povem vam: ›Da je veliko prerokov in pravičnih ljudi želelo videti te stvari, ki jih vi vidite, pa jih niso videli; in slišati te besede, ki jih vi slišite, pa jih niso slišali.«

Mt 13,11-17

»*Vam je dano spoznati*« Obstaja Gospodov dar, dar spoznavanja, spoznavanja po Duhu, spoznavanja z gledanjem duhovnega očesa, spoznavanja s poslušanjem duhovnega ušesa. To je Božji dar, ki deluje v slavi.

Bog želi, da smo tisti, ki poznamo skrivnosti kraljestva. Želi, da je znanje razodetja v naših duhovih. Vse to še ni bilo razodeto. Razodetje še vedno deluje in Bog želi v vašega duha vnesti tudi znanje razodetja in razumevanje. Naš pogled usmerja navzgor v nebesa. Želi, da ne bi bili tako ujeti v stvari okoli nas, ampak da bi bili ujeti v stvari, ki so zgoraj, v večnem svetu.

Ne najdem dovolj ljudi, ki bi se želeli učiti stvari Duha. Bili smo blagoslovljeni, ker je bila moja babica velika poznavalka Svetega pisma, ne le z intelektualnega vidika, ampak tudi duhovno, zaradi njene lakote po Besedi. Iskala je stvari. Pisala je moškim, ki so veljali za velike poznavalce Besede, in jim zastavila nekaj svojih najtežjih vprašanj. To niso bila običajna svetopisemska vprašanja, ampak vprašanja o globljem bogastvu Božje besede. Te resnice je iskala, kot bi rudar iskal redek diamant ali zlato žilo. Sveto pismo pravi, da je Božja beseda bolj zaželena kot zlato (Psalm 19,10).

Babica je pisala doktorju Evansu in več drugim velikanom ter jih spraševala, kaj menijo o številnih vprašanjih. Pisali so ji nazaj in rekli: »Sestra Ward, odgovora še nismo našli. Pravzaprav sploh nismo razmišljali o tem vprašanju, dokler ga niste zastavila.«

Dobro je, da imamo vprašanja (ne z vidika, da bi bili kritični ali dvomljivi. Nekateri ljudje vedno dvomijo o vsem. Imajo miselnost spraševanja in nikoli ne pridejo do

razumevanja odgovora.) Vprašanja kažejo, da iščemo Boga. Želimo vedeti več. Sprašujemo se o stvareh. Sprašujemo se, kdo bi lahko imel razodetje.

Večkrat me je Gospod poslal k velikim Božjim možem, da bi jih poučila malo več o nečem, o čemer so ga iskali. Poslal me je, da jim pokažem resnico z zornega kota, na katerega prej niso pogledali. Na drugih področjih so bili daleč nad mano. Toda na področju, kamor me je vodil Bog, sem jim lahko nekoliko pomagala. Ne moremo si vedno privoščiti razkošja, da bi se usedli z nekom, ki nas razume, in se razumno pogovorili o stvareh, ki nas vznemirjajo.

Pri petnajstih letih sem doživela čudovito izkušnjo. Mati je nekajkrat na teden pridigala v Callau v Virginiji, in ker v tistih časih ni vozila, sem jo vozila tja. Vso pot tja in nazaj sem ji lahko zastavljala vprašanja in pozorno poslušala njene odgovore. Na vsako vprašanje je prijazno odgovorila, čeprav sem prepričana, da jo je to utrujalo.

Nekega naslednjega leta sem nekega večera vozila, ko smo se vračali domov s kongresa v Atlanti v Georgii. Sredi noči sem se zavedela, da sem nekje napačno zavila. Mati je kinkala na sprednjem sedežu. Rekla sem: »Mama, ali bi pogledala, po kateri poti bi morali voziti. Je to 544?«

»O, draga,« je utrujeno odgovorila, »tako zelo sem utrujena. Počakaj do jutri in se bova pogovorili, kaj pomeni Evangelij po Mateju 5,44.«

»Mama,« sem rekla, »nisem te spraševala o Svetem pismu. Spraševala sem te o cesti.«

Incident je postal družinska šala.

Bila sem blagoslovljena, da sem imela duhovne ljudi, na katere sem se lahko obrnila. Toda pozneje, v mnogih letih

svojega življenja, sem potovala med ljudmi, ki niso govorili mojega jezika. Na shodih z deset tisoč ljudmi v Indiji je včasih le ena oseba govorila angleško. Ker je bil moj tolmač, je, kadar ni prevajal zame ali sam pridigal, običajno opravljal administrativna dela. Večino časa sem po Indiji in drugih državah potovala sama na avtobusih, ladjah, vlakih in letalih. V teh obdobjih sem z Gospodom začela razvijati enak odnos, kot sem ga razvila z mamo. »Gospod, kaj pa to? Kaj pa to?«

Bog hoče, da izkoristimo bogastvo Njegovega kraljestva. Ne želi, da bi ostali kot dojenčki.

Ko je Susan prejela vsa tista zgodnja videnja o Svetem pismu, je bilo to zato, ker je večer za večerom po več ur vztrajala na kolenih pred oltarjem. Ko mi je povedala, kaj je videla, sem vedela, da o teh stvareh ni nikoli brala. Povedala sem ji, kje jih najde v Svetem pismu, da bi jih lahko sama prebrala in videla, kako jo Bog uči – po Duhu.

Večina nas, ko pademo pod Božjo močjo (ali »počivamo v Duhu,« kot pravijo nekateri), prehitro vstane. Bog želi, da ostanemo tam. Ne položi nas na tla samo zato, da bi nam pokazal, da to zmore. To je Njegova operacijska miza. Včasih se tega niti ne zavedamo. Toda ne glede na to, ali se tega zavedate ali ne, pustite, da videnje teče. Naj vam Bog pokaže stvari.

»Kaj pa, če se to ne zgodi?« Slišim, kako nekdo sprašuje. No, preprosto ostanite tam in slavite, Obožujte in občudujte. Bog bo v vašega duha vnašal stvari, ne da bi se tega sploh zavedali. Potem, ko boste stali, da bi služili, boste stali v večji avtoriteti in iz vaših ust bodo prihajali nauki, za katere se boste spraševali, kje ste se jih naučili. Vedite, da jih je

Bog položil v globino vaše duše, jih položil v vaše razumevanje, jih položil v vašega duha – medtem ko ste bili zunaj pod močjo Duha.

Več se moramo zadrževati pri Njegovem oltarju in mu dovoliti, da nam da vedeti. Dano nam je, da spoznavamo.

*V sanjah in v videnju ponoči, ko na ljudi pade
globoko spanje, v dremanjih na postelji. Takrat
on odpira ljudem ušesa in pečati njihovo
poučevanje,* Job 33,15-16

Če bi verniki želeli imeti eno izjemno značilnost, bi to moralo biti zaupanje, da imajo v svojem življenju spoznanje. Verniki bi morali rasti v zaupanju.

Tisti, ki imajo spoznanje, so neomajni in nepremakljivi.

Narava vernika je, da ve. Dano vam je, da veste, ne le da poznate abecedo, ampak da poznate skrivnosti Božjega kraljestva.

Ko o tem spregovorimo, skrivnost ne ostane skrivnost. Bog jo začne prinašati na svetlo, tako da spoznamo in razumemo stvari, ki smo jih govorili v jezikih, v Duhu.

*Skrivne stvari pripadajo Gospodu, našemu
Bogu, toda tiste stvari, ki so razodete, pripadajo
nam in našim otrokom na veke, da lahko
storimo vse besede te postave.* 5 Mz 29,29

Ali boste takoj razložili, kar ste rekli? Ne. Lahko molite ure v jezikih. Ko potem vstanete, da bi spregovorili, lahko to razodetje pride v dveh ali treh stavkih. Toda to bo tako močno razodetje, da bo nahranilo množice. Ljudi moramo nahraniti z mano od zgoraj in ta mana od zgoraj je znanje

razodetja. Bog želi, da z njim nahranimo narode sveta. Ne da vam je le toliko, da bi jo dobili za svoje gospodinjstvo. On vam daje dovolj za gospodinjstvo vere, za univerzalno Kristusovo telo.

Ko sem bila mlado dekle, mi je Gospod rekel: »Ne želi si zemeljskega znanja ali zemeljske modrosti. Če boš iskala moj obraz, ti bom dal svoje znanje in svojo modrost.« Pozneje mi je pokazal svojo zvestobo, ko mi je dal modrost in znanje.

Moja dobra prijateljica, gospa Bruce Crane Fisher, je lastnica Westoverja ob reki James, ki je najlepši primer gruzijske arhitekture v Ameriki. Ljudje iz vsega sveta prihajajo v Virginijo, da bi si to ogledali. Nekega dne, ko sem potovala v tujino, sem se nenadoma zavedla, da so stvari, ki jih o njej nisem vedela in jih želim vedeti. Že vrsto let sva bili prijateljici. Skupaj sva molili in skupaj sva se lepo imeli. Vendar sem bila vedno tako zaposlena, hitela sem v Virginijo in iz nje, da nekaterih stvari o njej nisem vedela.

Odločila sem se, da jo bom po vrnitvi v Ameriko najprej poklicala in se dogovorila, kdaj jo bom obiskala.

»Zakaj ne bi prišla jutri na kosilo?« je rekla.

Šla sem, ne da bi ji povedala, o čem razmišljam. Bil je zelo prijeten obisk. O njej sem prvič izvedela, da je odraščala v Pragi na Češkoslovaškem. Njen dedek je bil veleposlanik Združenih držav Amerike v Pekingu v času Wilsonove administracije, njen oče pa je bil ameriški veleposlanik na Češkoslovaškem, ko je bila še otrok. Njen stric, gospod Charles Crane, je bil svetovalec kralja Ibena Sauda. Ko sva se še naprej pogovarjali, sva sčasoma

spregovorili tudi o bolj osebnih stvareh. O svoji prijateljici sem izvedela veliko novega.

Da nekoga spoznaš, je potreben čas. Poleg tega si moraš želeli spoznati. Včasih Gospodu rečemo: »Kar koli želiš, da vem, mi povej.«

On hrepeni po nekom, ki ga dovolj ljubi, da reče: »Gospod, rad bi videl, kako je videti krilo tvojega oblačila. Ali bi mi pokazal, Gospod? Ali lahko jasneje vidim Tvoje oči? Gospod, ali bi mi kaj povedal? Bi mi povedal, kaj si trenutno misliš o Kitajski?«

Vedno se smejim, ko mati pripoveduje o spraševanju Gospoda, kdaj bosta prišla prvi in končni dež v istem mesecu. Gospodu je rekla: »Če bi mi lahko povedal ›mali starki kot sem jaz‹ ... «

On nam pravi: »Mislil sem, da ne boš nikoli vprašala. Imam toliko stvari, ki ti jih želim povedati, ki sem jih želel deliti s teboj, ki ti jih želim razkriti. Toda vi ste bili tako ravnodušni do moje navzočnosti.«

»Bili ste kot tisti, ki se jim mudi do McDonaldevega drive-in okenca, da bi hitro dobili hamburger. Niste imeli časa, da bi se usedli in uživali v vzdušju. Niste želeli uživati v glasbi. Niste želeli uživati v ambientu. Niste želeli začutiti vzdušja kraja. Želeli ste le hitro vstopiti in izstopiti.

»Hočem, da se usedete z menoj v mojem kraljestvu. Želim ti razkriti veliko stvari. Hočem, da se usedeš z menoj ob mojem prestolu. Dano ti je, da veš.«

« ... *toda njim to ni dano.*«¹⁵ Zakaj? Ker njihovo srce ni iskreno iskalo Božjih stvari. Hoteli so le znanje zaradi znanja. Hoteli so znanje zaradi argumentov. Hoteli so

znanje zaradi razprave. Hoteli so znanje, da bi jih ljudje prepoznali kot velike govornike. V resnici niso hoteli vedeti.

Nekateri želijo vedeti. Jaz hočem vedeti. Hočem ga poznati. Želim poznati stvari, ki se nanašajo nanj. Hočem poznati stvari, ki se nanašajo na Njegovo kraljestvo. Želim poznati Njegove skrivnosti.

Skrivnost je le skrita stvar, skrivnost. Hočem poznati skrivne stvari, intimne stvari Boga. So skrite, vendar jih želi razkriti in jaz jih želim spoznati.

Če imate enako željo, mu dajte še malo več časa. Več sedite z Njim. Postavljajte mu vprašanja, kot so to počeli preroki: »Gospod, kaj to pomeni?«

»Kaj pomeni to?«

»Gospod, kaj pa to?«

On nam z veseljem pokaže odgovor – po Svojem Duhu.

*Toda blagoslovljene so vaše oči, ker vidijo, in
vaša ušesa, ker slišijo. Kajti resnično, povem
vam: »Da je veliko prerokov in pravičnih ljudi
želelo videti te stvari, ki jih vi vidite, pa jih niso
videli; in slišati te besede, ki jih vi slišite, pa jih
niso slišali.«*

Mt 13,16-17

Blagoslovljeni ste! Blagoslovljeni ste, da vidite in slišite. In Bog želi, da bi v prihodnjih dneh videli in slišali še več.

Vstopite v slavo s slavljenjem in oboževanjem ter prejmite spoznanje Duha.

Slava prinaša spoznanje!

Slava prinaša perspektivo

*In narodi teh, ki so rešeni, bodo hodili v
njegovi svetlobi in kralji zemlje vanj
prinesejo svojo slavo in čast.* Raz 21,24

Božje razodetje se začne z Jezusovim obrazom in nadaljuje z nebeško slavo, vendar se vedno konča na zemlji. Dokler Jezus ne pride, je Njegova edina skrb ta zemlja. Razlika je v tem, da ko vam bo pokazal zemljo, jo boste videli z nebeškega vidika, z Njegove perspektive. Ko zemljo vidite na tak način, njeni problemi niso več tako nepremagljivi.

Pokazal vam bo skrbi svojega srca – morda kraj ali situacijo, ki se je niste zavedali. On vam dopusti, da nanjo pogledate z vidika večnosti, in v vašega duha kane malce razumevanja, tako da lahko molite in verjamete za ta kraj ali situacijo.

V redkem tibetanskem ozračju, na 4.500 metrih, vidiš stvari drugače. Dozdeva se, kot bi lahko videl v večnost. Voda je videti drugače. Nebo je videti drugače. Vse je videti drugače. Ko stojimo na Božji gori, je vse videti drugače. Vidimo z drugačnimi očmi.

Bog nas mora dvigniti v območje slave, da lahko vidimo zemljo z nebeške perspektive. Tako dolgo smo živeli na tej zemeljski ravni, da vidimo stvari popolnoma brez

perspektive.

Ko je Jim Irwin odšel na Luno, ga je presenetilo, da se mu je zemlja zdela velika kot žogica za golf. To mu je spremenilo življenje. Odločil se je, da če lahko Bog tako zelo ljubi to majhno zemljo, da je bil pripravljen poslati svojega Sina, potem se bo vrnil na Zemljo in svoje življenje posvetil služenju. Žogico za golf je vzel s seboj, kamorkoli je šel, da bi ga spominjala na to perspektivo.

Sovražnik je povečevalec. Stvari pretirano povečuje. Tudi kadar nimamo velikih težav, se nam majhne stvari povečujejo. Naše molitveno življenje vodi zemeljsko poveličevanje in ne nebeški pogled. Ko smo torej dvignjeni v slavo in vidimo Gospoda, vedno končamo z novim pogledom na zemljo.

Večina ljudi, ko enkrat vidi Gospoda, meni, da je to dovolj. So tako navdušeni: »Oh, Videla sem Gospoda! Videla sem Gospoda!« Toda On nam želi pokazati več. Popolnejše videnje naj bi nam pokazalo nekaj o zemlji. Zemljo moramo videti z nebeške perspektive.

Če nismo previdni, vzamemo v roke časopis, preberemo o nekem problemu in začnemo moliti o tem problemu. Včasih nam ta problem vzame ves čas za molitev. Morda je Bog želel, da bi molili o neki potrebi, ki ni bila omenjena v časopisu ali na televiziji. Želi ljudi, ki jih lahko dvigne v Duhu in povzroči, da se osredotočijo na določeno potrebo nekje na svetu. V molitvi smo lahko učinkoviti, če smo potrebo videli z nebeškega stališča.

Nedavno sem imela izkušnjo v Duhu, ko se je nad mojo glavo skoraj kot maska na maškaradi spustila glava orla. Nato se je nad mojo glavo spustila glava teleta. Ko sem

prebiralala Sveto pismo, sem ugotovila, da sta orlova in telečja glava na isti strani živih bitij. Orel predstavlja vizionarski, razodetniški vidik, tele pa predstavlja služenje Kristusovemu telesu.

Kadar ljudje porabijo vizijo samo zase, se lahko zgodi, da postane neuravnotežena.

Kadar sta vizija in razodetje povezana s služenjem Kristusovemu telesu, ostaneta v pravilnem odnosu do celote.

Pridobite perspektivo nebes.

Kajti če molim v neznanem jeziku, moli moj duh, toda moje razumevanje je brez sadu. Kaj je to torej? Molil bom z duhom in molil bom tudi z razumom; pel bom z duhom in pel bom tudi z razumom.

1 Kor 14,14-15

Želim, da vidite Božje prioritete. Običajno delamo obratno. Molimo z razumom in »tudi« z duhom. Večinoma molimo v angleščini ali v katerem koli našem naravnem jeziku. Nato molimo »tudi« v drugih jezikih. Toda poudarek Svetega Duha je: »*Molil bom z duhom in molil bom tudi z razumom. pel bom z duhom in pel bom tudi z razumom.*« Bolj ko boste v Duhu, bolj boste govorili in peli ter slavili in oboževali v drugih jezikih – po Duhu živega Boga.

Naj slava spremeni vaše prioritete. Pridobite Božjo perspektivo. Glejte, kot vidi On. Na zemlji bomo priča takšnemu prebujenju, da bodo v kraljestvo prišli celi narodi.

In mesto ni potrebovalo sonca niti lune, da bi sijala nanj, kajti razsvetljevala ga je Božja slava in Jagnje je njegova svetloba. In narodi

*teh, ki so rešeni, bodo hodili v njegovi svetlobi
in kralji zemlje vanj prinesejo svojo slavo in
čast.*

Raz 21,23-24

Rešeni narodi? Nekateri med vami komaj verjamete, da bodo vaši zakonci rešeni. Pojdite v nebesa in ne boste verjeli le za svoje zakonce, verjeli boste tudi za narode. Če ostanete v zemeljskem območju, boste imeli težave z verovanjem samo za osebo iz sosednje hiše. Če pa pridete v Duha, lahko verjamete za celine.

Božja beseda pravi, da bodo rešeni narodi. Priča bomo velikemu prebujenju. Izrael bo eden od rešenih narodov. Vem, ker je apostol Pavel prerokoval: »*In tako bo rešen ves Izrael ...*« (Rim 11,26).

Toda Izrael ne bo edini rešeni narod. »*In narodi teh, ki so rešeni ...*« V tem območju slave se vaša vera sprosti, da verjamete v večje stvari, ki jih ima Bog. Začnete spoznavati Kralja slave.

Veste, da je On tisti, ki bije bitke. On je tisti, ki prinaša zmage.

Ko sem bila kot mlad človek v Hongkongu, sem že imela vizijo za narode. Nekateri moji sopotniki tega niso razumeli. Spraševali so se, zakaj nisem zadovoljna samo s Hongkongom.

Vprašali so me: »Kdaj se je v tvojem duhu prvič pojavila zamisel o narodih?« Ne vem. Toda vzgojena sem bila v slavi in ko Bog govori, vedno govori v polnosti vizije. Njegova vizija je vedno ves svet. Ko veliko slišiš Boga govoriti, začneš v svojem duhu dobivati Božje zamisli in se začneš zavedati, kaj On misli.

Njegove želje so usmerjene k narodom. Redko rečem »Jeruzalem,« ne da bi vključila »Izrael in narode.«

Božja želja za Jeruzalem in ves Izrael je, da bi bili po Jeruzalemu in Izraelu blagoslovljeni in odrešeni konci zemlje.

Slava prinaša perspektivo!

*Slavite ... dokler
ne pride
duh oboževanja.*

*Obožujte ... dokler
ne pride slava.*

Potem ...

Stojte v slavi!

Dodatek

Dodatek k petemu ponatisu

*... zato, glej, nadaljeval bom, da storim
čudovito delo med tem ljudstvom, celó
čudovito delo in čudo ...* Iz 29,14

Neke noči v Jeruzalemu me je poneslo v Duhu in videla sem prebujenje zadnjih dni. Videla sem velik oder. To je bil najgloblji oder, kar sem jih kdajkoli videla. Stala sem že na zelo širokih odrih, vendar še nikoli na tako globokem. Na odru je bilo vsaj sto bolniških nosil, na katerih so bili težko bolni ljudje. Vedela sem, da so bili tam zaradi čudežev, ki so se dogajali na srečanjih. Videla sem televizijske kamere in reporterje vseh večjih mrež in vedela sem, da so bili tam in so snemali veliko prebujenje. Videla sem Ameriko, ki je gorela za Boga, in vedela sem, da bo Dallas v Teksasu, ko se bo prebujenje v celoti razplamtelo po vsej Ameriki, njegovo središče.

Zelo sem navdušena, da Bog uporablja mojo knjigo *Slava*, da bi pripomogel k prebujenju v zadnjih dneh. Nekateri so rekli, da jim je Bog že govoril o mnogih stvareh, omenjenih v knjigi, vendar niso imeli nikogar, ki bi jim te stvari potrdil; in niso imeli dovolj zaupanja, da bi sami ukrepali. Ko so jih prebrali v moji knjigi, so bili tako veseli, ko so izvedeli, da tudi drugi slišijo enake stvari od Boga.

Neka sestra v Invercargillu na Novi Zelandiji je povedala, da se je njene cerkve že približno dve leti dotikalo prebujenje, vendar niso vedeli, kako naj nadaljujejo od tam, kjer so. Ko je prebrala knjigo *Slava*, je vedela, da je to odgovor.

Številni pastori so po branju knjige *Slava* odleteli v Jeruzalem, da bi se udeležili naših srečanj, nato pa so domov kot darilo odnesli dovolj knjig za svoje sodelavce. Čudovita pisma, ki sem jih prejela o življenjih in službah, ki so se spremenila zaradi branja knjige *Slava*, bi napolnila še eno knjigo.

Februarja sem Marge Lottis iz Salema v Oregonu spoznala na večerji v okviru letnega predsedniškega molitvenega zajtrka v Washingtonu, D. C. Dala sem ji izvod svoje knjige, teden ali dva pozneje pa me je poklicala na šotorsko srečanje v Virginiji, kjer sem govorila. Rekla je, da ji je branje moje knjige spremenilo življenje. Dan prej so se v reki pred njeno hišo dvignile poplavne vode. Zbrala je molitvene posrednike in jim povedala, da bodo preizkusili nov način molitvenega posredovanja, o katerem je pravkar brala. Skupina je slavila Gospoda in plesala pred Njim, pred oknom s pogledom na naraščajočo reko. Nekaj ljudi iz medijev, ki so bili na bregu reke, je pogledalo navzgor; ko so videli, da ti ljudje pri oknu mahajo z rokami, so mislili, da mahajo njim, in jim pomahali nazaj.

Medtem ko je majhna skupina slavila Boga, je reka prenehala naraščati. Eden od njih je izjavil, da se mora reka obrniti in teči v smeri kmetijskih zemljišč, ki potrebujejo vodo, in ne v smeri njihovih hiš. Pozneje so vsi opazovali, kako se je zgodil čudež. Reka se je obrnila in zalila

kmetijska zemljišča, njihove hiše pa so bile rešene. Ta čudež se je zgodil, ko so slavili in oboževali Gospoda.

Pozneje je Marge na srečanju v Montani delila resnice iz knjige *Slava*. Po licih odraslih moških, ki so prvič slišali te resnice, so tekle solze. Njihove duše, ki so bile tako lačne Boga, so začele postajati kot »*namakan vrt*«. ¹⁶

Prijatelji prenašajo knjigo *Slava* drugim prijateljem. Senator je prejel izvod od sestre, ki ga je želela blagosloviti. Ko jo je prebral, je telefoniral in povedal, da je to iskal že deset let.

Katherine Fujino iz Honoluluja na Havajih je pomagala financirati izdajo drugega natisa.

Margaret McWatters iz Atlante v Georgii je kupila škatlo mojih knjig in jih razdelila ter jih posejala v življenja duhovnikov in laikov.

Ione Lathrop mi je omogočila, da sem lahko zasejala knjigo *Slava* v življenja ljudi in cerkva po vsem svetu.

Božja skupščina Brownsville iz Pensacole na Floridi, cerkev, ki od očetovskega dne leta 1995 doživlja požare prebujenja, je dala mojo knjigo na voljo ljudem, ki prihajajo na prebujenje iz vseh delov Združenih držav in tudi iz tujine.

Slava je zdaj prevedena v skoraj ducat jezikov in mnogi od teh rokopisov so pripravljeni za tisk. Tisti, ki bi želeli pomagati pri financiranju tiskanja in distribucije knjige v drugih jezikih, se lahko obrnejo name ali na mojega založnika. Če želite knjigo prevesti v jezik, v katerega še ni prevedena, me o tem obvestite. Natisnili smo 10.000 izvodov Slave v ruščini in jih brezplačno razdelili cerkvam

po vsej Rusiji. Ta teden, ko pišem ta dodatek k petemu ponatisu, so nas v Jeruzalemu obiskali trije ruski pastorji. Prebrali so knjigo *Slava* v ruščini in bili zelo ganjeni.

Če ste brali knjigo *Slava* in ste bili blagoslovljeni, jo prosim preberite še enkrat. Vedno spodbujam vsakogar, naj Slavo prebere trikrat, saj se z vsakim branjem rodi novo razumevanje in izkušnja.

Naj vas Bog blagoslovi in razširi pri branju.

Ruth Heflin

26. marec 1996

Jeruzalem

Življenjepis

Ruth Ward Heflin (1940-2000) je bila pomembna osebnost v karizmatičnem krščanskem gibanju, znana po svoji preroški službi in edinstvenem slogu slavljenja. Njeni starši so bili spreobrnjeni kristjani. Bila je potomka Jonathana Edwardsa in dolgoletna misijonarka med narodi. Svoje misijonarsko delo je začela že pri sedemnajstih letih, ko je odpotovala v Hongkong in nato v Indijo. Njeno služenje jo je sčasoma popeljala v številne države po svetu, vključno z daljšim obdobjem v Jeruzalemu v sedemdesetih letih, kjer je ustanovila in vodila mednarodno molitveno službo Mount Zion Fellowship. V Jeruzalemu je živela 26 let, preden se je leta 1997 vrnila v Ameriko. Čeprav se Heflinova ni nikoli poročila, je imela veliko sinov in hčera v veri, ki so jo gledali kot »mamo«. Njena duhovna maternica je bila polna in po Božjem Duhu je rodila veliko otrok. Bila je zelo uporabljena, da je v Ameriko ponovno prinesla prebujenje.

Heflinova je bila znana po svojem strastnem slavljenju in shodih za prebujenje, ki so privabljali ljudi z vsega sveta in iz vseh krščanskih denominacij. Napisala je več knjig, med katerimi izstopajo *Glory*, *Revival Glory*, *Harvest Glory*, *Golden Glory* in sestavila številne slavlne pesmi, ki se še vedno pojejo po vsem svetu.

Calvary Pentecostal Tabernacle

11352 Heflin Lane – Ashland, VA 23005

Tel. (804) 798-7756 – Faks. (804) 752-2163 www.revivalglory.org 8 1/2 tedna poletnega šotorska srečanja 1999

Od petka, 2. julija, do nedelje zvečer, 29. avgusta

Z dvema velikima bogoslužjema vsak dan, 11.00. M. IN 20.00.

Ruth Heflin bo prvih deset dni ter vsak petek in soboto zvečer med poletnim šotorsko srečanjem govorila vsak večer Zimsko šotorsko srečanje 2000

4.-27. februar

Prebujenjska srečanja Vsak petek zvečer, v soboto zjutraj, v soboto zvečer in v nedeljo zvečer s sestro Ruth Heflin v vseh drugih mesecih Mount Zion Miracle Prayer Chapel 13 Ragheb Nashashibi – P. O. Box 20897

Sheikh Jarrah – Jeruzalem, Izrael Tel. 972-2-5828964 – Fax. 972-2-5824725

<https://web.archive.org/web/20160429100557/http://www.revivalglory.org/> Molitvena srečanja: od ponedeljka do četrтка od 14:00 do 15:00: Petek, sobota in nedelja: 10.30 in 19.30

Slavljenje pred srečanjem 7:00 popoldne

Pridite in Obožujte z nami v Jeruzalemu!

Na zahtevo so na voljo tudi kasete s posnetki služenja in pesmi.